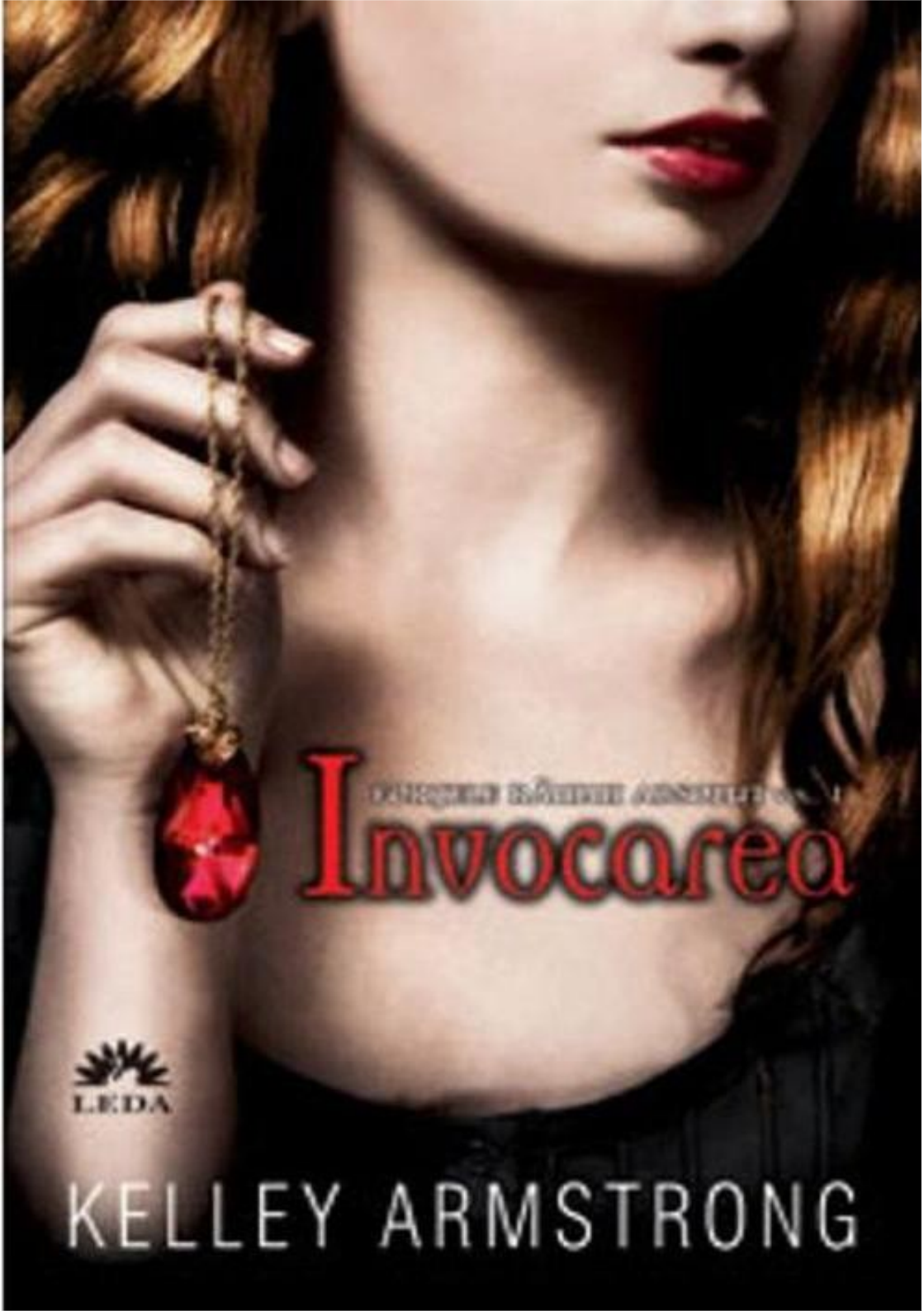
Invocarea
LEDA
KELLEY ARMSTRONG

Kelley Armstrong

Invocarea

Forţele răului absolut #1

cu doisprezece ani în urma…

MAMI UITASE SĂ-I ATRAGĂ atenţia noii bone în legătură cu pivniţa. Chloe se legănă puţin pe prima treaptă a scării, cu mâinile ei durdulii întinzându-se ca să apuce de ambele balustrade, cu braţele tremurându-i atât de tare că abia se putea ţine. Si picioarele îi tremurau, făcând să se batâie capetele de Scooby Doo de pe papucii ei. Până şi respiraţia îi tremura, gâfâind de parca alergase.

— Chloe? veni plutind din pivniţa întunecată glasul înăbuşit al lui Emily. Mama ta a spus că găsesc cola în beci, la rece, dar nu dau de ea. Poţi să cobori să mă ajuţi?

Mami parca zisese c-o să-i spună lui Emily despre pivniţă. Chloe era sigură. Strânse din ochi şi se gândi intens. Înainte ca mami şi tati să plece la petrecere, ea se juca în camera cu televizorul. Mami o strigase, iar Chloe dăduse fuga în vestibul, unde mami o prinsese drept în braţe, ridicând-o la piept, râzând când păpuşa lui Chloe o lovi în ochi.

— Văd că te joci cu Prinţesa… adică, Piratul Jasmine. Nu l-a salvat încă pe bietul Aladin de duhul cel rău? Chloe clătinase din cap, apoi şoptise:

— I-ai zis lui Emily de pivniţă?

— Sigur că da. Fără pivniţă pentru domnişoara Chloe. Uşa aia rămâne închisă. Când tati apăruse dedupă colţ, mami zisese: Chiar trebuie să vorbim despre mutare, Steve.

— Hotărăşte-te şi-am şi pus anunţul.

Tati îi ciufulise părul lui Chloe.

— Fii bună cu Emily, puştoaico. Şi-apoi plecaseră.

— Chloe, ştiu că m-auzi! ţipă Emily.

Chloe îşi dezlipi degetele de pe balustradă şi le vârî în urechi.

— Chloe!

— Nu p-pot să intru-n pivniţă, strigă Chloe. N-n-am voie.

— Păi, eu sunt şefa şi eu spun că ai. Eşti fetiţă mare.

Chloe îşi convinse picioarele să se mişte mai jos o treaptă. Îi înţepenise dureros ceafa şi i se părea că vede ca prin ceaţă, de parcă stătea să plângă.

— Chloe Saunders, ai cinci secunde sau te târăsc eu până jos şi încui uşa.

Chloe se năpusti pe scări, atât de repede că i se încurcară picioarele şi se rostogoli grămadă pe palier. Rămase întinsă acolo, cu glezna zvâcnindu-i, cu lacrimile arzându-i ochii, în timp ce privea cu teamă în pivniţă, cu crăpăturile alea, şi mirosurile, şi umbrele. Şi doamna Hobb.

Fuseseră şi alţii, înainte ca doamna Hobb să îi sperie şi să-i gonească. Ca bătrâna doamnă Miller, care se juca mereu cucu-bau cu Chloe şi-i spunea Mary. Si ca domnul Drake, care-i punea întrebări ciudate, de pildă dacă acuma locuia cineva pe lună, şi de cele mai multe ori Chloe nu ştia răspunsul, dar el tot ii zâmbea şi-i spunea că era o fetiţă cuminte.

Înainte îi plăcea să coboare şi să stea de vorbă cu oamenii. Tot ce trebuia să facă era să nu se uite în spatele cuptorului, unde un bărbat spânzura de tavan, cu faţa toată purpurie şi umflată. El nu spunea niciodată nimic, însă când îl vedea, pe Chloe o apucau întotdeauna durerile de burtică.

— Chloe? strigă vocea înăbuşită a lui Emily. Vii odată?

Mami ar fi spus: „Gândeşte-te la partea bună a lucrurilor, nu la cea rea.” Prin urmare, în timp ce Chloe cobora ultimele trei trepte, se gândi la doamna Miller şi la domnul Drake şi nu se gândi la doamna Hobb deloc... sau nu prea mult.

La capătul scărilor, îşi miji ochii prin întunericul aproape deplin. Erau aprinse numai luminile de noapte, cele pe care mami le pusese peste tot, de când Chloe începuse să spună că nu voia să coboare, iar mami se

gandise că îi era frică de întuneric, de care îi era, puţin, dar numai pentru că întunericul însemna că doamna Hobb putea să se strecoare nevăzută până la ea.

Chloe putea vedea totuşi uşa pivniţei, aşa că-şi pironi ochii într-acolo şi merse cât de repede putu. Când ceva se mişcă, uită că nu trebuia să privească intr-acolo, dar nu era decât spânzuratul, din care de altfel zărea doar mâna lui, ivindu-se şi dispărând pe dupa cuptor în timp ce se legăna.

Dadu fuga la uşa pivniţei unde se ţineau lucrurile la rece şi o deschise smucit. Înăuntru, era beznă ca smoala.

— Chloe? întrebă Emily din întunericul adânc.

Chloe îşi încleştă pumnii. Ei, acum Emily chiar că fusese rea. Să se ascundă tocmai...

Paşi tropăiră undeva deasupra. Mami? Se întorsese atat de repede?

— Haide, Chloe! Doar nu ţi-e frică de întuneric, nu? râse Emily. Se vede treaba că tot o mucoasă ai rămas, până la urmă.

Chloe se strâmbă. Ce ştia Emily? Era doar o fată proastă şi rea. Chloe avea să-i ducă imediat cola, apoi avea să fugă la etaj şi avea s-o spună lui mami, iar Emily n-avea să mai fie niciodată bona ei.

Se aplecă în încăperea micuţă, încercând să-şi aducă, aminte unde ţinea mami cola. Păi, pe raft, nu-i aşa? Se repezi într-acolo şi se ridică pe vărfuri. Mâna i se închise în jurul unei cutii de metal rece.

— Chloe? Chloe?

Era vocea lui Emily, dar îndepărtată, ascuţită. Paşi bocăniră pe podeaua de deasupra.

— Chloe, unde eşti?

Chloe scăpă din mână cutia, care lovi betonul cu un pocnet, apoi i se rostogoli la picioare, şuierând şi împroşcând, cu lichidul băltind în jurul papucilor ei.

— Chloe, Chloe, unde eşti? se maimuţări o voce din spatele ei, ca a lui Emily, dar nu chiar.

Chloe se întoarse încet.

În uşă stătea o femeie bătrână într-un halat de casă roz, cu ochii şi dinţii sclipindu-i prin întuneric. Doamna Hobb. Chloe ar fi vrut să-şi închidă ochii strâns, dar nu îndrăznea, fiindcă asta n-ar fi făcut decât s-o înfurie mai tare şi-ar fi fost mai rău.

Pielea doamnei Hobb se încreţi şi fremătă. Apoi se făcu neagră şi lucioasă, trosnind ca rămurelele într-un foc de tabără. Bucăţi mari căzură, pleoscăind pe podea. Părul îi sfărâi şi arse complet. Nu mai rămase nimic decât o ţeastă pătată de petice de carne înnegrită. Falca îi căzu, cu dinţii încă sclipind.

— Bine ai venit înapoi, Chloe.

unu

AM SĂRIT ÎN CAPUL OASELOR ÎN PAT, cu o mână încleştată pe pandantivul de la gât, cu cealaltă încurcată printre cearşafuri. M-am străduit să prind firele visului destrămat, deja risipindu-se. Ceva despre o pivniţă... o fetita... eu? Nu-mi puteam aminti să fi avut vreodată o pivniţă — dintotdeauna noi locuiam numai în apartamente.

O fetiţă într-o pivniţă, ceva înfricoşător... nu erau întotdeauna pivniţele infricoşătoare? Mă înfioram doar gândindu-mă la ele, intunecate şi pustii. Dar asta nu fusese pustie. Era parcă... nu-mi puteam aminti ce. Un om în spatele unui cuptor...?

O bubuitură în dormitorul meu m-a făcut să sar speriată.

— Chloe! ţipă Annette. De ce nu ţi-a sunat ceasul? Sunt menajeră, nu bona ta. Dacă întârzii iar, îl sun pe taică-tău!

Ploaia asta de ameninţări nu părea să ţină de coşmaruri. Chiar dacă Annette reuşea să-l prindă pe tata la Berlin, el doar s-ar fi prefăcut că ascultă, cu ochii pe Blackberry, cu atenţia îndreptată către altceva mai important, precum prognoza meteo. Ar fi murmurat doar

un vag „Da, o să mă ocup de asta când mă întorc” şi-ar fi uitat cu totul de mine în clipa în care ar fi închis.

Am dat drumul la radio, l-am pus cu faţa în sus şi m-am strecurat jos din pat.

O jumătate de oră mai târziu, eram în baie, pregătindu-mă pentru şcoală.

Mi-am prins părul intr-o parte şi alta a capului cu agrafe, am aruncat o privire în oglindă şi m-am cutremurat. Stilul ăsta mă făcea să arăt de doisprezece ani... şi n-aveam nevoie de nici un ajutor. Tocmai împlinisem cincisprezece ani, iar chelnerii încă îmi mai întindeau meniul pentru copii în restaurante. Nu puteam să-i condamn. Aveam numai un metru cincizeci şi ceva şi rotunjimi care se întrezăreau doar dacă purtam jeanşi mulati şi un tricou mai strâmt.

Mătuşa Lauren jura că aveam să-mi dau drumul şi-n înălţime, şi-n forme — când avea să-mi vină, în sfârşit, ciclul. În chestia asta, bănuiesc că problema era „dacă”, nu „când„. Celor mai multe dintre prietenele, mele le venise la doisprezece ani, ba şi la unsprezece. Încercam să nu mă gândesc prea mult la asta, dar fireşte c-o făceam. Mă temeam că era ceva în neregulă cu mine, mă simţeam ca o ciudată de fiecare dată când prietenele mele vorbeau despre ciclurile lor şi mă rugam să nu afle că mie nu-mi venise încă. Mătuşa Lauren spunea că sunt normală, şi ea era doctor, deci cred că ştia mai bine. Dar chestia asta tot mă sâcâia. Teribil.

— Chloe!

Uşa se cutremură sub pumnul grăsuţ al lui Annette.

— Sunt pe veceu! i-am strigat. Aş putea să am şi eu un pic de intimitate?

Am încercat cu numai o agrafă la ceafă, strângându-mi părul din părţi. Nu era rău. Când mi-am întors capul să mă văd din profil, agrafa a alunecat din părul meu moale ca de copil mic.

N-ar fi trebuit să-l tund niciodată. Dar mă plictisisem să am părul lung, drept, de şcolăriţă. M-am hotărât să-l

tai până la umeri, în stil wispy. Modelului catalog îi venea super. Mie? Nu cine ştie ce.

Am tras o ocheadă spre tubul nedeschis de vopse de păr. Kari jurase că şuviţele roşii vor da minunat în părul meu blond-arămiu. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc c-aş arăta ca un ciubuc. Totuşi, s-ar putea să mă facă să par mai în vârstă...

— Ridic receptorul, Chloe! zbieră Annette.

Am înşfăcat tubul de vopsea, l-am îndesat în rucsa şi am deschis uşa de perete.

Am luat-o pe scări, ca de obicei. Clădirea se putea schimba, dar rutina mea, niciodată. În ziua în care am început grădiniţa, mama m-a luat de mână, cu rucsacul meu Sailor Moon pe celălalt brat, şi ne-am oprit pe palier, în capul scării.

— Fii gata, Chloe, a zis. Unu, doi, trei...

Şi am pornit-o, alergând pe scări până am ajuns la parter, gâfâind şi chicotind, cu podeaua clătinându-se şi fugind de sub picioarele noastre nesigure, şi-aşa s-au dus toate spaimele mele pentru prima zi de şcoală.

Am coborât în fugă scările împreună în fiecare dimineată, tot timpul cât am fost la grădinită Şi jumătate din clasa întâi, şi apoi... ei, bine, n-a mai fost nimeni cu care să alerg pe scări.

M-am oprit după ultima treaptă, atingându-mi pandativul de sub tricou, apoi m-am scuturat de amintiri, mi-am ridicat rucsacul în spate şi am ieşit din casa scărilor.

După ce mama a murit, ne-am tot mutat de colo-colo prin Buffalo. Tata „plesnea” apartamente de lux, adică le cumpăra în clădiri aflate în ultima fază de constructie, apoi le vindea când lucrările se terminau. De vreme ce el era plecat cu treburi în cea mai mare parte a timpului, prinsul rădăcinilor nu era important. Nu pentru el, în once caz.

În dimineaţa asta, scările nu fuseseră o idee prea strălucită. Deja aveam stomacul în piuneze din pricina

examenului de semestru la spaniolă. O dădusem în bară la ultimul test — plecată să stau peste weekend la Beth acasă, când ar fi trebuit să învăt — şi abia de-l trecusem. Nu fusesem niciodată tare la spaniolă, dar dacă nu trăgeam să iau măcar un 7, tata s-ar fi putut să observe în cele din urmă şi să înceapă să se întrebe dacă o şcoală de artă fusese într-adevăr o alegere deşteaptă.

Milos mă aştepta în taxiul lui, la bordură. Se făcuseră doi ani de când mă conducea, de la toate adresele la care ne mutaserăm, plus trei şcoli. Când m-am suit, a potrivit oglinda retrovizoare înspre mine. Soarele dimineţii tot îmi mai intra în ochi, dar nu i-am spus-o.

Stomacul mi s-a potolit când mi-am trecut degetele peste cuta familiară din cotieră şi am inhalat mirosul chimic de brad al deodorantului de masină.

— Am văzut un film aseară, a zis el, în timp ce-şi strecură taxiul peste trei benzi. Unul cum îti place tie.

— Un thriller?

— Nu. Se încruntă, mişcându-şi buzele de parcă ar fi încercat mai multe răspunsuri. Unul de actiune-aventură. Ştii tu, o grămadă de arme, chestii care explodează. Un adevărat film pune-i-la-pământ-pe-toţi.

Nu-mi plăcea ideea să-l corectez pe Milos, dar el o cerea.

— Vrei să spui un film împuşcă-i-pe-toţi.

Îşi arcui interogativ o sprânceană.

— Şi când împuşti un om, mă rog, nu-l pui la pământ?

Am râs şi-apoi am mai vorbit o vreme despre filme. Subiectul meu preferat.

Când Milos a trebuit să preia un apel de la dispecera lui, am aruncat o privire pe geamul portierei. Un. băiat cu păr lung a tâşnit din spatele unui grup de oameni de afaceri. Ducea o cutie de plastic pentru pacheţelul de prânz, de modă veche, cu un supererou pe ea. Eram atât de preocupată să văd care supererou era, încât n-am observat încotro se îndrepta băiatul decât atunci când a sărit de pe trotuar, aterizând între noi şi maşina din faţă.

— Milos! am ţipat. Vezi...

Ultimul cuvânt mi-a fost stors din plămâni în timp ce mă propteam în centura de siguranţă. Şoferul din spatele nostru şi cel de după el au claxonat, o reacţie de protest în lanţ.

— Ce? zise Milos. Chloe? Ce s-a-ntâmplat?

M-am uitat peste capota maşinii şi... n-am văzut nimic. Doar strada goală în faţa noastră şi traficul ocolindu-ne pe stânga, şoferii ridicând scurt degetul spre Milos când treceau pe lângă noi.

— B-b-b...

Mi-am strâns pumnii cu putere, de parcă aşa aş fi putut forţa cuvântul să iasă. Dacă te-ai încurcat, ia-o

Pe altă cale, spunea mereu logopedul meu.

— Mi s-a părut că văd cev-cin...

Vorbeşte fără grabă. Cântăreşte-ti cuvintele maiîntâi.

— Îmi pare rău. Mi s-a părut că văd pe cineva sărind în faţa maşinii.

Milos porni încetişor taxiul.

— Mi se mai întâmplă şi mie câteodată, mai ales dacă-mi întorc capul. Mi se pare că văd pe cineva, dar nu e nimeni acolo.

Am dat din cap. Stomacul mi se făcuse din nou ghem.

doi

MAI CU VISUL PE CARE NU MI-L PUTEAM aminti, mai cu băiatul pe care nu se putea să-l fi văzut, era clar că avusesem năluciri. Până nu-mi răspundeam măcar la una dintre întrebările ce-mi vuiau prin minte, era exclus să mă concentrez la testul meu de spaniolă. Aşa că am sunat-o pe mătuşa Lauren. Când am dat de voice mail-ul ei, am spus că o să-i telefonez la prânz. Eram pe la jumătatea drumului către dulapul prietenei mele Kari, când m-a sunat mătuşa pe mine.

— Am locuit vreodată într-o casă cu pivniţă? am întrebat-o.

— Bună dimineaţa şi ţie.

— Scuze. Am visat asta şi mă dă peste cap.

I-am povestit frânturile pe care mi le puteam aminti.

— Ah, trebuie să fi fost casa veche din Allentown Erai doar un ţânc. Nu mă miră că nu-ţi aminteşti.

— Mersi. M-a cam...

— Te-a cam dat peste cap, cred şi eu. Trebuie să fost o ciudăţenie de coşmar.

— Ceva despre un monstru care trăia în pivniţă. Foarte cliché. Mi-e ruşine de mine.

— Monstru? Ce...?

Difuzorul staţiei îi tăie vorba, o voce subţirică spunând: „Dr. Fellows, sunteţi rugată să vă prezentaţi la postul 3B.”

— Asta-i pentru tine, am spus eu.

— Poate s-aştepte. E totul în ordine, Chloe? După voce, pari întoarsă.

— Nu, doar că... imaginaţia mi-a luat-o razna azi.

L-am băgat în sperieţi pe Milos azi-dimineaţă, crezând că am văzut un băiat ţâşnind în faţa taxiului.

— Ce?

— Nu era nici un băiat. Doar în capul meu, adică. Am văzut-o pe Kari la dulapul ei şi i-am făcut cu mâna, apoi am spus: O să sune clopoţelul, aşa că...

— Vin să te iau după şcoală. Un ceai de lux la Crowne. Vorbim.

A închis înainte să pot protesta. Am scuturat din c şi-am alergat s-o prind pe Kari din urmă.

Şcoală. N-am mare lucru de spus despre asta. Lumea crede că şcolile de artă trebuie să fie diferite, cu toată energia aia creatoare clocotind şi clasele pline de copii fericiţi, chiar şi gothicii fiind atât de aproape de fericire cât le-o îngăduie sufletele lor torturate. Îşi închipuie că-n şcolile de artă trebuie să fie mai puţină presiune de grup şi agresiune. La urma urmelor, majoritatea copiilor de aici sunt cei care erau agresati în alte şcoli.

E adevărat că lucrurile astea nu stau chiar aşa de rău

la Liceul A.R. Gurney, dar când pui laolaltă nişte copii, indiferent cât de asemănători par, se trasează imediat granite. Se formează găşti. Şi-n loc de măscărici, excentrici şi nesemnificativi, ai artişti, muzicieni şi actori.

Ca elevă la teatru, eram pusă în grămada cu actorii, la care talentul părea să conteze mai putin decât înfăţişarea, ţinuta şi abilitatea verbală. După mine nu se întorceau capete şi obţineam un zero rotund la celelalte două. Pe scala popularităţii, mă situam la un perfect mediocru 5. Genul de fată despre care nimeni n-are o părere cine ştie ce.

Dar dintotdeauna îmi dorisem să fiu la şcoala de artă şi era grozav, aşa cum îmi închipuisem. Mai mult chiar, tata îmi promisese că pot rămâne până la absolvire, de oricâte on ne-am mai fi mutat. Asta însemna că,pentru prima oară în viata mea, nu aveam să mai fiu „colega nouă”. Am început studiile la A.R. Gurney ca boboc, la fel ca toţi ceilalţi. Exact ca un copil normal. În sfârşit.

În ziua aceea, totuşi, nu mă simţeam normală. Toată dimineata m-am gândit la băiatul de pe stradă. Am găsit o mulţime de explicaţii logice. Mă uitasem la cutia lui de mâncare, aşa că mă înşelasem în privinţa direcţiei în care fugise. El sărise într-o maşină care-l aştepta la bordură. Sau cotise în ultima secundă şi se topise în mulţime.

Părea foarte firesc. Şi-atunci de ce mă mai obseda?

— O, haide, zise Miranda, în timp ce eu scotoceam prin dulapul meu din vestiar, în pauza de prânz. E chiar acolo. Întreabă-l dacă merge la bal. Ce-i aşa de greu?

— Las-o în pace, zise Beth.

Se întinse peste umărul meu, apucă săculeţul galben cu mâncarea de prânz de pe raftul de sus şi mi-l legănă pe sub nas.

— Nu-nţeleg cum poţi să nu-l vezi pe-ăsta, Chloe Practic îti sare-n ochi.

— Are nevoie de-o scară mobilă ca să-l vadă la înălţimea aia, zise Kari.

Am împins-o cu şoldul, iar ea s-a dezechilibrat, râzând.

Beth îşi dădu ochii peste cap.

— Hai odată, oameni buni, altminteri nu mai apucăm o masă.

Până s-ajungem la dulăpiorul lui Brent, Miranda îmi dădu un cot.

— Întreabă-l, Chloe.

S-a prefăcut că şopteşte. Brent s-a uitat spre noi.. apoi şi-a intors repede capul în altă parte. Faţa îmi ardea şi mi-am strâns mai tare la piept săculetul cu mâncare.

Părul lung şi întunecat al lui Kari îmi mângâie umărul.

— E-un cretin, şopti ea. Nu-l băga în seamă.

— Nu, nu e cretin. Doar că nu-i place de mine. N-ai ce-i face.

— Uite, zise Miranda, o să-l întreb eu pentru tine.

— Nu! am apucat-o de brat. T-te rog.

Faţa ei rotundă se strâmbă a dezgust.

— Doamne, te porţi aşa de copilăreşte. Ai cinci sprezece ani, Chloe. Trebuie să-ti rezolvi singură problemele.

— Ca de pildă să-l suni pe-un tip până când îti spune maică-sa să-l laşi în pace? zise Kari.

Miranda nu făcu decât să ridice din umeri.

— Asta a fost mama lui Rob. El n-a spus-o niciodată

— Mda? Continuă să te mângâi cu gândul ăsta.

Asta le supără de-a binelea. În mod normal, aş fi intervenit şi le-aş fi potolit, dar eram încă înciudată pe Miranda fiindcă mă făcuse să mă simt prost în fata lui Brent.

Karl, Beth şi cu mine obişnuiam să vorbim despre băieţi, dar nu eram chiar în problemă. Miranda era... avusese atâtia prieteni încât nici nu le mai ştia numele. Aşa că atunci când începuse să se ţină după noi, devenise brusc foarte important să avem un băiat care să ne placa. Eu şi-aşa îmi făceam destule griji că sunt imatură, a fost cu atât mai rău când a izbucnit în râs

fiindcă am recunoscut că n-am fost niciodată la o întâlnire adevărată. Prin urmare, am născocit un amor. Brent.

Mi-am închipuit că puteam doar să numesc un băiat care-mi plăcea şi cu asta basta. Nici o şansă. Miranda m-a dat de gol — spunându-i lui că îl plac. Am fost oripilată. Adică, aproape. Căci mai era o părticică din mine care spera că el o să răspundă: „Mişto. Şi mie îmi place de Chloe.” Nici o şansă. Înainte, mai vorbeam câteodată la orele de spaniolă. Acum se aşeza la două rânduri distantă de mine, de parcă aş fi avut brusc cel mai grav caz din lume de BO[1].

Tocmai ajunseserăm la cafenea când cineva m-a strigat pe nume. M-am întors şi-am dat cu ochii de Nate Bozlan, alergând spre mine, cu părul lui roşu ca un far îm holul aglomerat. S-a ciocnit de un elev mai mare, a rânzit o scuză, şi a continuat cursa.

— Bună, i-am zis, când s-a apropiat.

Bună şi tie. Ai uitat de clubul de film al lui Petrie, reprogramat pentru la prânz, săptămâna asta? Discutam avangarda. Ştiu cât îţi plac filmele de artă.

M-am prefăcut siderată.

Atunci, o să le transmit că-ti pare rău. Şi o să-i spun lui Petrie că nu eşti interesată nici să regizezi filmul ăla de scurtmetraj.

— Se hotărăşte astăzi treaba asta?

Nate începu să se dea inapoi, cu spatele.

— Poate că da. Poate că nu. Deci îi spun lui Petrie...

— Trebuie să fug, le-am aruncat prietenelor mele şi m-am grăbit să-l prind din urmă.

Întâlnirea clubului de film a început în culise, ca de obicei, unde ne ocupam de treburi în acelaşi timp ce ne mâncam pacheţelele. N-aveai voie cu mâncare în sală.

---

[1] BO (body odor) sau bromhidroza este mirosul neplăcut dat de bacteria care creşte pe corpul uman şi se multiplică rapid în prezenţa transpiraţiei (transpiraţia, în sine, nu are miros).

Am discutat despre scurtmetraj şi eu eram trecut pe lista regizorilor — singurul boboc care făcuse figură bună. După aceea, când toti ceilalti urmăreau scene din filmele de avangardă, m-am gândit la preferintele mele pentru coloana sonoră. M-am strecurat afară înainte de a se termina vizionarea şi m-am întors la vestiar.

Mintea mi-a lucrat febrilă până am ajuns cam la jumătatea drumului. Apoi, stomacul a început din nou să protesteze, amintindu-mi că fusesem atât de entuziasmată cu alcătuirea listei de distribuţie, încât uitasem să mănânc.

Îmi lăsasem săculetul cu pachetul de prânz în culise. M-am uitat la ceas. Zece minute până începea ora. Aş fi avut timp.

Clubul de film se terminase. Cel care plecase ultimul stinsese luminile, iar eu habar n-aveam de unde să le aprind, mai ales and a găsi întrerupătorul presupunea să fi fost în stare să-l văd. Întrerupătoare fosforescente. Cu astea aveam să-mi finantez primul meu film. Fireşte aş fi avut nevoie de cineva care să le confectioneze efectiv. Ca majoritatea regizorilor, eu eram mai mult persoana ideativă.

Mi-am croit drum pe bâzbâite pe culoarele dintre scaune, lovindu-mă la genunchi de două ori. În cele din urmă, ochii mi s-au obişnuit cu slabele lumini de urgentă şi am dat de scările ce duceau în culise. Apoi mi-a fost mai greu.

Culisele se topeau în mici compartimente, închise de draperii, pentru păstrarea recuzitei şi pentru cabinele actorilor. Existau şi lumini, dar altcineva le stingea întotdeauna. După ce am pipăit pe cel mai apropiat perete şi n-am găsit nici un întrerupător, m-am dat bătută. Licărul slab al altor lumini de urgentă îmi îngăduia să desluşesc formele. Bine şi-aşa.

Totuşi, era destul de întuneric. Mie mi-e frică de întuneric. Am avut nişte experience neplăcute când eram mică, prieteni imaginari care stăteau la pândă în locurile

întunecoase şi mă speriau. Ştiu că sună ciudat. Alţi copii îşi născocesc tovarăşi de joacă — eu îmi închipuiam bauhau.

Mirosul de farduri m-a anuntat că eram în zona culiselor, dar parfumul acestora, amestecat cu inconfundabilul iz de naftalină şi de costume vechi, n-a reuşit să mă calmeze, cum o făcea de obicei.

Încă trei trepte şi am scos un tipăt and o tesătură s-a Infăşurat în jurul meu. Intrasem într-o cortină. Grozav. Şi oare cât de tare ţipasem de fapt? Speram din tot sufletul ca pereţii să fie izolati fonic.

Mi-am trecut mâna peste poliesterul aspru până am găsit deschizătura şi am dat marginile de-o parte şi de alta. În faţa mea, puteam întrezări masa pe care se mânca prânzul. Pe ea, era pus un obiect galben. Sacul meu?

Sala de machiaj părea să se îngusteze în fata mea, căscându-se în beznă. Era efectul perspectivei — cele doua draperii ale cortinei închideau unghiul şi de aceea

sala părea să se îngusteze. Interesantă iluzie, mai ales pentru un film de suspans. Va trebui să ţin minte asta.

Gândindu-mă la culoar ca la un decor de film mi-am potolit nervozitatea. Am filmat cadrul, mişcarea pasului meu adăugând un zvâcnet care avea să facă scena mai directă, punând privitorul în capul protagonistului nostru, fata prostuţă care înainta către zgomotul ciudat.

Ceva bufni. Am tresărit, iar pantofii mei au scârţâit şi zgomotul ăsta m-a făcut să mă sperii mai tare. Mi-am frecat pielea ca de găină de pe braţe şi am încercat să râd. Okay, am spus zgomot ciudat, nu-i aşa? Indicaţie de efecte sonore, vă rog.

Alt zgomot. Un foşnet. Deci avem şobolani pe culoarul nostru de groază, nu-i aşa? Cât de cliché! E timpul să-mi opresc imaginaţia galopantă şi să mă concentrez.

Să regizez scena.

Protagonista noastră vede ceva la capătul culoarului. O siluetă întunecată...

O, vă rog. Tocmai ce-am vorbit de fiori ieftini. Să căutăm originalul... misteriosul...

Filmăm o dublă.

Ce vede ea? Un săculeţ de copii pentru pacheţelul de prânz, de un galben strălucitor şi nou, nelalocul lui în această casă veche, damnată.

Continuă să filmezi. Nu lăsa mintea să devieze...

Un suspin îşi răspândi ecoul prin încăperile mute, apoi se frânse, dizolvându-se într-un fornăit umed.

Plâns. Corect. Din filmul meu. Protagonista vede un săculeţ de copil pentru pacheţelul de prânz, apoi aude suspine ca de pe altă lume. Ceva s-a mişcat la capătul culoarului. O formă întunecată...

M-am repezit înainte, după săculeţul meu. L-am înşfăcat şi am fugit.

Sala părea să se îngusteze. Interesantă iluzie, mai al pentru un film de suspans. Va trebui să ţin minte ast.

Gândindu-mă la culoar ca la un decor de fi mi-am potolit nervozitatea. Am filmat cadrul, mişcare pasului meu adăugând un zvâcnet care avea să far scena mai directă, punând privitorul în capul protag nistului nostru, fata prostuţă care înainta către zgom tul ciudat.

Ceva bufni. Am tresărit, iar pantofii mei au scârl’ şi zgomotul ăsta m-a făcut să mă sperii mai tare. Mi-. frecat pielea ca de găină de pe braţe şi am încercat râd. Okay, am spus zgomot ciudat, nu-i aşa? Indicaţie de efecte sonore, vă rog.

Alt zgomot. Un foşnet. Deci avem şobolani pe culoarul nostru de groază, nu-i aşa? Cât de cliché! E timp să-mi opresc imaginaţia galopantă şi să mă concentrez. Să regizez scena.

Protagonista noastră vede ceva la capătul culoa lui. O siluetă întunecată...

0, vă rog. Tocmai ce-am vorbit de fiori ieftini. căutăm originalul... misteriosul...

Filmăm o dublă.

Ce vede ea? Un săculeţ de copii pentru pacheţel de

prânz, de un galben strălucitor şi nou, nelalocul lui în această casă veche, damnată.

Continuă să filmezi. Nu lăsa mintea să devieze...

Un suspin îşi răspândi ecoul prin încăperile mut apoi se frânse, dizolvându-se într-un fomăit umed.

Plâns. Corect. Din filmul meu. Protagonista vede săculeţ de copil pentru pacheţelul de prânz, apoi au suspine ca de pe altă lume. Ceva s-a mişcat la capă culoarului. 0 formă întunecată...

M-am repezit înainte, după săculeţul meu. L-am înşfăcat şi am fugit.

trei

— **CHLOE**! Stai puţin!

Îmi aruncasem prânzul neatins în dulăpiorul din vestiar şi mă îndepărtam, când m-a strigat Nate. M-am întors şi l-am văzut strecurându-se într-o parte printr-un grup de fete. Sunase clopoţelul şi holul explodase, copiii înghiontindu-se ca somonii care se luptă să urce pe firul apei, luând pe toată lumea în şuvoiul lor. Nate se chinui să ajungă la mine.

— Ai şters-o de la clubul de film mai înainte să te pot prinde. Voiam să te întreb dacă vii la bal.

— Mâine? Mm, mda.

Etală imediat un rânjet cu gropiţe în obraji.

— Trăsnet. Ne vedem acolo.

Un furnicar de copii îl înghiţi. Am rămas pe loc, uitându-mă lung după el. Adică Nate mă căutase special ca să mă întrebe dacă mergeam la bal? Nu era acelaşi lucru cu a mă invita la bal, şi totuşi... În mod cert trebuia să mă gândesc să-mi revizuiesc toaleta.

Un elev mai mare se ciocni cu forţă de mine, trântindu-mi rucsacul şi mormăind ceva despre „statul în mijlocul holului”. Aplecându-mă să-mi iau sacul, am simţit un şuvoi între picioare.

M-am ridicat instantaneu şi-am înţepenit,

neîndraznind să mai fac un pas.

O, Doamne. Chiar mă udasem? Am tras adânc aer în piept. Poate că eram bolnavă. Stomacul mi se frământase toată ziua.

Vezi dacă te poţi curăta şi dacă e nasol, ia un taxi până acasă.

La toaletă, mi-am dat jos chiloţii şi-am văzut roşu aprins.

Pentru câteva minute, n-am făcut decât să stau acolo, pe scaunul veceului, rânjind ca o idioată şi sperând că zvonurile despre camerele de filmat din toaletele şcolii să nu fie adevărate.

Mi-am vârât un ghemotoc de hârtie igienică în chiloţi, mi-am tras jeanşii şi-am ieşit agale din cabină. Şi iată-l acolo, o privelişte care îşi bătea joc de mine din toamnă: automatul de tampoane absorbante.

Am vârât mâna în buzunarul de la spate şi-am scos o bancnotă de cinci dolari, una de zece şi doi penny. Înapoi în cabină. Am răscolit prin tot rucsacul. Şi-a găsit... o fisă de telefon.

M-am uitat la maşinărie. M-am dus mai aproape. Am examinat trapa zgâriată, cea pe care Beth spunea că o poţi deschide cu o unghie mai lungă. Eu n-aveam unghii lungi, dar cheia casei avea să meargă.

O săptămână capitală pentru mine. Trecută pe listă pentru regizarea spotului. Invitaţia lui Nate la bal. Primul meu ciclu. Şi acum prima mea delincvenţă.

După ce m-am aranjat, am scotocit în rucsac după peria de păr şi am scos în schimb tubul cu vopsea păr. L-am ridicat. Reflexia mea din oglindă mi-a rânjit.

De ce n-aş adăuga pe listă „primul chiul de la oră” şi „primul vopsit”? Vopsitul părului la spălătorul din toaleta şcolii n-avea să fie uşor, dar ar fi probabil mai simplu decât acasă, cu Annette dând târcoale.

Să colorezi în roşu intens vreo zece şuviţe lua douazeci de minute. A trebuit să-mi dau jos bluza, ca să n-o vopsesc şi pe ea, aşa că stăteam aplecată peste

chiuvetă, numai în sutien şi jeanşi. Din fericire, n-a intrat nimeni.

Am terminat uscându-mi şuviţele cu prosoape hârtie, am tras adânc aer în piept, m-am privit... şi zâmbit. Kari avusese dreptate. Arăta într-adevăr bine.

Annette avea să intre în panică. Tata s-ar putea să observe. S-ar putea chiar enerva. Dar era foarte sigur că nimeni n-avea să-mi mai întindă vreodată un meniu pentru copiii de sub doisprezece ani.

Uşa a scaţâit. Am îndesat prosoapele de hârtie în coşul de gunoi, mi-am înşfăcat bluza şi m-am năpustit într-o cabină. Abia am avut timp să-mi încui uşa, când cealaltă fată a început să plângă. M-am uitat şi-am zărit o pereche de adidaşi Reebok în cabina de alături.

S-o întreb dacă se simte bine? Sau n-aş face decât s-o stingheresc?

A tras apa la toaletă şi umbra de la picioarele mele s-a mişcat. Zăvorul de la uşa cabinei s-a deschis. Când a dat drumul la robinet, totuşi, suspinele ei s-au înteţit.

Apa s-a închis. Ruloul de prosoape a scârtâit. Hârtia s-a mototolit. Uşa s-a deschis. S-a închis la loc. Plânsil a continuat.

Fiori reci mi s-au prelins pe şira spinării. Mi-am spus că se răzgândise şi avea să rămână până ce-şi va recăpăta stăpânirea de sine, dar plânsul se auzea chiar lângă mine. În cabina de alături.

Mi-am strâns pumnii. Nu era decât imaginatia mea.

M-am aplecat încet. Nici un pantof de sport pe sub peretele despărrtitor. Nici un pantof în nici una dintre cabine. Plânsul se opri.

Mi-am tras repede bluza pe mine şi m-am grăbit să ies din toaletă înainte să înceapă din nou. Când uşa s-a închis în urma mea, s-a făcut linişte deplină. Un hol pustiu.

— Hei!

M-am răsucit şi-am văzut un paznic venind spre mine, şi-am răsuflat uşurată.

— B-b-aie, am zis. Am fost la baie.

Continua să se apropie. Nu l-am recunoscut. Era probabil de-o seamă cu tata, tuns periută, purtând uniforma oamenilor de serviciu ai şcolii. Un angajat temporar care-i ţinea locul domnului Teitlebaum.

— Mă-mă duceam la c-clasă acum. Am început să merg.

— Hei! Vino-napoi. Vreau să stau de vorbă cu tine. Singurul zgomot era cel al paşilor mei. Al paşilor mei. De ce nu-i puteam auzi şi pe ai lui?

Am iuţit pasul.

O umbră a trecut pe lângă mine. Aerul a tremurat la vreo trei metri în faţa mea, închegându-se într-o siluetă cu bluză şi pantaloni de supraveghetor. M-am răsucit pe călcâie şi-am luat-o la fugă.

Omul a scos un mârâit al cărui ecou a cuprins tot holul. Un elev a apărut de după colt şi-aproape că ne-am ciocnit. I-am bălmăjit o scuză şi-am privit peste umăr. Paznicul dispăruse.

Am răsuflat şi-am închis ochii. Când i-am deschis, bluza uniformei albastre era la câţiva centimetri de faţa mea. Mi-am ridicat privirea... şi-am scos un ţipăt.

Arăta ca un manechin care stătuse prea aproape de foc. Faţa arsă. Topită. Un ochi ieşit din orbite, dezgolit. Celălalt ochi i se scursese pe pomete, tot obrazul îi atârna, de pe buze îi picura salivă, pielea era lucioasă şi diformă şi...

Buzele schimonosite se deschiseră.

— Poate că acum o să fii atentă la ce-ţi spun.

Am rupt-o la fugă pe hol. Trecând pe lângă o sală de clasă, uşa se deschise.

— Chloe?

O voce de bărbat.

Am fugit mai departe.

— Vorbeşte cu mine! se răsti glasul oribil, întretăiat apropiindu-se. Ştii de câtă vreme sunt prizonier aici?

M-am năpustit pe uşă în casa scărilor şi am luat-o în

sus.

În sus? Toate eroinele stupide o iau în sus!

Am virat pe palier şi-am început să urc al doilea şir de trepte. Paznicul şchiopăta pe şirul de trepte de dedesubt, cu degetele agăţându-se de balustradă, degete topite, prin care se iţeau oasele...

M-am repezit pe uşile de la capăt şi-am alergat de-a lungul holului principal.

— Ascultă-mă, puştoaică egoistă. Tot ce vreau sunt cinci minute...

Am cotit în cea mai apropiată sală de clasă goală şi-am trântit uşa. M-am dat cu spatele înapoi până am ajuns pe la mijlocul sălii, iar paznicul trecu prin uşă. Pur şo simplu prin ea. Faţa aceca cumplită, topită, dispăruse, şi-acum era din nou normală.

— Aşa-i mai bine? Acum o să încetezi cu ţipatul şi-o să stai de vorbă cu...

Am ţâşnit la fereastră şi-am căutat un mijloc s-o deschid, apoi am văzut cât de mult era până jos. Cel puţin zece metri... până pe asfalt.

— Chloe!

Uşa se deschise de perete. Era directoarea-adjunctă, doamna Waugh, cu profesorul meu de matematică, domnul Travis, şi cu un profesor de muzică al cărui nume nu mi-l arnînteam. Văzându-mă la fereastră, doamna Waugh deschise braţele, oprindu-i pe cei doi profesori.

— Chloe? zise ea, cu voce joasă. Draga mea, dă-te la o parte de lângă fereastra aia.

— Voiam doar...

— Chloe...

Zăpăcită, m-am uitat înapoi la fereastră.

Domnul Travis a ţâşnit ca săgeata pe lângă doamna Waugh şi m-a placat. Când am lovit podeaua, tot aerul mi-a ieşit din plămâni. Ridicându-ne de jos în patru labe, mi-a vârât din greşeală genunchiul în stomac. Am căzut înapoi, chircită, horcăind.

Când mi-am deschis ochii, l-am văzut pe paznic

aplecat deasupra mea. Am tipat şi-am încercat să mă ridic, dar domnul Travis şi profesorul de muzică m-au tinut la podea, în vreme ce doamna Waugh bolborosea ceva la un telefon celular.

Paznicul se aplecă prin domnul Travis.

— Acum o să stai de vorbă cu mine, fato? Nu poţi scăpa.

M-am zbătut, lovind cu picioarele în paznic, încercând să mă eliberez din mâinile profesorilor. Dar ei n-au făcut decât să mă tină mai strâns. Am auzit-o parcă, pe doamna Waugh spunând că ajutoarele sunt pe drum. Paznicul şi-a vârât fata sub ochii mei şi schimbat-o din nou în masca aceea topită, oribilă, apropiindu-se atât de mult încât mă uitam direct într-unul din ochii lui bulbucati, aproape ieşit din orbită.

Mi-am muşcat limba ca să nu tip. Gura mi s-a umplut de sânge. Cu cât mă luptam mai tare, cu atât mă ţineau profesorii mai strâns, sucindu-mi bratele şi provocându-mi dureri ascuţite în tot trupul.

— Nu-l vedeti? am strigat. E chiar aici. Vă rog, vă rog, vă rog. Luati-l de lângă mine. Luati-l de aici!

Nici vorbă să mă asculte. Am continuat să mă zbat să le explic, dar mă tineau cu aceeaşi încăpătânare cu care mă tachina omul ars.

În cele din urmă, doi bărbati în uniformă au buzna pe uşă. Unul i-a ajutat pe profesori să mă imobilizeze, în vreme ce al doilea a trecut în spatele meu unde nu-l puteam vedea. Nişte degete mi s-au încleştat pe antebrat. Apoi, o întepătură de ac. Prin vene a inceput să-mi curgă gheată.

Clasa a început să se legene. Paznicul s-a încetoşat ba apărând, ba dispărând.

— Nu! a zbierat el. Trebuie să vorbesc cu ea. Nu întelegeţi? Ea mă poate auzi. Nu vreau decât...

Glasul i s-a pierdut, iar paramedicii m-au aşezat pe o targă. Targa s-a ridicat, legănându-mă. Legănându-mă... ca un elefant. Călărisem odată unul, cu mama, în grădina

zoologică, iar mintea mi s-a întors la momentul acela, la braiţele mamei în jurul meu, la râsul ei.

Urletul de furie al paznicului îşi croi drum printre amintirile mele.

— N-o luaţi de aici! Am nevoie de ea!

Legănat. Legănat de elefant. Râsul mamei...

patru

STĂTEAM PE MARGINEA PATULUI meu de spital şi încercam să mă conving că încă mai dormeam. Era cea mai bună explicaţie pentru ceea ce auzeam. Aş fi putut s-o trec la capitolul delir, dar preferam vis.

Mătuşa Lauren stătea lângă mine, ţiinându-mă de mână, Ochii mi-au alunecat spre surorile care treceau pe lângă salon, pe culoar. Ea mi-a urmărit privirea, s-a ridicat şi a închis uşa. Printr-un văl de lacrimi, am urmărit-o şi mi-am închipuit că e mama. Ceva din mine s-a prabuşit şi aveam din nou şase ani, ghemuită pe pat plângând după mama.

Mi-am plimbat mâinile peste aşternuturi, scorţoase şi zgrunţuroase, prinzându-se de pielea mea aspră. Era atât de cald în încăpere că fiecare răsuflare imi sugruma şi mai mult gâtlejul uscat. Mătuşa Lauren mi-a întins apa şi am cuprins în palme paharul rece. Apa avea un gust metalic, dar am băut-o pe toată.

— Un sanatoriu, am zis.

Pereţii parcă mi-au sorbit cuvintele din gură, ca sunetul de scenă, înghiiţindu-le şi lăsând doar aerul inert.

— O, Doamne, Chloe! Scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse nasul. Ştii de câte ori a trebuit să-i spun unui pacient că va muri? Într-un fel, asta de-acum pare mai greu de făcut. Se întoarse cu faţa spre mine. Ştiu cât mult îţi doreşti să mergi la UCLA, la colegiu. Asta e singura cale prin care o să putem să te băgăm acolo, scumpo.

— Tata?

A făcut o pauză şi-am înţeles că i-ar fi plăcut să dea vina pe el. Voise să mă crească ea după moartea mamei, ca să mă scutească de o viaţă cu menajere în apartamente goale. Nu-l iertase niciodată pe tata că o refuzase. La fel cum nu-l iertase niciodată pentru noaptea aceea în care murise mama. Nu conta că maşina lor fusese lovită într-o parte de cineva care fugise de la locul accidentului — el se aflase la volan şi de aceea îl considera principalul responsabil.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Şcoala. Dacă nu petreci cel puţin două săptămâni de evaluare într-un sanatoriu, va fi trecută în fişa ta.

— Ce va fi trecută în fişa mea? Strânse în pumn batista.

— Păi, idioţe... Se stăpâni. Politica de toleranţă zero.

Scuipă cuvintele cu mai mult venin decât într-un blestem.

— Toleranţă zero? Vrei să spui violenţă? Da, da' eu n-am...

— Ştiu că nu. Dar pentru ei e limpede. Te-ai împotrivit fizic unui profesor. Ai nevoie de ajutor. Într-un sanatoriu. Pentru copii nebuni.

M-am trezit în mai multe rânduri, în noaptea aceea. A doua oară, tata era în uşă, privindu-mă. A treia oară şedea lângă patul meu. Văzând că deschid ochii, s-a întins şi m-a bătut stângaci pe mână.

— O să fie bine, a murmurat. Totul o să fie bine. Am adormit la loc.

Tata era încă acolo, în dimineaţa următoare. Ochii îi erau incercănaţi, iar cutele din jurul gurii, mai adânci decât i le ştiam. Nu închisese ochii toată noaptea, venind cu avionul de la Berlin.

Mă îndoiesc că tata a vrut vreodată copii. Dar nu mi-a spus asta niciodată, nici măcar la mânie. Indiferent ce crede mătuşa Lauren despre el, se străduieşte cât poate. Pare să nu ştie ce să facă acuma cu mine Sunt ca un căţeluş pe care i l-a lăsat cineva pe care l-a iubit foarte

mult şi se căzneşte să facă tot ce trebuie, chiar dacă el unul nu se dă în vânt după căini.

— Ti-ai schimbat culoarea părului, zise el, când m-am ridicat în capul oaselor.

Mi-am făcut curaj pentru ce avea să urmeze. Când alergi ţipând pe holurile şcolii după ce ţi-ai vopsit părul la toaleta fetelor, prima reacţie a oamenilor — mă rog, după ce trec peste partea cu ţipatul-pe-holuri — este „ai făcut ce?” Să-ţi vopseşti părul în toaleta şcolii nu e normal, Nu pentru fete ca mine. Şi şuviţe roşu aprins? Chiulind de la oră? E curată criză de nebunie.

— Îţi place? mă întrebă tata după o clipă.

Am incuviinţat din cap.

Făcu o pauză, apoi scoase un chicotit înăbuşit.

— Ei bine, nu-i chiar ceea ce aş fi ales eu, dar arată bine. Dacă ţie îţi place, asta contează. Îşi scărpină gâtul împestriţat cu umbrele bărbii. Bănuiesc că mătuşa Lauren ţi-a spus despre treaba cu sanatoriul. A găsit unul despre care crede că va fi în regulă. Mic, privat. Nu pot spune că sunt încântat de idee, însă e doar pentru vreo două saptămâni...

***

Nimeni nu era în stare să spună ce era în neregulă cu mine. M-au pus să vorbesc cu o mulţime de doctori, care mi-au dat fel de fel de teste, iar eu cram sigură că ei înţelegeau ce anume era în neregulă, dar nu voiau să spună. Asta însemna că era rău.

Nu fusese prima oară când văzusem persoane care nu erau în realitate acolo. Despre asta voise mătuşa Lauren să discutăm după ore, în ziua aceea. Când îi pomenisem despre vis, îşi amintise că obişnuiam să povestesc despre oameni din fosta noastră pivniţă. Părinţii mei îşi închipuiseră că era versiunea mea creativă de prieteni imaginari, născocind o întreagă panoplie de personaje. Apoi, prietenii aceia au început să mă sperie, atât de rău c-a trebuit să ne mutăm de acolo.

Chiar şi după aceea, uneori eu mai „vedeam” persoane, aşa că mama îmi cumpărase lănţişorul cu rubin şi spusese c-o să mă ocrotească. Tata zicea că era doar o chestiune de psihologie. Eu crezusem c-o să meargă şi într-adevăr avusese efect. Însă acum se întâmplase din nou. Iar de data asta nimeni n-o mai punea pe seama unei imaginaţii hiperactive.

Ei mă trimiseseră la un sanatoriu pentru copii nebuni. Au crezut că sunt nebună. Nu eram. Aveam cincisprezece ani şi în sfârşit îmi venise ciclul, iar asta trebuia să fi jucat un rol. Nu putea fi o simplă coincidenţă că începusem să am vedenii în aceeaşi zi. Toţi hormonii ăia îngrămădiţi în mine explodaseră, iar creierul meu dăduse rateu, adunând imagini din filme de mult uitate şi făcându-mă să cred că erau reale.

Dacă aş fi fost nebună, aş fi făcut mai multe decât să văd şi să aud persoane care nu erau de faţă. M-aş fi purtat nebuneşte, iar eu n-o făcusem.

Sau o făcusem?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât cram mai puţin sigură. Mă simţeam normală. Nu-mi puteam aminti să fi comis ceva bizar. În afară de vopsitul părului în toaleta scolii. Şi chiulitul de la oră. Şi că spărsesem automatul cu tampoane. Şi că mă bătusem cu un profesor.

Ultimul punct nu se punea. Fusesem speriată de moarte văzându-l pe tipul ăla ars şi mă luptasem să scap de el, dar nu încercasem să rănesc pe nimeni. Îmainte de asta, fusesem în regulă. Prietenele mele consideraseră că sunt zdravănă. Domnul Petrie considerase că sunt zdravănă când mă trecuse pe lista aleşilor pentru regizori. Nate Bozian în mod evident considerase că sunt zdravănă. N-ai mai fi fericit că o fată nebună venea la bal.

Şi el fusese fericit, nu-i aşa?

Când încercam să-mi amintesc, totul mi se părea înceţoşat, ca o amintire de demult pe care puteam foarte bine s-o fi visat.

Dacă nimic din toate acestea nu se întâmplase? Voisem numirea ca regizor. Voisem ca Nate să fie interesat de mine. Poate că-mi imaginasem totul. Halucinasem, ca şi în privinţa băiatului de pe stradă, a fetei care plângea şi a paznicului ars.

Dacă eram nebună, mi-aş fi dat seama? Exact asta înseamnă să fii nebun, nu-i aşa? Tu crezi că eşti în bună regulă, toţi ceilalţi au altă părere.

Poate că eram nebună.

Tata si mătuşa Lauren m-au dus cu maşina la Sanatoriul Lyle, duminică după-amiaza. Îmi dăduseră nişte medicamente înainte să ies din spital şi dormeam pe mine. Sosirea noastră a fost un montaj de cadre fixe şi clipuri

O uriaşă clădire victoriană, plantată în mijlocul unui domeniu nesfârşit. Zugrăveală galbenă. Un balansoar pe veranda închisă.

Două femei. Prima, cu păr sur şi şolduri late, apropiindu-se să mă întâmpine. Ochii severi ai celei mai tinere urmărindu-mă, cu braţele încrucişate, gata să intervină.

Urcare pe un şir lung de trepte înguste. Femeia mai în vârstă — o soră care s-a prezentat ca doamna Talbot — ciripind indicaţii ca un ghid turistic, pe care creierul meu tulbure nu le putea urmări.

Un dormitor, în alb şi galben, împodobit cu margarete, mirosind a gel de păr.

În capătul îndepărtat al camerei, un pat îngust cu o cuvertură vătuită azvârlită peste cearşafurile făcute ghem. Peretele de deasupra patului decorat cu pagini rupte din reviste pentru adolescenţi. Comoda plină de borcănaşe de machiaj şi sticluţe. Numai micul birou gol.

Partea mea de cameră, o sterilă imagine în oglindă — acelaşi pat, aceeaşi comodă, acelaşi birouaş toate curăţate lună de orice personalitate.

Era timpul ca tata şi mătuşa Lauren să plece. Doamna Talbot a explicat că n-am să-i mai văd vreo două zile,

fiindcă aveam nevoie de timp să mă „aclimatizez la noul meu „mediu”. Ca un căţel într-o casă nouă.

Îmbrăţişarea mătuşii Lauren. M-am prefăcut că nu-i văd lacrimile din ochi.

O îmbrăţişare stângace de la tata. A bălmăjit că avea să rămână în oras şi va veni să mă viziteze de îndată ce-l vor lăsa. Apoi mi-a vârât în palmă un sul de bancnote de douăzeci, în timp ce mă săruta în creştet.

Doamna Talbot spunându-mi că or să-mi aranjeze ele lucrurile, de vreme ce eu eram probabil obosită Doar să mă urc în pat. Oblonul s-a tras. Camera s-a întunecat. Eu am adormit din nou.

Glasul tatălui meu trezindu-mă. Camera era acum complet în beznă, întuneric afară. Noapte.

Silueta tatei în cadrul uşii. Sora mai tânără — domnişoara Van Dop — în spatele lui, cu o expresie de dezaprobare pe faţă. Tata apropiindu-se de patul meu şi îhdesându-mi ceva pufos în braţe.

— L-am uitat pe Ozzie. Nu ştiam dac-ai să dormi fără el.

Ursuletul koala stătea de doi ani pe un raft în ca-meta mea, exilat din pat de când crescusem prea mare pentru el. Dar l-am luat şi mi-am vârât nasul în imitaţoalui jerpelită de blană, care mirosea a acasă.

M-am trezit în şuieratul respiraţiei din somn a fetei din patul alăturat. M-am uitat într-acolo, dar n-am văzut decât o siluetă sub cuvertură.

Când m-am întors pe spate, lacrimi fierbinti mi s-au rostogolit pe obraji. Nu dor de casă. Ruşine. Stingherealã. Umilinţă.

Îi speriasem pe mătuşa Lauren şi pe tata. Îi silisem să-şi stoarcă creierii gândindu-se ce era de făcut în privinţa mea. Ce era în neregulă cu mine. Cum să rezolve problema.

Şi şcoala...

Obrajii îmi ardeau mai tare decât lacrimile. Oare câti copii mă auziseră tipând? Câţi aruncaseră un ochi în sala

aceea de clasă, în timp ce eu mă băteam cu profesorii şi bolboroseam cum eram urmărită de paznici topitii. Câti mă văzuseră luată pe sus, legată de-o targă?

Oricine ratase spectacolul îl auzise cu siguranţă povestit. Toată lumea avea să ştie că eleva Chloe Saunders clacasese. Că era ţicnită, nebună, închisă laolaltă cu restul alienaţilor mintali.

Chiar dacă mă lăsau să mă întorc la şcoală, nu cred c-aş mai fi avut vreodată tupeul să mă duc acolo.

cinci

M-AM TREZIT LA CLINCHETUL umeraşelor metalice. O fată blondă scotocea prin nişte haine despre care eram foarte sigură că îmi apartineau, puse acolo ieri către doamna Talbot.

— Bună, i-am zis.

Se întoarse şi-mi zâmbi.

— Mişto toale. De firmă, după etichetă.

— Eu sunt Chloe.

— Liz. Ca Lizzie McGuire[2]. Făcu semn către o tăietură dintr-o revistă, veche şi jerpelită, de pe peretele ei. Numai că mie nu-mi place să mi se spună Lizzie, fiindcă am impresia că sună cumva... — îşi coborî vocea, de parcă n-ar fi vrut să jignească fotografia lui Lizzie...copilăreşte.

A continuat să vorbească, dar n-am auzit ce-a zis, fiindcă singurul lucru la care mă puteam gândi era: ce e în neregulă cu ea? Dacă se afla la Sanatoriul Lyle, înseamnă că era ceva în neregulă cu ea. Vreo „stare mintală”.

Nu arăta a nebună. Părul ei lung era pieptănat într-o coadă de cal strălucitoare. Purta jeanşi Guess şi tricou

[2] Eroina serialului TV cu acelaşi nume, adresat adolescenţilor şi prezentat pe Disney Channel între anii 2001 - 2004. A avut 65 de episoade şi în rolul principal a jucat Hillary Duff.

Gap. Dacă n-aş fi ştiut ce şi cum, aş fi putut crede că mă trezisem într-un internat de şcoală.

Trăncănea fără oprire. Poate ăsta era un semn.

Părea destul de inofensivă, totuşi. Trebuia să fie aşa, nu? N-ar fi băgat pe nimeni periculos aici. Sau cu adevărat nebun.

O, nu, Chloe. Nu bagă nici o persoană cu adevărat nebună aici. Numai pe cele care aud voci, văd paznici arşi şi se bat cu profesorii.

Începu să mă doară stomacul.

— Hai, zise ea. Micul dejun e în cinci minute şi ăştia devin chiar scârboşi dacă întârzii.

Liz întinse o mână and am deschis sertarul comodei.

— Poţi să vii în pijamale la micul dejun. Băieţii mănâncă numai la prânz şi la cină cu noi, dar micul dejun îl iau mai târziu, aşa că avem puţină intimitate.

— Băieţii?

— Simon, Derek şi Peter.

— Sanatoriul e mixt?

— Îhî. Îşi ţuguie buzele în oglindă şi îşi piguli o cojiţă uscată. Parterul îl folosim la comun, dar etajul este separat.

Se aplecă în afara uşii, arătându-mi cât de scurt era holul.

— Ei au cealaltă aripă. Nu există nici măcar o uşă de legătură. De parcă ne-am strecura până acolo noaptea dacă am putea. Chicoti. Ei, bine, Tori ar face-o. Şi poate şi eu, dac-ar fi cineva acolo care să merite să te strecori până la el. Tori îi face ochi dulci lui Simon. Mă cercetă atent în oglindă. Tie s-ar putea să-ţi placă Peter. E drăguţ, dar mult prea mic pentru mine. Are treisprezece ani. Aproape paisprezece, dacă mă gândesc mai bine.

— Eu am cincisprezece.

Îşi muşcă buza.

O, la dracu’. Mm, oricum, Peter n-o să facă prea mulţi purici pe-aici. Am auzit c-o să se ducă acasă curând. Făcu o pauză. Cin’şpe zici? Ce clasă?

— A noua.

— La fel ca Tori. Eu sunt a zecea, ca Simon, Derek şi Rae, cred că Simon şi Rae încă mai au cincisprezece ani, totuşi. Şi ţi-am zis că-mi place părul tău? Am vrut şi eu să-l fac aşa, cu şuviţe albastre, dar mama a zis...

Liz a continuat să sporovăiască în timp ce am coborât printre toate personajele din distribuţie. Exista o doctoriţă Gill, psiholog, dar ea nu venea decât pentru orele de la cabinetul ei, la fel ca şi profesoara noastră doamna Wang.

Cunoscusem două dintre cele trei surori. Doamn Talbot — femeia mai în vârstă, pe care Liz o declară „chiar drăguţă”, şi mai tânăra domnişoară Van Dop care era, mi-a şoptit ea, „nu atât de drăguţă”. A treia soră, doamna Abdo, lucra la sfârşit de săptămână dându-le fiecăreia dintre celelalte câte o zi liberă. Locuiau în sanatoriu şi aveau grijă de noi. Funcţia lor suna mai degrabă a supraveghetoare, după cum îi auzisem pe copiii de la internat descriind-o, însă Liz le numea surori.

La capătul scărilor, m-a lovit atotputernicul iz al înălbitorului cu lămâie. Mirosea ca acasă la bunica. Până şi tata părea mereu stingherit în casa imaculată a mamei sale, sub privirea aceea care spunea să nu te mai aştepţi la nici un sfanţ de ziua ta dacă ai vărsat apă minerală pe canapeaua de piele albă. Totuşi, o privire aruncată în camera de zi de aici a fost destul ca să răsuflu uşurată. Era la fel de curată ca a bunicii — covorul fără nici o pată, lemnul strălucitor —, dar avea un aer cumva uzat, confortabil, care te invita să te culcuşeşti pe sofa, cu picioarele adunate sub tine.

Şi camera de zi era zugrăvită în culorile favorite ale Sanatoriului Lyle — un galben pal, de data asta. Pernele acopereau sofaua albastru-închis şi două balansoare. O pendulă veche ticăia într-un colt. La fiecare capăt de masă se afla o vază cu margarete sau narcise galbene. Strălucitor şi vesel. Prea strălucitor şi prea vesel, într-adevăr, ca la pensiunea aia de lângă Syracuse, unde

stătuserăm eu şi mătuşa Lauren toamna trecută — atât de disperată de a fi familiară, încât părea mai curând un decor de teatru decât casa cuiva.

Nu foarte diferită de asta, bănuiesc — o instituţie gata să te convingă că nu era o instituţie, ca să te facă să te simţi ca acasă. Ca să te facă să uiţi că te aflai într-un loc pentru copii nebuni.

Liz mă opri în dreptul sufrageriei, ca să putem arunca o privire înăuntru.

La o masă stătea o fată înaltă, cu păr scurt şi negru.

— Aia e Tori. Victoria, dar ei îi place Tori. Cu i. E cea mai bună prietenă a mea. Are toane şi-am auzit că de aia se şi află aici, dar eu cred că e în regulă. Îşi împinse bărbia către cealaltă persoană de la masă — o fată drăguţă, cu pielea arămie şi bucle lungi, întunecate. Aia e Rochelle. Rae. Are o „chestie” cu focul.

M-am uitat lung la fată. Chestie cu focul? Asta însemna că dădea foc? Crezusem că locul ăsta se presupunea a fi sigur.

Cum rămânea cu băieţii? Era vreunul dintre ei violent?

M-am frecat pe burtă.

— Cuiva îi e foame, după câte văd, ciripi o voce.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe doamna Talbot venind pe ceea ce am dedus a fi uşa bucătăriei, cu o carafă de lapte în mână. Ea îmi zâmbi.

— Intră, Chloe. Dă-mi voie să te prezint.

Inainte de micul dejun, domnişoara Van Dop ne-a dat tuturor pastilele, apoi ne-a urmărit cum le înghiţeam. Era straniu. Nimeni nu scotea un cuvânt, doar întindea mâna, îşi înghiţea pastila cu apă şi apoi se întorcea la discuţia întreruptă.

Când m-am uitat lung la a mea, domnişoara Van Dop a spus că o să-mi explice doctorita totul mai târziu, dar deocamdată trebuia s-o iau. Aşa că am luat-o.

După ce am mâncat, am plecat toată trupa la etaj să ne îmbrăcăm. Rae era în frunte, urmată de Liz şi de Tori. Apoi veneam eu.

— Rachelle? o strigă Tori.

Umerii lui Rae se încordară şi nu se întoarse.

— Da, Victoria?

Tori mai urcă două trepte, micşorând distanţa dintre ele.

— Ai spălat rufele, da? E rândul tău şi eu vreau să port bluza aia pe care mi-a cumpărat-o mama.

Rae se întoarse încet.

— Doamna T. a zis că pot să spăl rufe azi, de vreme ce trebuie să stăm deoparte până... — privirea îi căzu asupra mea şi-mi oferi un zâmbet firav, aproape cerându-şi iertare —...până se instalează Chloe.

— Adică n-ai spălat rufele?

— Asta am spus.

— Dar eu vreau...

— Bluza ta. Am prins partea asta. Atunci poart-o. E nou-noută.

— Da, sigur, şi probabil au mai probat-o şi alte. Asta-i nesimţire.

Rae îşi ridică mâinile şi dispăru pe hol. Tori aruncă o privire încruntată peste umăr, de parcă ar fi fost vina mea. Când se întoarse, ceva apăru pentru o clipă între noi şi m-am împleticit un pas înapoi, apucându-mă de balustradă.

Privirea ei dezaprobatoare deveni o strâmbătură.

— Drace, n-am de gând să dau în tine.

Peste umărul ei apăru o mână, cu degete albicioase zvârcolindu-se ca viermii.

— Chloe? făcu Liz.

— E-e-eu... Mi-am smuls cu forţă privirea de la mâna fără trup. M-am-m-mpiedicat.

— Ascultă... fato..., şopti o voce de bărbat la urechea mea.

Liz cobori cele două trepte dintre noi şi îşi puse mâna pe bratul meu.

— Te simti bine? Eşti albă ca varul.

— M-m-mi s-a părut că a-a-aud ceva.

— De ce vorbeşte aşa? o întrebă Tori pe Liz.

— Se numeşte bâlbâit. Liz mă strânse de brat. E-n regulă. Şi frate-meu se bâlbâie.

— Frate-tău are cinci ani, Liz. O multime de pici se bâlbâie. Dar nu adolescenţii. Tori se uită scrutător la mine. Eşti retardată?

— Ce?

— Ştii tu, ca să te prinzi de poantă ai nevoie de atât — îşi deschise larg braţele, apoi îşi aduse palmele una lângă alta — sau de-atât.

Liz se înroşi.

— Tori, nu se face...

— Păi, vorbeşte ca un copil mic şi arată ca unul...

— Am un defect de vorbire, am spus eu, rostind cuvintele cu grijă, de parcă ea ar fi fost retardata. Dar fac exerciţii să mi-l îndrept.

— Te descurci minunat, ciripi Liz. Ai spus toată fraza fără nici o poticneală.

— Fetelor? Doamna Talbot scoase capul pe după uşa holului de jos. Ştiti că n-aveti voie să vă prostiti pe scări. V-ati putea lovi. Ora începe în zece minute. Chloe, încă mai aşteptăm rapoartele de la profesorii tăi, aşa că tu n-ai să participi la oră astăzi. După ce te îmbraci, o sa-ţi prezentăm programul tău.

Satoriului Lyle îi plăceau programele în acelaşi fel în care taberelor de corecţie le place disciplina.

Ne trezeam la 7.30. Mâncam, făceam duş, ne îmbrăcam şi la 9.00 eram la ore, unde făceam teme independente atribuite de profesorii noştri, supervizate de doamna Wang. Pauză la 10.30 pentru o gustare rapidă - nutritivă, fireşte. Înapoi la ore. Pauză pentru masa prânz la amiază. Înapoi la ore de la 1.00 până la 4.30, cu o pauză de douăzeci de minute la 2.30. La un anumit moment în timpul orelor - moment a cărui alegere varia — aveam şedinţa noastră de terapie individuală cu dr. Gill; prima mea şedinţă avea să fie astăzi, după masa de prânz. De la 4.30 până la 6.00

aveam timp liber… într-un fel. În afară de orele de curs şi de terapie, ave de îndeplinit treburi gospodăreşti. 0 grămadă, după cum arăta lista. Acestea se făceau în timpul nostru liber înainte şi după cină. În plus, trebuia să ne dăm sufletul în treizeci de minute de activitate fizică, zilnic. Apoi după o gustare, urma trecerea la dormitoare, la 9.00 şi stingerea la 10.00.

Gustări nutritive? Şedinţe de terapie? Listă de corvezi? Exerciţii fizice obligatorii? Culcarea la ora 9.00? Tabăra de corecţie începea să arate roz.

Nu era de mine locul ăsta. Chiar nu era.

După discuţia noastră, un telefon a făcut-o pe doamna Talbot să iasă în fuga mare, făgăduindu-mi să se intoarcă imediat cu lista îndatoririlor mele. Ce bucurie.

Stăteam în camera de zi, încercând să mă gândesc dar veselia necontenită era ca o lumină orbitoare ce mă lovea drept în ochi, îngreunându-mi concentrarea. Câteva zile de zugrăveală galbenă şi margarete şi-aveam să mă transform într-un zombi fericit, ca Liz.

Am simţit un for de ruşine. Liz mă făcuse să simt bine-venită şi sărise imediat să mă apere în faţa prietenei sale. Dacă să fii vesel era o afecţiune mintală atunci nu era foarte rău să suferi de asa ceva — cu siguranţă era mai bine decât să vezi oameni arşi.

Mi-am masat ceafa şi-am închis ochii.

Sanatoriul Lyle nu era foarte rău, pe cinstite. Era mai bun decât camerele căptuşite şi culoarele nesfârşite pline adevăraţi zombi, pacienţii psiho care-şi târşâiau picioarele, atât de dopaţi că nici nu le mai păsa de îmbrăcat, darămite de făcut baie. Poate că iluzia de cămin familiar mă deranja. Poate că, într-un anumit sens, m-aş fi simţit mai bine cu canapele urâte, pereţi albi şi gratii la ferestre, astfel încât să nu existe false promisiuni. Totuşi, numai pentru că nu vedeam nici o gratie nu însemna că era atât de deschis pe cât părea. Nu putea fi.

M-am dus la fereastra din faţă. Închisă, în pofida zilei

însorite. Avea o gaură unde probabil fusese un zăvor care s-o deschidă. M-am uitat afară. O multime de copaci, o stradă liniştită, alte case vechi pe domenii întinse. Nu tu gard electric. Nu tu pancartă pe peluză care să proclame SANATORIUL LYLE PENTRU COPII NEBUNI. Totul părea foarte obişnuit, dar bănuiam dacă uş fi luat un scaun şi aş fi spart fereastra, ar fi pornit imediat o alarmă.

Deci, unde era alarma?

Am ieşit pe hol, m-am uitat spre uşa de la intrare şi am văzut-o, clipind. Nici o încercare de-a o masca. Un memento, presupun. Poate că seamănă asta cu o casă, dar nu încerca să ieşi pe uşa din faţă.

Dar pe cea din spate?

M-am dus în sufragerie şi m-am uitat pe fereastră într-o curte largă, cu tot atâţia copaci cât şi în faţă. Existau un şopron, scaune de grădină şi straturi de flori.

Mingea de fotbal de pe un scaun de lemn şi coşul de baschet de pe o fâşie de ciment sugerau că ni se îngăduia să ieşim pe afară — probabil pentru cele „treizeci dw minute de activitate fizică". Oare erau supravegheate?

Nu puteam vedea nici o cameră de filmat, dar existau destule ferestre pentru ca surorile să ţină sub ochi pe oricine din curte. Şi gardul înalt de aproape doi metri era o piedică serioasă.

— Cauţi o cale de a ieşi?

M-am întors şi-am văzut-o pe domnişoara Van Dop. Ochii ei sclipeau aparent cu amuzament, dar faţa îi era gravă.

— N-n-nu. M-m-mă uitam doar prin jur. Ah, şi, când mă îmbrăcam, am observat că nu mai am pandantivul, Cred că l-oi fi lăsat la spital şi aş vrea să mă asigur că-l voi primi înapoi. E foarte important pentru mine.

— O să-i spun tatălui tău, dar va trebui să ţi-l ţină cât timp stai aici. Nu ne place ca fetele noastre să poarte bijuterii. Bun, cât despre uitatul prin jur...

Cu alte cuvinte, bună încercare de a schimba vorba dar nu ţinuse. Trase un scaun de la masa din sufragerie si-mi făcu semn să iau loc. M-am asezat.

— Sunt sigură că ai văzut sistemul de alarmă de la uşa din faţă, zise ea.

— E-eu nu...

— Încercai să scapi. Ştiu. Zâmbetul îi atinse în treacăt buzele. Majoritatea rezidenţilor noştri nu sunt genul de adolescenţi care să fugă de acasă, cel puţin nu declarat. Sunt destul de inteligenţi cât să-şi dea seama că orice i-ar aştepta afară e mai rău decât ceea ce e aici. Iar ceea ce e aici nu-i atât de rău. Nu-i chiar Disney World, dar nici închisoare. Singurele tentative de evadare pe care le-am avut au fost din partea copiilor care încercau să se furişeze afară ca să-şi intâlnească prietenii. Nimic serios, dar părinţii se aşteaptă la o supraveghere mai bună din partea noastră; de vreme ce ne mândrim că oferim un mediu ca acasă, cred că e important să precizăm limitele de la bun început.

Se opri, parcă aşteptând un răspuns. Am încuviinţat din cap.

— Fererestrele sunt prevăzute cu o sirenă, ca şi uşile spre exterior. Ai voie să ieşi numai în spatele casei şi nu există nici o poartă. Din pricina alarmei, trebuie să ne anunţi înainte să ieşi, ca s-o putem deconecta şi, da, să te urmărim. Dacă ai vreo întrebare privind ce poţi şi ce nu poţi să faci, vino la mine. N-o să te duc cu zăhărelul, Chloe. Cred sincer că ăsta este primul pas pentru stabilirea încrederii, iar încrederea este crucială într-un loc ca acesta.

Din nou privirea ei o scrută pe a mea, evaluându-mă, asigurându-se că pricepusem clar cealaltă parte a acestei declaraţii — că sinceritatea trebuia să fie reciprocă şi că se aştepta de la mine ca eu să-mi respect partea.

Am dat din cap.

şase

DOAMNA TALBOT M-A PUS SĂ CURĂŢ morcovi pentru prânz. N-am îndrăznit să-i spun că nu curăţasem vreunul în viaţa mea. După ce mi-am crestat degetul mare, am prins mişcarea.

În timp ce curăţam, mintea a început să-mi umble...

În locuri pe care nu le-aş fi vizitat de bunăvoie. Atunci, mi-am pus în acţiune cea mai bună apărare: să transform totul într-un film.

În privinţa experienţelor traumatice, ultimele câteva zile erau cel mai bun material de inspiraţie pe care l-am avut vreodată. Dar ce gen ar fi fost? Horror curat? Sau suspans psihologic? Poate o combinaţie de elemente, surprinzând privitorul cu...

— Deja la curăţat legume? şopti o voce. Ce-ai făcut să meriţi una ca asta?

De data asta, când m-am răsucit, n-am mai văzut o mână fără trup, ci un trup întreg. Un băiat, mai precis, poate cu un an mai mare decât mine, cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt şi slab, cu pometii pronunţaţi şi păr blond-închis, aranjat cu ţepi scurţi şi alandala. Ochii lui căprui, migdalaţi, jucau amuzaţi.

— Tu trebuie să fii Chloe.

Întinse mâna. Am sărit înapoi. Morcovul mi-a alunecat printre degete şi s-a lovit de braţul lui. Un braţ adevărat. Ataşat de un băiat adevărat.

— Eu-eu...

Îşi duse un deget la buze, apoi îmi făcu semn către uşa sufrageriei. Dincolo de ea, doamna Talbot vorbea cu Liz.

— N-ar trebui să fiu aici, şopti el. Eu sunt Simon, apropo.

Mi-am dat seama deodată că stătea între mine şi ieşire. Zâmbetul lui părea foarte prietenos şi era categoric drăguţ, dar asta n-avea importanţă la un băiat care te încolteste într-un sanatoriu.

Se dădu înapoi către cămară, ridică un deget, spunându-mi să aştept, apoi dispăru înăuntru. L-am auzit scotocind printre rafturi. Când am aruncat o privire tocmai dădea jos o cutie de biscuiţi cu graham.

Un raid la bucătărie? Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Bănuiesc că nu conta dacă erau într-un sanatoriu sau într-o tabără de vară, băieţii şi stomacurile lor nu se schimbau. Simon ieşi cu o cutie neîncepută de biscuiţi.

— Cealaltă e deja deschisă, am şoptit eu arătându-i-o.

— Mersi, dar o să vrea una întreagă. Nu-i aşa, frăţioare?

I-am urmărit privirea peste umărul meu şi-am scos un scâncet. Tipul care stătea în spatele meu avea un metru optzeci şi umeri laţi cat uşa. Deşi era de talia unui adult, n-ar fi putut fi niciodată luat drept unul. Faţa lui ar fi putut fi folosită ca imaginea lui „înainte° pentru o cremă contra acneei. Păr negru, atârnându-i peste ochi, lung, moale şi fără luciu.

— Eu-eu-eu... Am înghiţit în sec. Nu te-am văzut când ai intrat.

Întinse mâna peste mine şi luă biscuiţii de la Simon.

Când a dat să se retragă, Simon l-a prins de spatele cămăşi.

— Încă mai lucrăm cu el la bunele maniere, îmi zise el mie. Derek, Chloe. Chloe, fratele meu, Derek.

— Frate? m-am mirat.

— Mda.

Vocea lui Derek era un tunet îndepărtat.

— Gemeni identici, adăugă.

— E fratele meu prin adopţie, zise Simon. Tocmai mă pregăteam să-i spun lui Chloe...

— Am terminat aici? întrebă Derek.

Simon îi făcu semn să plece, apoi îşi dădu ochii peste cap.

— Scuze. Oricum, tocmai voiam să-ţi spun bine ai venit...

— Simon?

Vocea lui Tori răsună în toată bucătăria.

— Aha! Mi s-a părut mie că te aud, spuse şi degetele

Ei se agăţără de uşa cămării. Tu şi Derek întotdeauna daţi iama...

Mă zări şi pe mine şi ochii i se îngustară.

— Tori? zise Simon.

Expresia ei sări de la enervare la afectare.

— Da?

El ii arătă cu degetul spre uşa sufrageriei:

— Ssst!

În timp ce ea îngăima nişte scuze, m-am folosit prilej s-o şterg.

După ce am terminat cu morcovii, doamna Talbot a zis că aveam liber până la masa de prânz şi m-a condus la camera media. Deşi speram la un ecran TV mare, cu sunet surround, şi la un computer performant, n-am avut noroc. Era un televizor cu diagonala de cincizeci o combină ieftină cu DVD şi radiocasetofon, o consolă Xbox[3] veche şi un computer încă şi mai vechi. O rapidă trecere în revistă prin colectia de filme şi-am înteles că nu aveam să petrec mult timp pe-aici... cel putin dacă n-aş fi devenit brusc nostalgică după gemenele Olsen[4]. Singurul film scăpat de PG[5] era Jurassic Park şi avea notat „Vă rugăm cereţi voie înainte de vizionare”, de parcă trebuia să arăt legitimatia mea de şcoală pentru a dovedi că aveam peste doisprezece ani.

Am deschis computerul. I-a luat cinci minute să buteze. Windows 98. Am pierdut alte cinci minute incerând să-mi reamintesc cum se foloseşte Windows-ul.

---

[3] Primul model de consolă produs de Microsoft Corporation şi lansat în 2001.

[4] Mary-Kate şi Ashley Fuller Olsen, actriţe de film americane care au jucat în diverse roluri de când erau în scutece, mai cunoscute din sitcomul Casa plină (Full House).

[5] Parental Guidance - evaluare a filmelor şi a serialelor de televiziune pentru vizionarea cărora se cere acordul părinţilor.

La şcoală aveam Mac-uri şi folosisem asta drept pretext pentru a-l îndupleca pe tata să-mi cumpere un laptop Apple — echipat cu toate programele de editare de filme upgradate.

Am căutat un browser. Trăgeam nădejde de un Firefox, dar nu oferea nimic altceva decât vechiul şi simplul IE. Am tastat un URL şi mi-am tinut respirapa, aşteptând să primesc un mesaj “nu ne putem conecta la Internet”. În loc de asta, a apărut pagina. Bănuiesc că nu eram pe atât de rupţi de lumea de afară pe cât mă temusem.

Am navigat pe site-urile mele preferate, omorându-mi timpul până mi-am adunat curajul să-mi verific căsuţa de mail. Câteva minute de cercetat box-office-urile de weekend ale filmelor mi-au limpezit mintea, apoi am tastat URL-ul pentru a-mi accesa contul de pe MSN.

Browserul a ronţăit în gol cam un minut, apoi mi-a servit un mesaj „Pagina nu poate fi afişată”. Am încercat pe Hotmail. Acelaşi lucru.

— Chloe, aici erai.

M-am întors şi-am văzut-o intrând pe doamna Talbot.

— Nu făceam decât..., am fluturat mâna către monitor. Voiam să-mi verific e-mail-ul, dar tot primesc asta.

Se apropie, aruncă o privire la monitor şi oftă.

— E de la software-ul Net Nanny sau ce-or fi folosind ei. Mă tem că face mai mult decât să blocheze anumite site-uri de Web. Poti trimite şi primi e-mail-uri prin conturile noastre. Va trebui să foloseşti programul de e-mail care a venit cu computerul şi s-o chemi pe domnişoara Van Dop ca să introducă parola, pentru a putea trimite ceva. O întreagă tevatură, ştiu, dar am avut o problemă anul trecut cu un tânăr care a accesat site-uri la care n-ar fi avut voie, iar and a aflat consiliul director... Clătină din cap. Pedepsim pe toată lumea din pricina unui măr stricat, îmi pare rău s-o spun. Acum, e vremea mesei de prânz.

L-am întâlnit şi pe ultimul coleg de sanatoriu, Peter, la masa de prânz. A spus bună, a întrebat cum merge treaba, apoi şi-a concentrat atenţia asupra PSP[6]-ului său în timp ce mânca. La fel ca toate celelalte lucruri de la Sanatoriul Lyle, şi asta era ceva foarte normal. Prea normal. De fiecare dată când cineva făcea vreo mişcare mă încordam, aşteptând să înceapă să bălmăjească ceva de neînţeles sau să ţipe că i-au năpădit gândacii farfuria. Nimeni n-a făcut-o.

Mâncare era acceptabilă. Un fel de tocană gătită în casă, plină ochi de legume şi carne. Sănătoasă, nu mă îndoiam, ca şi laptele şi chiflele cu care trebuia să o înghiţim. Ca desert, ni se promisese Jell-0[7]. Ce bucurie.

Sirenele şi scârţâitul pneurilor din jocul lui Peter a fumizat cea mai mare parte din coloana sonoră a mesei, Rae lipsea. Tori şi Liz ciripeau între ele, cu voce mult prea joasă ca să pot intra şi eu în discuţie. Derek era prea ocupat să-şi îngurgiteze porţia ca să mai vorbească.

Prin urmare, rolul de gazdă fusese lăsat în seama lui Simon. El a întrebat din ce parte a oraşului eram. Când am recunoscut că nu stătusem prea mult în nici un cartier, a spus că şi ei se mutaseră deseori — el şi Derek. Am început să povestim despre cele mai proaste locuri în care locuiserăm vreodată, comparându-le, iar Tori a intervenit cu propria sa descriere a unei locuinţe de groază în care stătuse — de la dormitorul ei de la etaj până în pivniţă. Simon o lăsă să bată câmpii vreo doua minute, apoi întrebă în ce clasă eram şi la ce şcoală.

Ştiam că voia doar să fie politicos — s-o includă pe fata nouă în conversaţie —, dar dacă Tori ar fi fost un personaj din desene animate, ar fi scos fum pe urechi. Mai întâlnisem fete ca ea. Îşi apără teritoriul, indiferent dacă e vorba despre peria de păr, cea mai bună prietenă sau un băiat pe care puseseră ele ochii.

---

[6] Consolă Playstation portabilă.

[7] Desert pe bază de gelatină (Jell-0 este un brand al firmei americane Kraft Foods).

— Şcoala de artă, a zis ea dintr-o suflare. Nu-i fascinant? Spune-mi, Chloe. Ce studiezi tu acolo? Fotografierea stafiilor? Scrierea stafiilor?

M-am înecat cu o bucătică de came.

— O! Tori întoarse nişte ochi nevinovaţi spre Simon. Nu ţo-a spus Chloe de ce este ea aici? Vede oameni morţi.

Peter îşi ridică nasul din jocul lui.

— Pe bune? Mişto.

Când mi-am înăltat şi eu ochii, furculiţa lui Derek rămasese încremenită în aer la jumătatea drumului spre gură şi nişte ochi verzi străpungeau perdeaua de păr şi mă fixau, cu buzele arcuite batjocoritor, de parcă ar fi spus: Cum se numeşte ciudata asta care crede că vede stafii?

— Nu e chiar aşa. Eu-eu-eu...

— Iar începe, oftă Tori. Liz, dă-i una în spate. Vezi dacă poţi s-o restartezi.

Simon o fulgeră din priviri.

— Nu mai fi aşa de scorpie, Tori.

Ea incremeni, cu gura căscată, un instantaneu al orori de a fi umilită. Derek se întoarse la portia lui.

— N-am vrut să sune chiar aşa, zise Tori, cuvintele revărsându-se năvalnic din ea. Cum spunea şi Peter, e cumva mişto. Dacă într-adevăr vede stafii, poate-i dă o mâna de ajutor lui Liz, ştii tu, cu spiritele ei.

— Toni! ţipă Liz, trântind furculiţa.

— Iar începem, mormăi Derek.

Ochii lui Liz se umplură de lacrimi şi îşi împinse zgomotos scaunul în spate. Tori se făcu din nou mică, bălmajind scuze. Simon îi prinse paharul lui Liz înainte ca ea să-l răstoarne. Peter se concentră la jocul lui. Derek profită de tevatura stârnită pentru a-şi pune şi ultima porţie de tocană.

Uşa de la bucătărie se deschise brusc şi doamna Talbot îşi făcu apariţia, dar vorbele sale fură acoperite de hărmălaie.

Rae se ivi în cadrul celeilalte uşi, cu un coş de lenjerie murdară în braţe.

— Ultima strigare, zise ea, fără sonor. Mai sunt alte rufe?

Nimeni altcineva n-o observă, cu atât mai puţin s-o audă. Am privit în jur şi mi-am dat seama că, în debandada aceea, nimeni n-ar fi remarcat dac-aş fi plecat, Şi am plecat.

...

Ştiau. Toată lumea ştia.

Eram o ciudată. O fată nebună care vedea stafii. Chiar era locul meu aici.

Prânzul se frământa în stomacul meu. Am urcat în fugă scările, gândindu-mă la patul meu şi la pilota subţire matlasată care mirosea a vanilie artificială, dintr-odată atât de ispititoare. Să trag obloanele, să mă ghemuiesc sub cuvertură cu iPod-ul meu şi să încerc să uit...

— Pot să te ajut cu ceva, Chloe?

La doi paşi de ultima treaptă, m-am oprit şi m-am întors s-o văd pe domnişoara Van Dop, la picioarele scării.

— E-eu... voiam doar să mă întind pentru un minut. Mă doare capul şi...

— Atunci vino să-ţi dau nişte Tylenol.

— Sunt-sunt un pic obosită. Nu am ore, aşa că m-am gândit...

— Coboară înapoi, Chloe.

A aşteptat până m-am apropiat, apoi a zis:

— La Sanatoriul Lyle, dormitoarele sunt pentru dormit.

— Eu...

— Ştiu că probabil eşti obosită şi te simţi copleşită dar ai nevoie de activitate şi de interacţiune, nu de izolare. Rae va începe să se ocupe de rufe înainte de orele de dupăamiază. Dacă ai terminat de mâncat, te poţi duce să o ajuţi.

Mi-am luat inima în dinti şi am deschis uşa pivniţei

aşteptându-mă să cobor pe nişte trepte de lemn care scârţâie, într-o pivniţă umedă şi cufundată în beznă, genul de loc pe care nu-l pot suferi. În loc de asta, am vazut nişte scări strălucitoare, foarte bine luminate, pereţii zugrăviţi în verde-pal, cu bordură înfloratã. Pentru prima oară în ziua aceea, mă bucuram de veselia ostentativă a decorului.

Spălătoria avea podeaua de gresie, un fotoliu extensibil vechi, o maşină de spălat şi un uscător, şi o grămadă de dulapuri şi rafturi. Zero factor de înfiorare "pivniţă veche".

Maşina de spălat era deja pornită, dar nu se vedea nici urmă de Rae.

M-am uitat prin încăpere, către o uşă închisă. Îndreptându-mă spre ea, am simţit un miros înţepător.

Fum?

Dacă Rae fuma aici, jos, n-aveam de gând s-o surprind. M-am întors să urc din nou scara şi am văzut-o pe Rae pitită între două dulapuri înalte cu rafturi.

Bunzele ei mimară o injurătură mută, în timp ce scutură mâna, stingând un chibrit. M-am uitat după o ţigarâ, Nu era nici una — doar bătul care fumega.

Am auzit din nou glasul lui Liz: Are o „chestie" cu focul.

Probabil că Rae mi-a citit pe fată reactia, fiindcă a făcut un salt înainte, tăindu-mi calea către uşă şi ridicându-şi mâinile.

— Nu, nu-i ce crezi. Nu mă pregăteam să fac nimic. Eu nu... Încetini, băgând de seamă că o ascult cu atenţie nu dau foc. Nu m-ar lăsa să stau aici dacă aş face-o. Întreabă pe cine vrei. Mie doar îmi place focul.

— A!

Mă văzu că mă uit lung la cutia de chibrituri şi o vârî în buzunar.

— Am, hm, observat că n-ai venit la masa de prânz am zis eu. Pot să-ti aduc ceva?

Faţa i se lumină.

— Mersi, dar o să-mi iau un măr înainte de ore. Mă folosesc de orice pretext ca să evit să mănânc cu Regina Victoria. At văzut şi tu cum e. Cu mine, se ia de mâncare. Dacă iau o porţie mai mare sau pe a doua sau desert, se-apucă să comenteze.

Probabil că arătam nedumerită, fiindcă şi-a fluturat mâna în josul corpului.

— Da, sunt în stare să pierd câteva kilograme, dar n-am nevoie de ea pe post de dietetician personal. Se îndreptă către o grămadă de rufe nesortate. Sfatul meu? Fereşte-te de ea. E ca monştrii ăia pe care i-am văzut într-un film SF vechi, vampiri din spaţiu, numai că nu beau sânge, ci sugeau toată energia.

— Forţa vieţii[8]. Tobe Hooper. Vampiri psihici. Rânji, arătându-mi un canin strâmb.

— Vampiri psihici. Trebuie să ţin minte chestia asta.

Mai devreme, crezusem că nu era locul meu aici findcă eu nu mă simţeam nebună. Pariez că nici una dintre fete nu se simţea altfel. Poate că boala mintală era ca bâlbăiala. Îmi petrecusem viaţa încercând să conving lumea că, din pricină că mă bâlbâiam, asta nu semna că nu sunt normală. Că doar aveam o problemă care mă străduiam din răsputeri s-o depăşesc.

Ca văzutul de persoane care nu existau.

Ca atracţia faţă de foc.

Nu însemna că erai schizo sau mai ştiu eu ce.

Cu cât reuşeam să mă refac mai repede, cu atât aveam să mă simt mai bine la Sanatoriul Lyle. Cu cat aveam să mă simt mai bine... cu atât mai repede aveam să plec.

M-am uitat la grămezile de rufe.

— Pot să te ajut?

Îmi arătă cum - un alt lucru pe care nu-l mai făcusem niciodată. Chiar şi în tabără îl făcuse altcineva pentru noi.

---

[8] Lifeforce (1985), film considerat revoluţionar pentru genul horror.

După vreo câteva minute de muncit împreună, ea zise:

— Ţie ţi se pare normal?

— Ce anume?

— Să închizi o fată într-un loc ca ăsta doar pentru că îi place focul?

— Păi, dacă numai asta e...

— E ceva mai mult, dar mărunţişuri, legate de chestia cu focul. Nimic periculos. Nu-mi fac rău nici mie, nici altcuiva. Se întoarse la sortat rufe. Îţi place manga? întrebă ea, după vreun minut. Desene animate?

— Desenele animate sunt drăgute. Nu sunt chiar fan, dar î-mi plac filmele japoneze, animate sau nu.

— Ei bine, eu sunt chiar fan. Le urmăresc la televizor, citesc cărti, comentez pe forumuri şi toate celelalte. Dae e o fată pe care o cunosc şi care e cu totul pasională. Îşi dă mai toată alocatia pe cărţi şi DVD-uri. Poate recita dialoguri întregi din ele. Îmi prinse privirea. Deci ai spune că ei i se potriveşte locul ăsta?

— Nu. Cei mai multi puşti fac câte o pasiune pentru ceva, nu? La mine sunt filmele. De pildă, să ştiu cine a regizat un film SF făcut înainte de-a mă fi născut.

— Dar nimeni n-ar spune că asta înseamnă că eşti nebună. Doar înnebunită după filme. Fascinată de ele. La fel... - scoase cutia de chibrituri din buzunar şi-o agită - ca mine cu focul.

Se auzi uşa din capătul scării.

— Fetelor? strigă doamna Talbot. Mai sunteţi încă jos?

Paşii ei începură să coboare înainte să avem timp să-i răspundem. Când umbra ei apăru pe după colt, am însfăcat cutia de chibrituri din mâna întinsă a lui Rae şi am ascuns-o sub fusta pe care o împătuream.

— Rae? zise doamna Talbot. Începe orele tale. Chloe...

— Termin aici şi urc.

Doamna Talbot plecă. I-am dat înapoi lui Rae cutia ei de chibrituri şi ea mi-a mimat mulţumiri, apoi a urmat-o pe soră în sus pe scări. lar eu am rămas singură în

subsol.

şapte

AM TRÂNTIT O PERECHE DE CHILOTI ROZ pe care scria Liz grămăjoara lucrurilor ei, apoi m-am oprit. Cum, noi spălam şi lenjeria băieţilor? Speram din tot sufletul să nu. Am scotocit prin grămada de rufe, găsindu-le doar pe cele pentru Rae, Liz şi Tori, şi am răsuflat uşura

— Fato...

O voce de bărbat deasupra capului meu. Am înţenit, dar m-am străduit să continui să sortez. Nu era nimeni acolo. Sau, dacă era cineva, nu era real. Aşa trebuia să mă port. Nu să sar în sus ca o pisică pârlită. Ci cu dârzenie. Aud voci, văd vedenii şi le ignor.

— ...vino aici...

Vocea se deplasase prin încăpere. Am ridicat pereche de tanga roşii de dantelă pe care scria Tori m-am gândit la chiloţii mei tetra, de copil mic.

— ...aici...

Am încercat să mă concentrez la cum să fac rost de nişte lenjerie mai bună înainte ca altcineva să mi-o spele pe a mea, dar mâinile au început să-mi tremure de efortul de a nu băga în seamă vocea. Numai o privire. Namai una...

M-am uitat repede prin cameră. Nu era nimeni. Am oftat şi m-am întors din nou la sortat.

— ...uşa... închisă...

M-am uitat la uşa închisă. Cea pe care o remarcasem mai devreme, ceea ce dovedea faptul că vocea într-adevăr era doar produsul imaginaţiei mele hyperactive.

De ce-ti mai trebuie dovezi? Ce altceva ar putea fi? Minunat. Două voci de ignorat.

— Deschide uşa... ceva... să-ţi arăt...

Ha! Acum asta chiar era o scenă clasică de film: Vino doar Şi aruncă o privire în spatele uşii închise, le-am râs, dar sunetul a tremurat, ajungând un scâncet în final.

Stăpâneşte-te. Împotriveşte-te sau n-or să te mai lase niciodată să pleci de aici.

Privirea mea se furişă spre uşă. Arăta ca o uşă obişnuită de debara. Dacă, într-adevăr, credeam că vocea era numai în capul meu, atunci ce mă oprea s-o deschid?

Am pornit spre uşă, silindu-mă să-mi mişc picioarele, ştiind că, dacă mă opream, aveam să-mi pierd curajul

— Bine... vino...

Am apucat mânerul, simţind metalul rece în palmă.

— deschide...

Am răsucit încet bila mânerului. Nu s-a întors decăt pe sfert, apoi s-a poticnit. L-am zgâlţâit.

— Încuiat.

Vocea mea se răspândi în ecou prin toată spălătoria.

Am zgâlţâit din nou, apoi am răsucit brusc. Uşa nu s-a clintit.

— Cheia... găseşte... descuie...

Mi-am strâns tămplele în mâini.

— Uşa e încuiată şi eu mă duc sus, am răspuns.

Când m-am întors, m-am ciocnit de un zid solid de carne şi pentru a doua oară în ziua aceea am scos un ţipăt, cum fac fetele când se sperie. Mi-am ridicat ochii şi-am văzut aceeaşi faţă care mă făcuse să ţip şi prima dată.

M-am dat înapoi, clătinându-mă, şi-aş fi căzut dacă uşa n-ar fi fost chiar în spatele meu. Derek n-a schiţat nici un gest să mă prindă, ci a stat nemişcat acolo, cu mâinile în buzunare, până mi-am regăsit echilibrul.

— Cu cine vorbesti? mă întrebă el.

— Cu mine.

— Î-hm.

— Acuma, dacă-mi dai voie...

Văzând că nu se mişcă, am fâcut un pas într-o parte ca să-l ocolesc. Îmi tăie calea.

— Ai văzut o stafie, nu-i aşa? zise el.

Spre marea mea uşurare, am reuşit să râd.

— Îmi pare rău să te anunţ, dar nu există chestii de-astea ca stafiile.

— Î-hm.

Îşi plimbă ochii prin spălătorie, ca un poliţist care căuta un evadat. Când a întors privirea aceea pătrunzătoare asupra mea, intensitatea ei mi-a stors şi ultima fârâmă de curaj.

— Ce vezi, Chloe?

— Eu-eu-eu nu v-v-văd...

— Ia-o încet. Şuiera cuvintele, nerăbdător. Cum arată? Îţi spun ceva?

— Chiar vrei să ştii?

— Mda.

Mi-am muşcat buzele, apoi m-am ridicat pe vârfuri. El se aplecă să asculte.

Poartă cearşafuri albe, cu două găuri mari, pentru ochi. Şi spun „Buu!„ M-am încruntat la el. Şi-acum due din drumul meu!

Mă aşteptam să-mi rânjească răutăcios. Să-şi încrucişeze braţele Şi să spună: Obligă-mă, fată.

Buzele îi tremurau şi mi-am făcut curaj, după care mi-am dat seama că zâmbea. Râdea de mine.

Făcu un pas într-o parte. Am zburat pe lângă el către scări.

Dr. Gill era o femeie micuţă, cu un nas lung de rozătoare şi ochi bulbucaţi ca de şobolan, care mă studiau parcă eu aş fi fost şobolanul — unul căruia trebuia să-i noteze fiecare tresărire în carneţelul ei. Avusesem terapeuţi şi înainte. Doi, chiar, amândoi după ce murise mama. Pe primul nu-l putusem suferi, un bătrân cu respiraţie urât mirositoare, care-şi închidea ochii când îi vorbeam, de parcă se folosea de prilej să tragă un pui de somn. Când m-am plâns de el, am primit un altul, dr. Ana, o femeie cu păr roşu aprins, care glumea cu mine şi îmi amintea de mama, şi care m-a ajutat să-mi continui viaţa. După zece minute cu dr. Gill, am ştiut că se situa undeva la mijloc. Părea destul de

drăguţă şi asculta cu atenţie, dar n-avea de gând să înceapă să-mi spună bancuri.

Am vorbit despre cum dormeam; cum mâncam; ce părere aveam despre ceilalţi; şi, mai ales, despre cum mă simţeam că mă aflam aici. Am minţit la ultimul subiect. Nu eram tâmpită. Dacă voiam să ies vreodată, nu mă puteam plânge că n-aveam ce căuta aici sau că mi s-a făcut o mare nedreptate.

Prin urmare, am spus că ştiam că tata şi mătuşa mea făcuseră ceea ce trebuia când mă aduseseră la Sanatoriul Lyle şi că eram hotărâtă să mă fac bine, indiferent cât ar dura.

Faţa de şobolan a lui dr. Gill se destinse.

— Asta e o atitudine foarte matură. Mă bucur s-o aud. Am dat din cap şi am încercat să par sinceră.

— Acum, Chloe, ai auzit vreodată despre schizofrenie? Mi-a îngheţat inima.

— Schi-schizofrenie?

— Da. Ştii ceva despre ea?

Gura mi s-a deschis şi mi s-a închis, dar creierul a refuzat s-o umple cu vreun cuvânt.

— Chloe?

— Cre-credeţi că sunt schizo? Gura i se crispă.

— Noi nu folosim cuvântul acesta, Chloe. De fapt, preferăm să nu folosim nici un fel de etichetări. Dar un diagnostic este o parte necesară a procesului. O pacientă trebuie să-şi cunoască exact situaţia, s-o înţeleagă şi s-o accepte, înainte să putem începe tratamentul.

— D-dar eu abia am venit aici. Cum pu-puteţi să ştiţi deja...

— Îţi aduci aminte de ceea ce s-a întâmplat la spital? De doctorii cu care ai stat de vorbă? De testele la care te-au supus?

— Au găsit schizofrenie?

Clătină din cap.

— În vreme ce oamenii de ştiinţă lucrează la o modalitate de a diagnostica fără greş schizofrenia, noi n-

avem încă nimic cert. Testele acelea, totuşi, elimină alte posibilităţi, cum ar fi tumorile sau consumul de droguri. Luând acele rezultate şi combinându-le cu simptomele tale, diagnosticul cel mai probabil este schizofrenie.

Mi-am pironit ochii în podea.

— Credeţi că am schizofrenie.

— Ştii ce este?

— Vorbea rar, de parcă începea să aibă îndoieli cu privire la inteligenţa mea.

— Am văzut 0 minte sclipitoare[9].

Iar buze ţuguiate.

— Aia e versiunea Hollywood, Chloe.

— Dar e bazată pe o poveste adevărată, nu-i aşa? Bazată.

Vocea i se îndulci.

— Ştiu din fişa ta că-ti plac filmele, şi asta e minunat. Dar nu sunt domeniul potrivit pentru a învăta despre bolile mintale. Există mai multe forme şi grade de schizofrenie, iar a ta nu este la fel cu aceea.

Nu era? Văzusem oameni care nu se aflau în sanatoriu şi erau exact ca tipul din film.

Dr. Gill continuă:

— Cea de care suferi tu este ceea ce numim noi schizofrenie nediferenţiată, însemnând că manifeşti un număr limitat din simptomele primare — în cazul tău, că ai vedenii şi auzi voci. Halucinatii vizuale şi auditive.

— Dar paranoia?

— Nu am descoperit nici o dovadă în acest sens. Nu dai nici un semn de tulburare de comportament sau de tulburare a tiparelor de vorbire...

— Şi bâlbâiala?

Ea clătină din cap.

— N-are legătură. Nu ai nici unul dintre celelalte simptome, Chloe.

— Dar le voi avea? În cele din urmă?

---

[9] A Beautiful Mind (2001), în regia lui Ron Howard, film psihologic despre un schizofrenic genial.

— Nu-i obligatoriu. Va trebui să fim precauţi, fireşte, dar am depistat-o devreme. De regulă, un diagnostic nu e stabilit decât atunci când pacientul ajunge la sfârsitul adolescenţei sau după douăzeci de ani. E ca la orice boală — luată din pripă, avem şanse mai mari să-i încetinim evolutia.

— Şi să scăpăm de ea.

O clipă de tăcere, în care degetele ei se plimbară pe un şirag lung de mărgele.

— Schizofrenia... nu este ca răceala, Chloe. Este permanentă.

Mi-a năvălit sângele în urechi, împiedicându-mă să-i aud restul cuvintelor. Ea se aplecă, atingându-mă uşor pe genunchi.

— Chloe, mă asculţi?

Am încuviinţat din cap. Ea îşi retrase mâna.

— Schizofrenia nu este o condamnare pe viaţă. Dar este o afecţiune ce durează toată viaţa. Ca şi astmul. Cu schimbarea stilului de viaţă şi cu medicamente, poate fi controlată şi poţi duce, altfel, o viaţă normală, până într-acolo încât nimeni să nu-şi dea seama că o ai, cel puţin dacă nu vrei tu să le spui. Se rezemă de spătarul fotoliului şi mă privi în ochi. Mai devreme ai spus că eşti hotărâtă să faci orice ar fi nevoie ca să o scoţi la capăt. Ştiu că sperai la o vindecare rapidă, dar asta iţi va solicita acelaşi nivel de maturitate şi hotărâre. Mai eşti pregătită să faci asta, Chloe?

Mai aveam şi alte întrebări. Cu viteza asta se declanşa ea de obicei, fără nici un avertisment? Adică intr-o zi eşti absolut normal, iar în următoarea halucinezi şi alergi ţipând pe holuri? Apoi, bang, ţi se spune că ai schizofrenie şi cazul e închis?

Totul mi se părea prea brusc. Dar când m-am uit la dr. Gill, care mă urmărea nerăbdătoare, aşteptând să trec la următoarea fază, mi s-a făcut frică să mai spun ceva, ca să nu sune ca şi când încă aş fi în faza de negare — căci dacă aş fi făcut asta, n-aş mai fi ieşit niciodată din

Sanatoriul Lyle.

Prin urmare, am încuviintiat din cap.

— Vreau doar să mă fac mai bine. I’erfect.

— Atunci, începem.

Dr, Gill mi-a explicat ceva despre medicamente. Aveau scopul de a-mi opri halucinaţiile. Odată ce ei aveau să stabilească doza, n-ar mai fi trebuit să apară nici un efect secundar major, dar la început se putea să mai sufăr de halucinaţii parţiale, depresie şi paranoia. Grozav. Suna de parcă tratamentul era la fel de rău ca şi boala.

Dr. Gill m-a asigurat că în momentul în care aveam să părăsesc Sanatoriul Lyle, înghiţitul pastilelor n-avea să fie mai deranjant decăt luatul medicamentelor zilnice pentru astm.

— În modul acesta trebuie să te gândeşti la schizofrenie, Chloe. Ca la o condiţie medicală. N-ai făcut nimic s-o provoci.

Şi nu puteam face nimic s-o vindec.

— Ai să treci printr-o perioadă de depresie, mănie şi chiar refuz. Este firesc, şi o să ne ocupăm de asta la şedinţele noastre. O să ne întâlnim timp de o oră în fiecare zi.

— Se fac şi şedinţe de grup? am întrebat.

— Nu. Într-o bună zi s-ar putea să te hotărăşti să explorezi dinamica terapiei de grup şi vom putea vorbi despre asta mai tărziu, dar la Sanatoriul Lyle credem că stricta confideniţialitate este esenţială. Trebuie să-ţi accepţi condiţia pe de-a întregul, mai înainte de-a o face cunoscută fără probleme celorlalţi. Îşi lăsă carneţelul pe birou şi îşi încrucişă măinile pe genunchi. Şi asta ne aduce la ultimul subiect al discuţiei noastre de astăzi. Confidenţialitatea. După cum sunt sigură că ai ghicit, toţi cei internaţi aici suferă de probleme mintale. Dar asta e tot ce trebuie să ştie oricare dintre ei. Nu vom face cunoscute nimănui de aici detalii despre starea ta, despre simptomele tale sau despre tratamentul pe care-l

urmezi. Dacă îţi cere careva insistent detalii, trebuie să vii la noi imediat.

— Dar ei ştiu deja, am murmurat eu.

— Ce?

Revolta care îi scăpăra în ochi m-a avertizat c-ar fi trebuit să-mi ţin pliscul. Ştiam de la terapiile trecute că era important să spun tot ce mă supăra, dar nu aveam nevoie să-mi încep şederea la Sanatoriul Lyle cu pâra.

— N-nu despre schizofrenie. Doar... cineva ştia deja că eu văd chestii. Stafii. Lucru pe care eu nu l-am spus niciodată. Nimănui.

— Cine anume a ştiut?

— M-mai bine nu spun. N-are mare importanţă.

Ea îşi desfăcu braţele.

— Ba da, are mare importantă, Chloe. Dar apreciez, totodată, că nu vrei să creezi nimănui probleme. Cred că ştiu eu cine a fost. Probabil a tras cu urechea când am discutat noi despre halucinaţiile tale, şi şi-a formulat imediat propria concluzie despre... Flutură din mână cu dispreţ. Stafii. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, însă îţi promit că o vom rezolva discret.

— Dar...

— Ea n-o să ştie că ne-ai spus ceva despre asta, dar problema trebuie rezolvată. Se lăsă iar pe spate în fotoliu. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta în prima ta zi aici. Tinerii sunt, din fire, curioşi şi oricât de tare ne străduim să asigurăm confidenţialitatea, nu este întotdeauna posibil în locuri în care se trăieşte atât de strâns în comun.

— E-n regulă. Nimeni n-a făcut mare caz pe tema asta. Ea încuviinţă din cap.

— Avem un grup de tineri foarte bun aici. În general, sunt foarte respectuoşi şi docili. Asta e important la Sanatoriul Lyle. Tu ai în fată un drum dificil de parcurs, iar noi toţi suntem aici ca să-ţi facem această călătorie cat mai uşoară cu putiniţă.

Schizo.

Nu conta de câte ori o compara dr. Gill cu o altă boală sau dizabilitate fizică, nu era acelaşi lucru. Pur şi simplu nu era. Aveam schizofrenie.

Dacă vedeam doi tipi pe trotuar, unul într-un scaun cu rotile şi unul vorbind singur, pentru care m-aş fi grăbit să deschid o uşă? Şi pentru care aş fi trecut pe partea cealaltă a străzii, ca să-l ocolesc?

Dr. Gill spunea că totul era să-mi iau medicamentele şi să învăt să-i fac fată. Dacă era atât de simplu, de ce mai existau oameni care rătăceau pe străzi şi vorbeau singuri? Oameni fără adăpost, cu priviri sălbatice, care urlau la nimeni anume?

Care vedeau persoane inexistente. Care auzeau voci inexistente.

Schizo.

Ca mine.

După şedintă, m-am retras în camera cu televizorul, ca să mă gândesc. Mă ghemuisem, cu picioarele sub mine, pe sofaua dublă, strângând o pernă la piept, când l-am vazut intrând pe Simon.

Fără să mă vadă, traversă camera şi apucă o şapcă de baseball de pe masa computerului. Fredonând pentru sine, aruncă şapca în aer şi-o prinse.

Arăta fericit.

Cum putea fi fericit aici? Destins, poate. Dar fericit?

Roti şapca în mână şi-apoi şi-o îndesă pe cap. Se opri, privind ţintă pe fereastră. Nu-i puteam zări expresia de pe chip, dar stătea nemişcat. Apoi scutură energic din cap. Se întoarse şi mă văzu. Un licăr de surpriză, apoi un rânjet larg.

— Hei!

— Bună.

Veni mai aproape şi zâmbetul îi pieri.

— Te simţi bine?

Minunat, îmi veni pe buze, dar n-am putut să-l rostesc. Nu mă simţeam deloc bine. Voiam să-i spun că nu. Aş fi vrut eu să mă simt bine şi să-i spun că nu. Dar

preocuparea din vocea lui nu era mai sinceră decât rânjetul şi nu i se reflecta şi în ochi. Rămâneau distanţaţi, de parcă făcea un efort să fie drăguţ, pentru că era el un băiat drăguţ şi aşa se cuvenea să procedeze.

— Mă simt bine, am răspuns.

Îşi răsuci la spate cozorocul şepcii, privindu-mă Apoi ridică din umeri.

— Okay. Dar vrei un sfat? Nu-i lăsa să te prindă că te-ai ascuns aici. E acelaşi lucru ca a te duce în camera ta în timpul zilei. Primeşti un perdaf pentru comportament posac.

— Dar nu...

Îşi ridică mâinile.

— Cuvintele lor, nu ale mele. Eu doar te previn. Poţi să scapi dacă dai drumul la televizor şi te prefaci că te uiţi, dar vor fi mai bucuroşi dacă eşti prezentă şi activă, împreună cu noi. Nu suntem o gaşcă aşa de rea. Nu prea nebuni.

Îmi oferi un rânjet strălucitor care-mi răscoli stomacul. M-am ridicat, căznindu-mă să găsesc ceva de spus, ceva cu care să-l mai ţin aici. Chiar voiam să vorbesc. Nu despre dr. Gill. Nici despre schizofrenie. Despre orice altceva, numai despre asta nu. Simon părea normal şi aveam o nevoie disperată de normal.

Însă privirea lui deja se îndreptase către uşă. Fireşte, se gândea să stea împreună cu altcineva... Îi dăduse doar un sfat fetei noi.

Cadrul uşii se întunecă, iar zâmbetul lui Simon fulgeră din nou.

— Hei, frăţioare! Nici o grijă. Nu te-am uitat. Am stat puţin de vorbă cu Chloe.

Dădu din mâini în direcţia mea. Derek se uită către mine, atât de lipsit de expresie încât ai fi crezut că Simon arătase spre mobilă.

Îmi reveni în minte scena din subsol — Derek acuzându-mă că vorbesc cu stafiile. Îi spusese lui Simon? Probabil. Pariez că au făcut mare haz de fata nebună.

— Noi mergem afară, în spate, zise Simon. Să ne facem de lucru cu mingea, în timpul pauzei. Dacă vrei, poţi să vii şi tu.

Invitaţia o lansă cu uşurinţă, în mod automat, şi nici nu aşteptă un răspuns, ci trecu pe lângă Derek, adăugând:

— Mă duc s-o chem pe Talbot să oprească alarma de la uşă.

Derek rămase unde era. Tot cu ochii pe mine. Holbându-se la mine.

De parcă eram o ciudată.

De parcă eram o schizo.

— Fă-mi o pozã, am şuierat eu. O să dureze mai mult.

Nici n-a clipit. Dar nici n-a plecat. A continuat să mă studieze, ca şi când n-aş fi spus nimic. Avea să plece când va fi pregătit. Şi o făcu, ieşind fără vreun cuvânt.

Când am părăsit camera cu televizorul, numai doamna Talbot se mai afla prin preajmă. Ceilalţi copii se întorseseră la ore când se terminase pauza. Ea mă trimise în bucătărie să curăţ legume — cartofi, de data asta.

Înainte să încep, îmi dădu încă o pastilă. Aş fi vrut să întreb când să mă aştept să-şi facă efectul, dar dacă întrebam, ar fi însemnat să admit că încă mai auzeam voci. De văzut, nu mai văzusem nimic, totuşi. Doar mâna aceea, de dimineată, imediat după ce luasem pastila. Deci poate chiar actionau. Poate că n-aveam să mă simt mai bine de atât. Ce-aveam să mă fac, în cazul ăsta?

Să mă prefac. Să blochez vocile şi să pretind că nu le auzeam. Să învăt să...

Un tipăt străbătu întreaga casă.

Am sărit cât colo şi cutitul căzu zdrăngănind în chiuvetă. Cu inima bătându-mi speriată, am ciulit urechea după o reacţie. Nici o reactie ar fi însemnat că vocea fusese în capul meu. Vezi, învătasem deja.

— Elizabeth Delaney! Treci înapoi aici!

O uşă se trânti. Paşii cuiva care alerga pe hol, punctaţi

de suspine. Mi s-a zburlit părul de pe ceafă, căci m-am gândit la fata care plângea de la şcoală. Dar m-am fortat să mă duc până la uşă şi s-o crăp, la timp ca s-o văd pe Liz furişându-se pe scări în sus.

— Te bucuri de spectacol?

Am tresărit şi am prins privirea veninoasă a lui Tori, mai înainte de a se repezi după prietena ei. Domnişoara Van Dop ieşi pe hol, cu paşi apăsaii, din camera de zi.

— M-am săturat! bubui cealaltă voce, din sala de studiu. Mă aşteptam la unele probleme comportamentale ca profesor intr-un loc ca ăsta, dar fata aia are nevoie de ajutor de specialitate.

— Doamnă Wang, te rog, zise domnişoara Van Dop în faţa...

— A aruncat cu un creion în mine. L-a lansat cu toată forţa. Ca pe o armă. Un centimetru a lipsit să nu-mi scoată ochiul. Mi-a sfâşiat pielea. A dat sângele. De la un creion! Si toate astea pentru că am îndrâznit să-i sugerez că o elevă de clasa a zecea ar trebui să fie în stare să înteleagă algebra elementară.

Domnişoara Van Dop a început s-o împingă de la spate pe hol, dar femeia s-a smuls şi s-a năpustit într-o altă cameră.

— Care-i numărul directorului? Demisionez. Fata aia e un pericol...

O umbră s-a strecurat pe lângă mine şi m-am întors să-l văd pe Derek lângă umărul meu. Când uşa sufrageriei se închidea ferm în urma lui, am prins o privire asupra cărtilor şi a unui calculator întinse pe masă. De bună seamă că fusese acolo de la început, ocupându-se de teme.

Când s-a uitat în jos spre mine, mă aşteptam la vreun comentariu sarcastic despre trasul cu urechea, însă el a şoptit doar:

— Bun venit la casa de nebuni, apoi a trecut hotărât pe lângă mine către bucătărie, ca să mai dea o spargere pentru un supliment între mese.

opt

DUPA ASTA, TOTUL S-A CALMAT. Aidoma calmului dinaintea furtunii, numai că invers. Surorile au pus mâncarea pentru cină la cuptor, apoi s-au închis în biroul lui dr. Gill, la o consfătuire, ca să nu fie deranjate.

Nimeni nu a negat expunerea evenimentelor făcută de doamna Wang. Nimeni n-a încercat să spună că fusese un accident. Nimeni n-a părut măcar surprins că Liz aproape că-i scosese cuiva ochii.

Când a sosit ora cinei, doamna Talbot a servit mâncarea, apoi s-a retras iarăşi în birou. Liz a mâncat cu noi, palidă şi tăcută. Simon i-a strecurat o cutie de suc, deşi trebuia să bem lapte. Tori s-a tot învârtit pe lângă ea, ca s-o convingă să mănânce. Până şi Rae şi Peter au făcut eforturi să întreţină conversaţia, parcă s-o mai scoată dintr-ale ei. Numai Derek şi cu mine n-am participat.

După cină, Tori i-a amintit lui Liz că era noaptea de film, când puteau să obţină un DVD. I-a acordat lui Liz onoarea să-l aleagă, dar ea a părut copleşită de responsabilitate şi s-a uitat la noi, după ajutor. Simon a făcut câteva propuneri, dar a spus că el nu se va uita - el şi Derek aveau de terminat un proiect pentru a doua zi. În cele din urmă, Liz a ales o comedie romantică. În timp ce ea şi Tori s-au dus să le spună surorilor, Rae a anunţat că avea de împachetat rufăria proaspăt spălată. M-am oferit s-o ajut.

Fiecare dintre noi a carat câte un coş în camera pe care Rae o împărţea cu Tori. Bag mâna în foc că nici una dintre ele nu era mulţumită de acest aranjament. Pot să jur că am văzut semne făcute cu creionul pe pervazul ferestrei ca să împartă camera în două.

Partea lui Tori era atât de curată, încât arăta ca a mea când pusesem prima oară piciorul în camera. Nimic pe pereţi. Nimic pe pat sau pe podea. Fiecare centimetru de

suprafaţă era gol, în afară de două fotografii înrămate de pe comodă. Una, cu Tori şi părinţii ei, iar cealaltă cu o uriaşă pisică siameză.

Jumătatea lui Rae era destul de dezordonată pentru amândouă. Sfetere de bumbac cu glugă atârnate de stâlpii patului, manuale îngrămădite într-un echilibru precar pe birou, cutii de farduri deschise pe comodă, sertare din care se revărsa rufăria. Camera cuiva care nu vedea rostul strângerii lucrurilor pe care oricum avea să le folosească şi a doua zi. Pereţii ei erau tapetaţi cu fotografii lipite cu bandă adezivă.

Rae îşi puse coşul pe patul lui Tori, apoi închise uşa

— Okay, aş putea s-o iau pe ocolite, dar nu pot să sufăr asta, aşa că te întreb direct. Am auzit bine? Că tu eşti aici pentru că vezi stafii?

Pe buze mi-au venit cuvintele Nu vreau să vorbesc despre asta. Dar eu voiam să vorbesc. Muream să ridic receptorul telefonului şi s-o sun pe Kari sau pe Beth, dar nu ştiam sigur cât auziseră ele despre ceea ce se petrecuse şi dacă înţeleseseră. Persoana care părea cel mai puţin susceptibilă de a râde de mine sau de a bârfi despre problemele mele era chiar în faţa mea, cerându-mi să-i spun povestea. Prin urmare, i-am spus-o.

Când am terminat, Rae a îngenuncheat acolo, ţinând în sus o bluză timp de cel puţin treizeci de secunde, până şi-a dat seama ce făcea şi a împăturit-o.

— Uau, zise ea.

— Nu-i de mirare că sunt aici, nu?

— Si a început cu puţin înainte de a-ţi veni primul ciclu? Poate că de la asta e. Pentru că erai cumva întârziată, iar toate chestiile alea s-au adunat şi apoi... bum.

— Super SPM[10]?

Ea râse.

— Prin urmare, l-ai căutat?

---

[10] Sindrom premenstrual.

— Ce să caut?

— Pe paznic. Când m-am încruntat, ea a continuat: Ai fost urmărită de un tip în uniformă de paznic, da? Iar el era ars, de parcă murise într-un foc sau într-o explozie. Dacă asta s-a întâmplat de-adevăratelea, ar fi fost o ştire senzaţională. Poţi să cauţi pe net.

N-aş spune că ideea asta nu-mi trecuse prin cap, dar acum i-am dat voie să-mi zburătăcească prin minte, ca un exhibiţionist la un meci de fotbal, mişcându-se prea repede pentru mine ca să-l văd cum trebuie.

Şi dacă eu vedeam într-adevăr stafii?

Creierul îmi aprindea pancarte luminoase cu avertismente de nu o lua pe aici, dar o altă parte, mai adâncă din mine era fascinată, voia s-o ia pe aici.

Mi-am frecat tâmplele.

Stafiile nu sunt reale. Stafiile sunt pentru oameni nebuni. Ceea ce am văzut au fost halucinaţii şi, cu cât mai devreme acceptam asta, cu atât aveam să ies mai repede din locul ăsta.

— Ar fi o chestie dacă a existat, am zis, cu prudenţă. Dar Dr. Gill spune că vedeniile sunt un semn clar boală mintală.

— Ah, eticheta. Doamne, ăştia adoră etichetele. Nu pot lăsa o fată nici măcar să-şi petreacă prima ei zi aici fără să-i ardă una pe frunte. A mea e piromania. Îmi surprinse privirea. Da, ştiu. N-avem voie să ne spunem unii altora ce avem. Să ne protejăm intimitatea. După mine, e o porcărie. Nu vor să ne comparăm observaţiile. Alinie ciorapii şi apoi începu să-i potrivească pe perechi. Nu eşti de acord.

— Poate în ceea ce priveşte ceva ca piromania. Sună aproape... cool. Dar mai există şi alte lucruri, etichete pe care s-ar putea să nu vrem noi să le discutăm.

— Ca de pildă?

M-am concentrat la împerecherea ciorapilor pentru vreo câteva clipe. Ei voiam să-i spun. Ca de pildă chestiile despre stafii. Oricât mă temeam că va suna ca

mărturisirea unei ciudate, voiam să-i spun cuiva, ca să văd ce zice, să aud şi o altă părere.

— Ei zic că am schizofrenie.

I-am pândit reacţia. Doar a încruntat puţin sprâncenele, a nedumerire.

— Nu e aia cu personalitate multiplă? a întrebat ea

— Nu. Schizofrenia este totuna cu, ştii tu, schizo. Expresia ei nu se schimbă.

— Deci e aia cu văzutul de lucruri şi chestii?

Am ridicat un tricou alb mare cât un steag, cu uşoare urme de murdărie la subsuori. N-aveam nevoie să verific numele. L-am împăturit şi l-am pus în grămada lucrurilor lui Derek.

— Există o serie întreagă de alte simptome, dar eu nu le am.

— Pe nici unul?

— Cred că nu.

Se lăsă pe spate, descrucişându-şi picioarele, şi spuse:

— Vezi tu, asta mă enervează pe mine în treaba asta. Treci printr-un singur episod ciudat şi ei îţi lipesc o etichetă, chiar dacă tu nu ai decât o singură problemă. E ca şi când ai tuşi, iar ei ar decide că ai pneumonie. Pariez că sunt o multime de alte simptome şi pentru piromanie. Unele pe care eu nu le am.

Ochii îi căzură pe un ciorap roşu şi un altul albastru şi se uită fix şi intens la ei, de parcă ar fi putut să-i facă intr-unii violet, pereche.

— Deci prin ce altceva se mai manifestă schizofrenia m-a întrebat.

— Dr. Gill n-a precizat.

— Nm.

— Cred că m-aş putea uita pe Internet. Ar trebui s-o fac.

— Ar trebui s-o facem. Schizofrenia şi piromania. Mi-ar plăcea să ştiu mai multe. Ca să fiu sigură, înţelegi. Mai ales după cum merg treburile cu Liz... Se frecă la gură cu

dosul palmei, continuând să se uite la ciorapii desperecheati. Cred că în curând o să rămâi singură în cameră. Poate chiar foarte curând.

— O transferă?

— Probabil. Au vorbit despre asta o vreme. Locul ăsta e pentru copii care au probleme, dar nu-s în stare foarte gravă şi care se fac mai bine. La vreo două săptămâni după ce am ajuns aici, au transferat un tip pe nume Brady. Nu că ar fi dus-o mai rău sau de-astea. Nu ca Liz. Ci pur şi simplu nu voia să se facă mai bine. El nu credea că ar fi ceva în neregulă cu el. Aşa că l-au dus,,, Din asta am învăţat ceva. Poate că nu-mi plac mie etichetele şi medicamentele lor, dar o să-mi ţin gura, o să le fac jocul şi-am să ies de-aici pe uşa care trebuie.

— Si-o să te duci acasă.

O clipă de tăcere, în care nici una dintre noi nu se mişcă. Apoi îmi smulse un ciorap albastru din mână şi mi-l flutură pe sub nas.

— Scuze.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că e la mine.

Ea strânse perechea de ciorapi, apoi vărî ciorapul roşu solitar sub patul lui Tori.

— Gata. S-a apropiat timpul de film. Puse teanc rufele împăturite într-un coş. Ai văzut cu câtă grabă s-a fofilat Simon ca să nu stea la film? O pereche de adrevăraţi tocilari, ăştia doi. Orice, doar să evite să fie loulaltă cu copiii nebuni.

— Impresia asta mi-a făcut-o şi mie. Simon pare drăguţ, dar...

Îmi dădu un coş, iar ea îl luă pe celălalt.

— E la fel de VIP ca şi Tori. Ar fi o pereche pe cinste. Derek o fi cretin, dar cel puţin e cinstit în privinţa asta. Simon face pe drăguţul în timpul zilei, când e obligat să stea cu noi, dar ţăşneşte ca săgeata în clipa în care poate evada cu fratele lui. Se poartă de parcă n-ar fi tot unul ca noi. De parcă el n-ar avea nici un fel de problemă şi internarea lui ar fi doar o mare eroare.

— Şi pentru ce este aici?

— Pe cuvânt că mi-ar plăcea să ştiu. Şi el, şi Derek amândoi. Simon nu face niciodată terapie, dar Derek face mai multă decât oricare. Nimeni nu vine vreodată să-l viziteze, dar uneori o să-i auzi vorbind despre tatăl lor. Tatăl lui Simon, cred. Dacă e aşa un tip grozav, de ce i-a basculat aici şi-a şters-o? Şi cum se face că doi băieţi din aceeaşi familie, dar nu fraţi de sânge, au amândoi probleme mintale? Mi-ar plăcea să le văd fişele.

Aş fi minţit dacă aş fi spus că nu eram la fel de curioasă în privinţa lui Simon. Şi poate şi-a lui Derek, fie doar şi pentru că aveam senzaţia că s-ar putea să am nevoie de ceva muniţie de rezervă împotriva lui. Dar n-aş fi vrut să citească nimeni fişa mea şi n-aveam de gând s-o ajut pe Rae să le citească pe-ale lor.

— Oricum, nu putem risca să aruncăm o privire în noaptea asta, zise ea. După ceea ce se petrece cu Liz, or să fie cu toţii în alertă maximă. Nu vreau să fiu dată afară de aici pentru că am corupt-o pe fata nou-venită.

— Poate c-o să fiu eu expediată pentru că te-am corupt pe tine.

Îmi observă rânjetul şi râse.

— O, da, eşti o pacoste, fato. Îţi spun eu.

Mă împinse afară din odaie şi închise uşa în urma noastră.

nouă

NU MĂ OMOR DUPA COMEDIILE romantice. Asta poate suna ca un tip care spune că nu-i plac cursele de maşini, dar şi Rae a clătinat din cap de vreo câteva ori, deci am dedus că nici ea n-ar fi ales asa ceva.

Am reuşit să nu adorm încercând o deconstrucţie a scenariului, care era atât de previzibil încât aş fi pariat dondul meu special pentru colegiu că autorul lui era un elev al scenaristului guru Robert McKee[11].

[11] Profesor de compoziţie creativă la Universitatea

Dar tot uitându-mă la filmul acela prostesc şi molfăind floricele de porumb, în cele din urmă m-am relaxat. Mă ajutase faptul că vorbisem cu Rae. Ea nu crezuse că sunt nebună. Nu crezuse nici măcar că sunt schizofrenică.

Pentru prima oară de la criză, nu mai vedeam lucrurile aşa de negre. Poate că viaţa aşa cum o cunoscusem eu nu se sfârşise cu adevărat în sala aceea de clasă. Poate că exagerasem eu şi transformasem totul într-o dramă.

Oare copiii de la şcoală ştiau ce se întâmplase cu mine? Câţiva mă văzuseră alergând pe hol. Mai mulţi mă văzuseră scoasă pe targă, fără cunoştinţă. Mare scofală. Puteam să mă întorc peste câteva săptămâni şi foarte probabil nici n-aveau să bage de seamă că lipsisem.

Mâine, o să-i trimit un e-mail lui Kari, să-i spun că am fost bolnavă şi să văd ce avea să zică ea. Fiindcă probabil acelaşi lucru îl auzise şi ea, că aveam ceva ca mononucleoza.

Aveam să trec şi peste asta. Orice aş fi crezut eu despre diagnosticul lor, nu era momentul acum să-l combat. Aveam să-mi iau medicamentele, să mint dacă va trebui, să mă văd eliberată din Sanatoriul Lyle şi să-mi continui viaţa.

— Chloe? Chloe?

Vocea lui Liz răsună în ecou prin peşterile adânci ale tărâmului viselor şi-mi luă câteva minute până găsesc calea spre ieşire. Când am deschis ochii, ea se aplecase deasupra mea, învăluindu-mă în mirosul de pastă de dinţi al respiraţiei sale, gâdilându-mă pe obraz cu părul ei lung. Mâna încleştată pe braţul meu tremura, chiar şi după ce încetase să mă zgâlţâie.

M-am ridicat în coate.

— Ce s-a întâmplat?

— Stau aici de ore întregi, încercând să găsesc vreo cale ca să te întreb, o cale care să nu sune straniu. Dar

---

Southern California, autor al „bibliei scenariştilor” intitulată *Story: Substance, Structure, Style and the Principles of Screenwriting* (2000).

nu pot. Pur şi simplu nu pot.

Se dădu înapoi, cu faţa ei palidă strălucind în întuneric, cu mâinile trăgând de gulerul cămăşii de noapte, de parcă o strângea de gât.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Liz?

— Or să mă trimită de aici. Toată lumea ştie asta şi de aceea se poartă atât de drăguţ cu mine. Nu vreau să plec, Chloe. Or să mă închidă şi...

Răsufla adânc, printre sughiţuri, cu mâinile lipite peste gură. Când şi-a ridicat privirea spre mine, avea ochii atât de holbaţi, incât se vedea albul globilor în jurul irisurilor întunecate.

— Ştiu că nu eşti aici de multă vreme, dar chiar am nevoie de ajutorul tău.

— Okay.

— Serios?

Mi-am înăbuşit un căscat şi m-am ridicat.

— Dacă e ceva ce pot face...

— Este. Mulţumesc. Mulţumesc. Se lăsă în genunchi şi trase o geantă de sub patul ei. Nu ştiu dacă am tot ce-ţi trebuie, dar am fâcut-o o dată, anul trecut, când am rămas la o prietenă peste noapte, aşa că am adunat aici tot ce am folosit atunci. Un pahar, nişte mirodenii, o lumânare... Îşi duse iute mâna la gură: Chibrituri! 0, nu. N-avem chibrituri. Sunt ţinute sub cheie din cauza lui Rae. Oare putem s-o facem fără să aprindem lumânarea?

— Să facem ce?

Mi-am trecut palmele peste faţ:ă. Nu luasem o pastilă de dormit, dar tot simţeam genul acela de înceţoşare ciudată, de parcă aş fi înotat printr-o mare de şomoioage de vată.

— Ce anume să facem, Liz?

— O şedintă, fireşte.

Ceata somnului se evaporă şi m-am întrebat dacă era cumva o glumă. Dar după expresia de pe chipul ei mi-am dat seama că nu era. Mi-am amintit cuvintele lui Tori de

la prânz.

— Aăă... cu spiritul? am spus, cu prudentă.

Liz se repezi la mine cu atâta iuţeală, încât m-am izbit cu spatele de perete, ridicându-mi mâinile ca s-o ţin la distanţă. Dar ea doar s-a prăvălit lângă mine, o privire sălbatică.

— Da! zise. Am un spirit. Este atăt de evident, însă ei nu-l văd. Tot îmi spun că eu sunt cea care face toate chestiile astea. Dar cum aş putea eu să arunc un creion cu atâta putere? M-a văzut careva aruncându-l? Nu. Eu m-am enervat pe doamna Wang şi creionul a zburat şi-a lovit-o, iar toată lumea spune „A, păi Liz l-a aruncat”, dar n-am fost eu. Niciodată nu le fac eu.

— Ci... spiritul.

— Desigur! Cred că încearcă să mă protejeze, pentru că de fiecare dată când mă înfurii, încep să zboare lucrurile. Am încercat să stau de vorbă cu el, să-l fac să înceteze. Dar nu mă poate auzi, fiindcă eu nu pot vorbi cu cei de pe Lumea Cealaltă. De-asta am nevoie de tine.

M-am forţat să-mi păstrez o expresie neutră. Văzusem odată un documentar despre activitatea spiritelor. De regulă, aşa se producea, în jurul fetelor ca Liz — adolescente tulburate, disperate să obţină atentia celorlalţi. Unii credeau că fetele jucau farse. Altii credeau că energia pe care o emiteau fetele — hormonii şi furia — într-adevăr făcea obiectele să se mişte.

— Nu mă crezi, zise ea.

— Nu, n-am spus că...

— Nu mă crezi! Se ridică în genunchi, cu ochi arzând. Nimeni nu mă crede!

— Liz, eu...

În spatele ei, cutiutele cu gel de păr troncăniră. Umeraşele goale din şifonier clincăniră. Mi-am înfipt mâinile în saltea.

— B-b-b-bine, Liz. Vă-vă-văd...

— Ba nu, nu vezi!

Plezni cu palmele de pat. Cutiuţele tâşniră în aer,

izbindu-se de tavan cu atâta forţă, încât plasticul explodă. Gelul de păr căzu ca ploaia.

— Vezi?

— D-d-da.

Mâinile i se ridicară din nou, ca un dirijor care marchează un crescendo. Un tablou sări de pe perete. Se sparse de lemnul dur al podelei şi sticla se împrăştie peste tot. Mai căzu unul. Apoi un al treilea. Un ciob mi se înfipse în genunchi. Un mugure de sânge izvorî şi începu să-mi şiroiască pe picior în jos.

Cu coada ochiului, am văzut tabloul de deasupra patului meu tremurând. Apoi sări din cui.

— Nu! strigă Liz.

Mi-am vârât capul între umeri. Liz m-a împins la o parte din calea tabloului. A lovit-o în schimb pe ea, în umăr. Ea s-a răsucit. Amândouă ne-am rostogolit din pat, căzând cu o bufnitură pe podea.

Am rămas într-o rână, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

— Î-mi pare rău, gâfâi ea. N-am vrut... Vezi ce se întâmplă? Nu-l pot controla. Eu mă înfurii şi toate lucrurile...

— Şi crezi că e un spirit.

Ea dădu din cap, cu buzele tremurând.

Habar n-aveam ce se petrecea. Nu era un spirit, totuşi — era sminteală —, dar dacă ea credea că este şi că, dacă-i vorbesc eu, se va opri, atunci poate chiar se va opri.

— Bine, am zis. Dă lumânarea şi o să...

Uşa se deschise brusc. Silueta doamnei Talbot, în halat de baie, se contură în prag. Aprinse lumina. M-am tras înapoi, clipind des.

— O, Doamne, şuieră ea, un pic mai tare decât o şoaptă. Elizabeth, ce-ai făcut?

Am sărit în picioare.

— N-a făcut ea. Eu-eu-eu...

Pentru prima oară nu mă bâlbâiam. Dar nu-mi trecea

prin minte nici un cuvânt. Privirea ei s-a plimbat prin odaie, observând cioburile care acoperiseră podeaua, gelul de păr picurând din tavan, trusa de machiaj explodată de perete, şi am înţeles că nu exista nici o explicaţie raţională.

Ochii îi căzură pe piciorul meu şi scoase un mic ţipăt înăbuşit.

— E în regulă, am zis eu, ridicându-mi piciorul şi ştergându-mi sângele. Nu-i nimic grav. Eu m-am tăiat. Când m-am ras. Mai devreme.

Îşi croi drum pe lângă mine, cu ochii ţintă la covorul de sticlă de pe podea.

— Nu, şopti Liz. Vă rog, nu. N-am vrut.

— E în regulă, scumpo. O să te ajutăm noi.

Domnişoara Van Dop intră cu paşi hotărâţi, aducând o seringă. O sedă pe Liz, în timp ce doamna Talbot încerca s-o liniştească, spunându-i că doar avea s-o transfere la un spital mai bun, unul mai potrivit unul care va fi în stare s-o ajute mai repede.

Când Liz a devenit inconştientă, m-au gonit din cameră. Am ieşit pe hol cu spatele şi o palmă m-a pocnit pe spinare, aruncându-mă în perete. Când m-am întors Tori stătea aplecată ameninţător asupra mea.

— Ce i-ai făcut? a mârâit ea.

— Nimic.

Spre surprinderea mea, cuvântul mi-a ieşit clar, chiar sfidător. M-am ridicat şi mi-am îndreptat spatele.

— Nu eu sunt cea care i-a spus că aş putea s-o ajut.

— S-o ajuti?

— Intrând în contact cu spiritul ei.

A facut ochii mari, cu aceeaşi expresie oripilată ca atunci când Simon îi spusese să nu se mai poarte ca o nemernică. Îmi întoarse spatele şi se împletici spre camera ei.

zece

AU VENIT PARAMEDICII s-o ia pe Liz. Am privit-o cum era dusă, adormită pe targă, intocmai cum fusesem eu luată de la şcoală. Transport de lux pentru copiii nebunii.

Domnişoara Van Dop a stăruit să înghit o jumătate de pastilă de dormit. M-am supus, dar când a vrut să-mi mai dea şi o doză suplimentară din medicamentul meu antihalucinaţii, am ascuns pastila aceea sub limbă.

N-am văzut şi n-am auzit nimic, până a doua zi la prânz. Deşi se putea ca acela să fi fost efectul medicamentelor, nu m-am putut opri să nu sper că teoria stranie a luf Rae era corectă — că „ruperea mea de realitate" fusese doar o eliberare mintală temporară, iscată de stress şi de hormoni. Cu puţin noroc, îmi începusem deja călătoria înapoi spre normalitate.

Trebuia să testez teoria asta. Aşa că aveam să păstrez pastila şi, dacă vedeam iar ceva, aveam s-o iau repede.,

M-am oferit să ajut la curăiţenia camerei, dar doamna Talbot m-a dus la parter să-mi dea un pahar de lapte, apoi m-a instalat pe canapea. Am aţipit, m-am trezit când a venit să mă târască înapoi în pat, şi-am adormit la loc înainte să apuce să mă învelească.

M-am trezit în mirosul de fructe al gelului de păr al lui Liz. Am plutit prin el, visând că eram captivă într-o cadă plină cu vată de zahăr, mirosul dulce întorcându-mi stomacul pe dos, în timp ce mă luptam prin firele lipicioase. În cele din urmă m-am eliberat, am deschis ochii şi-am tras o gură mare de aer.

— Chloe?

Am clipit. Sunase ca vocea lui Liz, timidă şi tremurătoare.

— Te-ai trezit, Chloe?

M-am întors Intr-o parte. Liz şedea pe marginea patului ei, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte cu Minnie Mouse şi cu şosete cenuşii, imprimate cu giraffe violet şi oranj.

Îşi mişcă degetele de la picioare.

— Originale, nu? Fratele meu mai mic mi le-a la Crăciunul trecut.

M-am ridicat, clipind mai des. Vata de zahăr din pastila de dormit încă îmi învăluia creierul, lipicioasă şi groasă, şi se părea că nu mă puteam concentra. Lumina soarelui pătrundea prin jaluzele, făcând să danseze girafele de pe şosetele lui Liz când îşi mişca degetele.

— Am avut cel mai ciudat vis, noaptea trecută, zise ea, privindu-şi fix picioarele.

Şi tu, şi eu, am gândit eu.

— Am visat că m-au luat de aici şi m-am trezit într-un spital. Numai că nu eram pe un pat, ci pe o masă. O masă rece, de metal. Şi era şi o femeie acolo, un fel de soră, cu o mască d-alea d-ale lor. Se aplecase deasupra mea. Iar când am deschis ochii, a sărit cât colo.

Privirea ei fulgeră spre mine şi izbuti să-mi ofere un zâmbet firav.

— Cam aşa cum faci tu, uneori. De parcă aş fi speriat-o. I-a chemat pe nişte tipi, iar eu am întrebat unde mă aflu, dar ei tot vorbeau între ei, fără să-mi dea atenţie. Erau furioşi pentru că n-ar fi trebuit să mă trezesc şi acum nu mai ştiau ce să facă. Am încercat să mă ridic, dar eram legată. Liz îşi adună cămaşa de noapte în mâini, răsucind-o. Dintr-odată, n-am mai putut resit. Nu puteam să mă mişc, nu puteam să tip, şi pe urmă... Se înfioră, punându-şi braţele în jurul corpului, murmură: M-am trezit aici.

M-am sculat în capul oaselor.

— O să te ajut, Liz. Bine?

Ea se căţără la loc în pat, strângându-şi genunchii la piept. Deschise gura, dar tremura prea tare să articuleze cuvintele. M-am ridicat în picioare, simtind podeaua ingheţată sub tălpi, şi m-am dus până la patul ei şi m-am aşezat alături.

— Mai vrei să încerc să vorbesc cu spiritul tău? Încuviinţă din cap, lovindu-şi pieptul cu bărbia.

Să-i spui să înceteze. Să-i spui că nu am nevoie de

ajutorul lui. Pot să-mi port de grijă şi singură.

Am întins o mână şi i-am pus-o pe brat. Mi-am vazut degetele ajungând la ea, dar au continuat mişcarea. Au continuat să înainteze. Prin bratul ei. Cum eu mă uitam îngrozită, s-a uitat şi Liz în jos. A văzut mâna mea trecând prin ea. Şi a început să ţipe.

unsprezece

M-AM ROSTOGOLIT DIN PATUL EI şi m-am lovit de podea atât de rău, că am simţit durerea electrocutându-mă pe şira spinării. Când am reuşit să mă ridic, patul lui Liz era gol, iar pilota nu păstra decât urma locului în care stătusem eu.

Mi-am întors încet privirea prin dormitor. Liz dispăruse.

Dispăruse? Nu fusese deloc aici. O luaseră noaptea trecută. Partea aia n-o visasem — gelul de păr încă împestriţa tavanul.

Mi-am apăsat palmele peste ochi şi m-am dat înapoi cu spatele până m-am lovit de patul meu. M-am aşezat şi am respirat adânc. După un moment, am deschis din nou ochii. Firele lipicioase de somn erau încă ţesute în jurul creierului meu.

Visasem.

Nu, nu visasem. Nu-mi închipuisem lucruri. Halucinasem.

Dr. Gill avea dreptate. Aveam schizofrenie.

Dar dacă nu era asta? Dacă Rae avea dreptate şi eu chiar vedeam stafii?

Mi-am clătinat capul cu putere. Nu, ideea era nebunească. Asta ar fi însemnat că Liz era moartă. Ceea ce era o dementă. Halucinasem şi trebuia să accept faptul.

Am vârât mâna sub saltea, am scos pastila pe care o ascunsesem noaptea trecută şi am înghiţit-o pe uscat, aproape înecându-mă.

Trebuia să-mi iau medicamentele. Să le iau şi să mă fac mai bine, altfel aş fi fost expediată la un ospiciu adevărat, ca Liz.

Numai Rae a venit la micul dejun cu mine. Ton nu coborâse încă din camera ei, iar surorile păreau mulţumite s-o lase acolo.

Mi-am ciugulit pe îndelete cerealele, ducând la gură câte un Cheerio odată, ca să pară că mâncam. Mă gândeam încontinuu la cât de speriată era Liz. Îngrozită că avea să fie mutată. Si apoi, când îmi povestise visul ei, cum că era legată şi incapabilă să mai respire...

O halucinatie. În viaţa reală, lucruri ca astea nu se întâmplă.

Si în viaiţa reală, adolescentele nu pot face cutiile să explodeze şi tablourile să zboare de pe pereţi...

— Domnişoară Van Dop? am zis eu, când a intrat ca să aranjeze masa pentru băieti. Despre Liz...

— E bine, Chloe. A plecat într-un loc mai bun.

Aceste cuvinte m-au făcut să mă cutremur, iar lingura mea a clincănit pe marginea castronului.

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea, dac-aş putea, am zis eu. N-am apucat să-mi iau la revedere. Sau să-i mulţumesc pentru că m-a ajutat în prima mea zi.

Faţa severă a domnişoarei Van Dop se îmblânzi.

— Are nevoie să se acomodeze, dar o vom suna peste vreo râteva zile şi vei putea să vorbeşti cu ea atunci.

Vezi? Liz era bine. Fusesem eu paranoică.

Paranoia. Un alt simptom al schizofreniei. Mi-am înăbuşit junghiul descurajării.

Sora se-ntorsese să plece.

— Domnişoară Van Dop? Scuze. Eu... ăăă... am dicutal cu doamna Talbot, ieri, să trimit un mail unei prietene. Mi-a spus că trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Păi, foloseşte programul de e-mail ca să-ti scriisoarea şi dă clic pe SEND. 0 să rămână în OUTBOX până când introduc eu parola.

O parte dintre rapoartele de la şcoala mea sosiseră,

aşa că după micul dejun, am făcut duş şi m-am îmbrăcat, până au mâncat băieiţii, apoi am ieşit să mă duc la ore, cu Rae.

Tori a rămas în camera ei, iar surorile au lăsat-o. Asta m-a mirat, dar am bănuit că era tristă pentru ce se întâmplase cu Liz. Mi-am amintit că Liz spusese că Tori se afla aici pentru că avea toane. Fusese o fată în tabăra de teatru, cu vreo câţiva ani în urmă, despre care îi auzisem pe instructori spunând că are „toane”. Întotdeauna părea să fie ori cu adevărat fericită, ori cu adevărat tristă, fără altă stare intermediară.

Pentru că Tori lipsea, eu eram singura de clasa a noua. Peter era a opta; Simon, Rae şi Derek, a zecea. Nu părea să conteze prea mult. Un soi de şcoală cu o singură clasă, bănuiesc. Împărţeam o cameră cu opt bănci şi toţi lucram teme separate, în vreme ce doamna Wang se plimba printre noi, ajutându-ne şi predându-ne, pe un ton jos, scurte lecţii.

Poate faptul că ştiam că doamna Wang fusese în parte responsabilă pentru plecarea lui Liz mi-a influenţat părerea despre ea, dar părea una dintre acele profesoare care trec târâş-grăpiş prin slujba lor, cu ochii pe ceas, aşteptând ziua în care truda avea să se sfârşească... sau să se ivească o slujbă mai bună.

N-am primit mult de lucru în dimineaţa aceea. Nu mă puteam concentra, mă gândeam numai la Liz, la ce făcuse, la ce se întâmplase cu ea.

Surorile nu păruseră deloc surprinse de stricăciunile din camera noastră. Asta era tot ce făcea Liz, ca şi cu creionul. Se infuria şi arunca obiectele.

Însă nu ea aruncase lucrurile acelea. Văzusem tablourile zburând din perete când ea nu se afla nici cum lângă ele.

Sau nu le văzusem?

Eu eram schizofrenică, de unde să ştiu ce am văzut şi-am auzit cu adevărat? Şi dacă paranoia era un alt simptom, cum aş fi putut avea încredere în senzaţia mea

lăuntrică ce-mi spunea că se întâmplase ceva rău cu Liz?

Rae a fost la şedinţa cu dr. Gill în prima parte a dimineţii. Când s-a întors, am petrecut restul orelor abia aşteptând pauza, ca să pot vorbi cu ea. Nu despre Liz şi presimţirile mele. Doar să vorbim. Despre ore, despre filmul de aseară, despre vreme... orice care să mi-o scoată pe Liz din minte.

Însă ea avea probleme cu o lucrare, iar doamna Wang a ţinut-o şi în pauză. Prin urmare, i-am promis să-i aduc o gustare şi am plecat, fără chef, îndreptându-mă spre bucătărie, condamnată la încă o oră sau două de captivitate în propriul meu cap, gândindu-mă la Liz.

— Hei!

L-am văzut pe Simon alergând pe urmele mele, pe hol.

— Te simţi bine? Pari tăcută în dimineaţa asta.

Am reuşit un zâmbet anemic.

— Aşa sunt eu de obicei.

— Da, insă după noaptea trecută, ai o scuză. Probabil nu ai prea dormit, hm?

Am dat din umeri.

Simon întinse mâna spre uşa bucătăriei. O mână apăru pe deasupra capului meu şi o deschise pentru el. De data asta n-am tresărit, doar am aruncat o privire peste umăr şi am murmurat un bună dimineaţa către Dereck. Nu mi-a răspuns.

Simon se duse glonţ spre cămară. Derek rămase în bucătărie, uitându-se la mine. Mă studia din nou cu privirea aia a lui intensă, fantomatică.

— Ce?

N-am vrut să mă răstesc, dar cuvântul a sunat arţăgos.

Derek întinse mâna spre mine. M-am împleticit înapoi... şi mi-am dat seama că de fapt întinsese mâna spre castronul cu fructe, în calea căruia stăteam. Mi-au luat foc obrajii şi m-am dat brusc la o parte, îngăimând o scuză. El n-o luă în seamă nici pe asta.

— Deci ce s-a întâmplat azi-noapte? Întrebă el şi apucă două mere cu mâna lui mare.

— În-în-în-tâm...

— Calmează-te.

Faţa mi se aprinse mai tare — de mânie acum. Nu-mi plăcea când cei mari îmi spuneau mie să mă calmez. Iar când îndemnul venea de la un alt copil, era mai rău. Grosolan, cu o nuanţă enervantă de condescendentă,

Simon ieşi din cămară cu o cutie de batoane cu germeni de grâu în mână.

— Ar trebui să mănânci un măr, zise Derek. Asta nu-i...

— Sunt bine, frăţioare.

Aruncă un baton către Derek, apoi întinse cutia spre mine. Am luat două, i-am mulţumit şi m-am întors să plec.

— S-ar putea să te ajute dacă vorbeşti despre asta, zise Simon în urma mea.

M-am întors. Simon îşi desfăcea ambalajul de pe batonul cu cereale, ferindu-şi privirea, încercând să pară degajat. Derek nu schiţă nici un gest. Se sprijinise cu spatele de blatul bufetului, muşcând zgomotos din mărul lui, uitându-se la mine, aşteptând.

— Ei? făcu Derek, văzând că nu scot un cuvânt. Îmi făcu semn să mă grăbesc, să scuip toate detaliile sângeroase.

Nu mi-a plăcut niciodată să bârfesc. Poate că nici nu voiau asta — poate că erau doar curioşi, chiar îngrijoraţi. Dar o simţeam ca pe o bârfă, iar Liz merita ceva mai bun.

— Mă aşteaptă Rae, am zis.

Simon făcu un pas în faţă, ridicând o mână, ca şi cum ar fi vrut să mă oprească. Apoi a aruncat o privire spre Derek. N-am prins schimbul lor de priviri, dar l-a făcut pe Simon să se tragă înapoi, dând din cap de la

revedere, şi să se ocupe mai departe de desfăcutul batonului său.

Nici nu se închisese bine uşa în urma mea, când

Simon a şoptit:

— S-a întâmplat ceva.

— Mda.

Am lăsat uşa închisă şi am stat puţin în faţa ei. Derek a mai spus ceva, dar glasul lui gros a voalat cuvintele.

— Nu ştiu, zise Simon. N-ar trebui să...

— Chloe?

M-am răsucit imediat, exact când doamna Talbot ieşea pe hol din camera de zi.

— L-ai văzut cumva pe Peter? întrebă ea.

Faţa ei lătăreaţă radia de bucurie.

— Ăăă, în clasă, cred.

— Poţi să-i spui că vreau să-i vorbesc, în camera de zi? Am o surpriză pentru el.

Am aruncat o privire spre uşa bucătăriei, dar băieţii amuţiseră. Am dat din cap spre doamna Talbot şi am şters-o repede.

Părinţii lui Peter veniseră să-l ia acasă.

EI ştia că aveau să vină curând, însă ei voiseră să-i facă o surpriză, aşa că am avut o mica petrecere, inclusiv cu tort. Un tort de morcovi, cu grăsimi puţine, din vegetale necongelate. Părinţii lui au urcat la el în cameră, ca să-l ajute să-şi facă bagajul, în timp ce Simon, Derek şi Rae s-au întors la sala de studiu, iar eu m-am dus la şedinţa cu dr. Gill.

Douăzeci de minute mai târziu, de la fereastra biroului ei, am privit camioneta părinţilor lui străbătând aleea către ieşire şi apoi dispărând în josul străzii.

Încă o săptămână şi aveam să fac şi eu la fel. Trebuia doar să încetez să mă gândesc la Liz şi la stafii şi să mă concentrez ca să ies de aici.

doisprezece

DUPĂ MASA DE PRĂNZ, era ora de matematică. Aceasta era o materie la care doamna Wang avea nevoie să ştie exact unde ajunsesem cu studiul, iar profesorul

meu de matematică nu trimisese încă raportul despre mine aşa că mi s-a dat voie să chiulesc deocamdată. Matematica era de asemenea materia pentru care Derek stătuse deoparte toată ziua de dinainte şi aşa a făcut şi acum, luându-şi de lucru în sufragerie, unde doamna Wang ţinea o scurtă lecţie. Am bănuit că lucra să recupereze şi avea nevoie de linişte. S-a dus la treaba lui, iar eu m-am dus la a mea, în camera computerului, ca să-l scriu e-mailul acela lui Kari.

Mi-a luat ceva timp să găsesc cuvintele potrivite. A treia versiune în sfârşit părea mai vagă, dar nu bate la ochi că aş fi încercat să ascund ceva. Mă pregăteam apăs pe butonul de SEND, când m-am oprit brusc.

Foloseam un cont al instituţiei. Ce avea să apară la adresa expeditorului? Sanatoriul Lyle pentru Adolescenţi cu Tulburări Mintale? Eram sigură că n-ar fi fost chiar aşa, însă chiar şi numai „Sanatoriul Lyle” ar fi intrigat-o pe Kari, poate destul cat să caute detalii despre el.

M-am întors la browser şi am căutat „Sanatoriul Lyle”. Peste un milion de intrări. Am adăugat „Buffalo” şi asta mi-a redus răspunsurile la jumătate, dar, citind în diagonală prima pagină afişată, am văzut că erau referinţe absolut la întâmplare — o menţiune despre o casă din Lyle, în Buffalo, o listă cu melodiile lui Lyle Lovett, incluzând cuvintele „casă„ şi „buffalo”, un reprezentant în Parlament pe nume Lyle vorbind despre Buffalo Lake[12].

Mi-am mutat din nou cursorul pe butonul SEND şi din nou m-am oprit.

Numai pentru că Sanatoriul Lyle nu avea un website vessel, cu o bordură de margarete, nu însemna că prietena mea nu l-ar fi putut descoperi în cartea de telefoane.

Am salvat e-mailul ca document text cu un nume

[12] Sanatoriul Lyle, în engleză, este *Lyle House*, dar *house* înseamnă şi casă, şi ospiciu, şi stabiliment, şi Parlament, iar *buffalo* înseamnă şi bizon.

neutru. Apoi am şters mesajul. Cel puţin la telefon aş fi putut probabil bloca afişajul apelului. Nu existau telefoane în spaţiul comun, deci trebuia să cer voie să folosesc telefonul surorilor. Aveam să fac asta mai târziu, când Kari se va fi întors de la şcoală.

Am închis OUTLOOK-ul şi mă pregăteam să închid browserul, când un rezultat al căutării mi-a atras atenţia - unul despre un bărbat din Buffalo, pe nume Lyle, care murise în incendiul unei case.

Mi-am amintit ce zisese Rae, cu o seară în urmă, să caut informaţii despre paznicul meu ars. Aveam acum şansa de a tranşa bătălia dintre partea din mine care-mi spunea ai halucina jii — ia-ţi medicamentele şi taci şi partea care nu era atât de sigură.

M-am dus cu mouse-ul în caseta de căutare, am şters cuvintele şi-apoi am rămas aşa, cu degetele deasupra tastaturii, cu toti muşchii încordati, de parcă-mi făceam curaj pentru a primi un şoc electric.

De ce anume imi era frică?

Să descopăr că aveam într-adevăr schizofrenie?

Să descopăr că nu?

Mi-am coborât degetele pe taste şi am scris: şcoala de artă A.R. Gurney Buffalo paznic mort.

Mii de rezultate ale căutării, majoritatea asocieri întâmplătoare, pe marginea lui A.R. Gurney, dramaturgul din Buffalo. Apoi am văzut cuvintele accident tragic şi am stiut.

M-am silit să plimb cursorul pe ecran, am dat clic şi am citit articolul.

În 1991, Rod Stinson, de patruzeci şi unu de ani şeful paznicilor de la Şcoala de Artă A.R. Gurney din Buffalo, murise în urma unei explozii chimice. Un accident ciudat, provocat de un om de serviciu cu jumătate de normă, care umpluse un recipient cu soluţia greşită.

Omul murise înainte de a mă fi născut eu. Aşadar nici o şansă să fi auzit vreodată despre accident.

Dar numai pentru că nu imi puteam eu aminti că aş fi

auzit, asta nu insemna că nu prinsesem vreo aluzie poate pomenise cineva în clasă despre el şi eu depozitasem informaţia în subconştient, de unde o scosese schizofrenia, dându-i forma unei halucinaţii.

Am citit repede articolul. Nici o fotografie. M-am întors la pagina de căutare şi am trecut la următoarea referintă. Aceleaşi informaţii minimale, însă avea şi o fotografie. Şi nu mai încăpea nici o îndoială că era într-adevăr omul pe care îl văzusem eu.

Să mai fl văzut poza pe undeva?

Ai căte un răspuns la toate, nu-i aşa? O „explica logică". Ei, bine, dac-ai văzut asta într-unul din filmele tale, ce zici?

M-am întors la ecran şi-am plesnit-o peste gură pe fata asta prostuţă care privea adevărul în faţă, prea nătângă să-l recunoască. Nu, nu prea nătângă. Prea încăpăţânată.

Vrei o explicatie logică? Pune faptele cap la cap. Leagă scenele.

Scena unu: fata aude voci ale nimănui şi vede un băiat care dispare sub ochii ei.

Scena doi: vede un tip mort cu un soi de arsuri.

Scena trei: descoperă că paznicul ars a existat în realitate şi a murit în şcoala ei, întocmai aşa cum îl văzuse ea.

Totuşi fata asta, eroina noastră aşa-zis inteligentă, nu crede că vede stafii, nu? Revino-ti!

Cu toate astea, încă mă mai împotriveam. Oricât de mult îmi plăcea mie cinematografia, făceam deosebirea dintre realitate şi poveste. În filme, sunt şi stafii, şi extrrateреştri, şi vampiri. Chiar şi cineva care nu crede în extratereştri se poate aşeza într-o sală de cinema şi, văzând protagonistul luptându-se cu indiciile care sugerează o invazie din spaţiu, poate să simtă nevoia să strige „Păi, bineînţeles!"

Dar în viaţa reală, dacă le spui oamenilor că eşti urmărită de paznici de şcoală topiţi, n-or să zică: „Uau,

înseamnă că vezi stafii.” Ci or să te închidă într-un loc ca asta.

M-am uitat lung la fotografie. Nu putea fi nici o îndoială...

— El e cel pe care l-ai văzut?

M-am răsucit în scaun. Derek era chiar acolo, lângă umărul meu. Pentru cineva de talia lui, se putea mişca atîât de discret încăt aproape că-mi venea să cred că el era o stafie. La fel de silenţios... şi la fel de inoportun.

Arătă cu degetul la titlul de deasupra articolului despre omul de serviciu.

A.R. Gurney. Asta-i şcoala ta. Pe tipul ăsta l-ai văzut, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

M-a pironit cu privirea.

Am ieşit din browser.

— Îmi făceam temele de la şcoală. Pentru când o să mă întorc acolo. Un proiect.

— Despre ce? „Oameni care au murit în şcoala mea? Ştii, întotdeauna am auzit că şcolile de artă sunt ciudate...

M-am zburlit.

— Ciudate?

— Vrei să cauti ceva?

Când s-a aplecat să ia mouse-ul, am prins un iz de BO. Nu cât să se ofilească florile, ci doar acea sugestie că deodorantul lui era pe cale să expire. Am încercat să mă îndepărtez discret, dar el a observat gestul şi s-a uitat urât, parcă insultat, apoi s-a întors într-o parte lipindu-şi cotul de corp.

A deschis din nou browserul, a tastat un singur cuvânt şi a dat clic pe Căutare. Apoi s-a îndreptat.

— Încearcă asta. Poate o să afli ceva.

M-am holbat la termenul căutat cel putin cinci minute. Un singur cuvânt. Necromant.

Chiar exista cuvântul ăsta? Am mutat cursorul în fata cuvântului şi am scris „definitie”. Când am apăsat Enter,

ecranul s-a umplut.

Necromant: persoană care practică divinatia prin conjurarea mortilor.

Divinaţie? Adică prezicerea viitorului? Vorbind cu sufletele mortilor... din trecut? Asta n-avea nici o noimă.

Am trecut la definiţia următoare, din Wikipedia.

Necromanţia este divinaţia prin invocarea sufletelor morţilor. Termenul derivă din cuvintele greceşti nekros, „mort", şi manteia, „profeţie". Are şi un înţeles secundar, reflectat intr-o forma alternativă şi arhaică a cuvăntului, nigromanţie (o etimologie populară pornind de la latinescul niger, „negru "), în care forţa magică neagră a „puterilor întunericului" este obţinută de la morţi sau actionând asupra cadavrelor. Un practicant al necromantiei se numeşte necromant.

Am citit paragraful de trei ori, descifrând încet limbajul abscons, pentru a-mi da seama la sfârşit că nu-mi spunea nimic în plus faţă de prima definiţie. Am trecut la următoarea, tot din Wikipedia.

In universul fictional din Diablo 2, Preotii lui Rathma...

Categoric nu era ceea ce căutam eu, dar am dat o căutare rapidă şi am descoperit o familie de jocuri video de rol[13] numită necromanţii, care puteau readuce morţii

pe lume, controlându-i. De aici s-o fi luat Derek? Nu. O fi fost el înspăimântător, dar dacă n-ar fi fâcut deosebirea dintre viaţa reală şi jocurile video, ar fi fost închis într-un ospiciu.

M-am întors la Wikipedia, am trecut repede peste restul definiţiilor şi am găsit numai variante ale celei dintâi. Un necromant prezice viitorul vorbind cu morţii.

De acum curioasă, am şters definiţie şi am căutat doar necromant. Primele două site-uri erau religioase.

---

[13] Role-playing Games (RPG) Sunt jocuri video în care trebuie să joci rolul unui personaj dintr-o poveste, inclusiv să participi la dialoguri, cu fiecare nivel dezvoltându-ţi personajul, iar la cel din urmă, de regulă, trebuind să înfrunti marele personaj negativ.

Potrivit acestora, necromanţia era arta comunicării cu lumea spiritelor. O numeau păcat, practică de magie neagră şi lucrare a Satanei.

Oare Derek credea că eu eram implicată în magia neagrâ? Încerca să-mi salveze sufletul? Sau mă avertiza că e cu ochii pe mine? M-am înfiorat.

Clinica de sănătate pentru femei a mătuşii Lauren fusese la un moment dat luată drept ţintă de către un militant pentru apărarea vieţii. Ştiu astfel, din sursă

sigură, cât de fioroşi puteau deveni oamenii când aveau impresia că faci ceva care le încalcă lor credinţele.

M-am întors la lista rezultatelor căutării şi am ales unul care mi se părea mai academic. Spunea că necromant era un alt nume — mai vechi — pentru mediumuri, spiritualişti şi celelalte persoane care puteau vorbi cu sufletele. Sensul provenea dintr-o credinţă veche care susţinea că, dacă vorbeai cu morţii, ei îţi puteau prezice viitorul, pentru că vedeau totul — şi ar f ştiut ce anume va face duşmanul tău sau unde ai putea găsi o comoră îngropată.

Am trecut la următorul site de pe listă şi un desen îngrozitor a umplut ecranul — o mare de oameni morţi, putrezi şi ciopârrtiţi, conduşi de un tip cu ochi scăpărători şi cu un zâmbet drăcesc. Titlul era: Armata Mortilor.

Am defilat în josul paginii. Era plină de chestii asemănătoare, oameni înconjuraţi de zombi.

Am trecut repede la o altă pagină. Aici se descria „arta necromantiei” ca aceea de a dezgropa morţii. M-am cutremurat şi am deschis o altă pagină. Un site religios, citând nişte peroraţii din cărţi vechi despre „stricaţii necromanţi” care comiteau păcate împotriva naturii, comunicând cu spiritele şi reînviind morţii.

Mai multe site-uri. Mai multe gravuri şi picturi vechi. Picturi groteşti cu nişte oameni groteşti. Invocare de morţi. Invocare de spirite. Invocare de demoni.

Cu degete tremurătoare, am închis browserul.

treisprezece

AM IEŞIT CU GRIJA DIN CAMERA CU computerul, aşteptându-mă să-l găsesc pe Derek pândind după colţ gata să sară la mine.

Uruitul vocii lui m-a făcut să tresar, dar venea dinspre sufragerie, unde o întreba pe doamna Talbot dacă dr. Gill poate să-l primească. M-am grăbit către camera de studiu. Matematica nu se terminase încă, iar doamna Wang mi-a făcut semn să iau loc lângă uşă.

Când în sfârşit lecţia s-a încheiat, a intrat şi Derek, prăbuşindu-se ca buşteanul pe un scaun. M-am străduit să nu-l bag în seamă. Rae mi-a făcut cu mâna, arătându-mi banca de lângă a ei. M-am repezit într-acolo. Derek n-a aruncat nici o privire în direcţia mea, ci şi-a luat locul obişnuit de lângă Simon, amândoi aplecându-şi capetele şi coborându-şi vocea să vorbească.

Simon izbucni în râs. M-am căznit să aud ce îi spunea Derek. Oare îi povestea lui Simon de mica lui "glumă"? Sau devenisem paranoică?

După ora de engleză, şcoala a luat sfârşit pe ziua aceea. Derek a dispărut împreună cu Simon, iar eu am urmat-o pe Rae în sufragerie, unde ne-am făcut temele.

Abia am reuşit să termin o pagină de făcut schema propoziţiilor. Parcă descifram o limbă străină.

Văzusem stafii. Stafii adevărate.

Poate că ar fi fost altfel pentru cineva care credea deja în stafii. Eu nu crezusem.

Pregătirea mea religioasă se limitase la vizite sporadice la biserică şi la Şcoala biblică împreună cu prietenii şi o scurtă şedere la o şcoală creştină privată, când tatăl meu nu fusese în stare să mă înscrie la o şcoală publică. Dar credeam în Dumnezeu şi în Viaţa de Apoi în acelaşi fel în care credeam în sistemele solare pe care nu le văzusem niciodată — acea acceptare firească a faptului că existau chiar dacă nu mă gândeam niciodată prea mult la specificul lor.

Dacă existau stafii, asta însemna că nu exista rai? Eram cu toţii osândiţi să bântuim pe pământ o veşnicie, ca umbre, sperând să găsim pe cineva care să ne poată vedea sau auzi şi să...?

Şi să ce? Ce anume voiau stafiile de la mine?

M-am gândit la glasul din pivniţă. Ştiam ce voia o uşă deschisă. Aşadar, un suflet rătăceşte ani de-a rândul şi când în sfârşit găseşte pe cineva care-l poate auzi cutremurătoarea lui cerinţă este „Hei, ai putea deschide uşa aia pentru mine?”

Şi cum rămânea cu Liz? Cu siguranţă că visasem dialogul acela. Altceva... nu-mi puteam sili mintea să gândească.

Însă un lucru era sigur. Aveam nevoie să ştiu mai multe şi, dacă pastilele mă împiedicau să mai văd şi să mai aud clar stafiile, atunci trebuia să nu le mai iau.

— N-o să ţi se întâmple ţie.

M-am intors de la fereastra din sufragerie când Rae intră pe uşă.

— Ce i s-a întâmplat lui Liz, cu transferul, n-o să ţi se întâmple şi ţie. Rae se aşează pe canapea. Asta te frământă, nu-i aşa? De-aceea n-ai scos nici zece vorbe toată ziua?

— Scuze. Sunt doar...

— Delirant de speriată?

Am încuviinţat din cap. Asta era adevărat, chiar dacă nu era din cauza pe care o presupunea ea. M-am aşezat într-unul dintre balansoare.

— Cum ţi-am mai spus şi aseară, Chloe, poţi face o şmecherie ca să ieşi de aici. Îşi coborî vocea: La ce te gândeşti? La etichetele lor? Dă numai din cap şi zâmbeşte. Spune: „Da, dr. Gill. Cum spuneţi dumneavoastră, dr. Gill. Nu vreau decât să mă fac mai bine, dr. Gill.” Fă asta şi ai să fii următoarea care iese pe uşă după Peter, de acum în câteva zile. Amândouă vrem asta. Iar atunci o să-ţi trimit nota de plată pentru sfatul meu.

M-am forţat să zâmbesc. Din ceea ce văzusem până în momentul acela, Rae era o pacientă model. Şi-atunci de ce se mai afla aici?

— Cât durează în medie o intemare? am întrebat. Ea se tolăni pe canapea.

— Vreo două luni, cred.

— L-luni?

— Peter cam atât a stat. Tori e de ceva mai multă vreme. Derek şi Simon, de vreo trei luni.

— Trei luni?

— Aşa cred. Dar s-ar putea să greşesc. Înainte de tine, Liz şi cu mine am fost bobocii. Trei săptămâni pentru fiecare dintre noi, pentru mine cu doar câteva zile mai mult decât ea.

— M-mi s-a spus că nu voi sta aici decât vreo două săptămâni.

Ea ridică din umeri.

— Atunci, bănuiesc că la tine e altfel, norocoaso.

— Sau au vrut să spună că două săptămâni era minimum?

Îşi întinse piciorul ca să mă înghiontească în genunchi.

— Nu mai face faţa asta aşa de tristă. Ai o companie bună, nu?

Am izbutit să schiţez un zâmbet.

— În parte.

— Fără glumă, hm? Cu Peter şi Liz plecaţi, am rămas lipiţi de Frankenstein şi VIP-uri. Şi fiindcă veni vorba, Regina Victoria s-a sculat şi... aproape că vorbeşte.

— Hmm?

Îşi coborî şi mai mult vocea.

— E îmbuibată cu medicamente şi cu totul dusă. Probabil că păream îngrijorată, fiindcă s-a grăbit să adauge:

— O, nu-i normal deloc. Nu-i fac asta nimănui în afară de Tori, iar ea o vrea. Este prinţesa pastilelor. Dacă nu-şi primeşte porţia la timp, se duce şi le cere. Odată, într-un weekend, au rămas fără, aşa că i-au dat un mesaj pe

pager lui dr. Gill pentru reaprovizionare, şi mamă Doamne... Rae scutură din cap. Tori a fugit în cameră, s-a încuiat pe dinăuntru şi n-a mai vrut să iasă până când nu i-a adus cineva medicamentele. Apoi a pârât personalul la mămica şi a fost un scandal monstru. Mămica are strânse legături cu conducerea Sanatoriului Lyle. În orice caz, azi este complet dopată, aşu că n-ar trebui să ne dea bătăi de cap.

Când doamna Talbot ne-a adunat pentru cină, mi-am dat seama că nu-i povestisem lui Rae că-i urmasem sfatul şi căutasem informaţii despre omul de serviciu mort.

Tori a venit să ia masa cu noi — cu trupul, cel puţin. Tot timpul cinei n-a făcut decât să repete pentru un rol în următorul film cu zombi, fără expresie, ducându-şi metodic furculiţa la gură, uneori cu mâncare. Îmi părea rău pentru ea şi în acelaşi timp îmi dădea fiori.

Nu eram singura cu nedumeriri. Rae se incorda la fiecare îmbucătură, de parcă aştepta ca „vechea Tori” să sară în sus şi să-şi bată joc de mâncatul ei. Simon s-a străduit să poarte o conversaţie cu mine, strecurând, de încercare, câte o întrebare în direcţia lui Tori, de parcă bănuia că ea doar fâcea pe mortu-n păpuşoi, căutând simpatie.

După această cină care nu se mai sfârşea, toţi am şters-o, uşuraţi, la treburile noastre — Rae şi cu mine la strânsul mesei, băieţii la dusul gunoiului şi sortarea reciclabilelor. Mai târziu, Rae a avut un proiect la care să lucreze, iar doamna Wang le avertizase pe surori că voia ca Rae să-l facă fără ajutorul nimănui.

Prin urmare, după ce i-am spus domnişoarei Van Dop că mă întorc imediat, m-am dus sus, la mine în cameră, să-mi iau iPod-ul. Când am deschis uşa, am găsit un bileţel împăturit pe podea.

Chloe,
Trebuie să vorbim. Vino în spălătorie la 7.15.
Simon

Am împăturit bileţelul în patru. Oare Derek îl pusese pe Simon să-mi dea întâlnire, văzând că nu mă pierd cu fires când mă Meuse necromantă? Spera că-i voi da un răpuns mai multumitor fratelui său?

Ori Simon voia să reluăm discutia din bucătărie, când mă întrebaseră despre Liz? Poate că nu eram eu singura îngrijorată pentru ea.

Am coborât scările la şapte şi un pic şi am folosit timpul rămas ca să caut stafia, percheziţionând spălătoria, trăgând cu urechea şi uitându-mă peste tot. O dată voiam şi eu să văd sau să aud o stafie, dar nici un semn.

Oare puteam intra în contact cu ea? Sau era doar un drum cu sens unic şi trebuia să aştept până alegea vreuna dintre ele să-mi vorbească? Aş fi vrut să testez asta strigând, insă Derek mă mai prinsese o dată vorbind singură. Nu voiam să risc şi cu Simon.

Aşa că doar m-am plimbat, mintea mea alunecând automat în spatele obiectivului unei camere de filmat.

— ...uite..., şopti o voce, atăt de încet şi de uşor că a sunat ca vântul prin iarbă,...vorbeşte cu...

O umbră se ivi pe deasupra umărului meu. Mi-am făcut curaj să văd o imagine de groază şi mi-am ridicat ochii, dând de... mutra lui Derek.

— Întotdeauna eşti aşa agitată?

— D-de unde-ai apărut?

— De pe scară.

— Aşteptam pe alt... M-am oprit şi i-am cercetat expresia. E mâna ta, nu? Tu l-ai pus pe Simon să trimită...

— Simon n-a trimis nimic. Ştiam că n-ai să vii dacă te chem eu. Dar Simon? Se uită la ceas. Pentru Simon ai venit şi mai devreme. Deci, ai căutat?

Aşadar, despre asta era vorba.

— Vrei să spui cuvăntul Ala? Nec... Mi-am ţuguiat buzele, testându-l. Necromant? Aşa ai zis?

Flutură din mână la pronunţia cuvântului. N-avea

importanţă. Se rezemă de perete, încercând să pară degajat, poate dezinteresat. Degetele strânse îi trădau nerăbdarea de a-mi auzi răspunsul. De a-mi vedea reacţia.

— Ai căutat? întrebă din nou.

— Da. Şi, ei, bine, nu prea ştiu ce să zic.

Îşi trecu palmele peste jeanşi, de parcă le ştergea.

— Bine. Deci ai căutat şi...

— N-a fost ceea ce mă aşteptam.

Îşi trecu din nou palmele peste jeanşi, apoi îşi strânse pumnii. Îşi încrucişă braţele la piept. Le desfăcu iar. Am privit în jur, prelungind suspansul, făcându-l să se aplece înainte, aproape plesnind de nerăbdare.

— Deci..., zise el.

— Păi, trebuie să recunosc... Am tras adânc aer în piept. Nu mă dau în vânt după jocurile pe calculator.

Îşi miji ochii, două fante subţiri, şi faţa i se strâmbă.

— Jocuri pe calculator?

— Jocuri video? RPG-uri? Am jucat vreo câteva, dar nu de genul despre care vorbeşti tu.

Se uită la mine, îngrijorat, de parcă începea să fie convins că într-adevăr mi se potriveşte locul într-un ospiciu pentru copii nebuni.

Dar dacă voi jucaţi aşa ceva, i-am zâmbit eu senină, atunci cu siguranţă mi-ar plăcea să încerc şi eu.

— Ce?

— Jocurile. Pe roluri, nu? Însă nu cred ca necromantul este pentru mine, deşi apreciez sugestia.

— Sugestia..., repetă el, încet.

— Să joc rolul unui necromant. Asta m-ai pus să caut, nu?

Gura i se căscă şi ochii i se rotunjiră în cap când înţelese:

— Nu, n-am vrut să spun...

— Bănuiesc c-ar putea fi mişto să joci rolul unui personaj care poate invoca morţi, dar e doar... ştii tu, nu mi se potriveşte cu adevărat. Un pic prea macabru. Prea

emo, ştii? Mai curând joc un rol de magician.

— Eu nu...

— Adică nu trebuie să fiu un necromant? Mersi. Apreciez sincer ca-ţi faci timp să mă simt bine-venită aici, Aşa de drăgut din partea ta.

În timp ce-l fixam cu un zâmbet dulceag, a priceput la sfârşit că-l luam peste picior. S-a întunecat brusc la faţă.

— Nu te invitasem la un joc, Chloe.

— Nu? Am făcut ochii mari. Atunci de ce m-ai trimis la site-urile alea despre necromanţi? Care mi-au arătat tablouri cu smintiţi adunând armate de zombi în putrefacţie... Aşa te distrezi tu, Derek? Băgând în sperieiţi nou-veniţii? Ei, bine, ti-ai făcut numărul, dar dacă mă mai încolţeşti o dată sau mă mai ademeneşti în pivniţă...

— Să te ademenesc? Încercam să stau de vorbă cu tine.

— Nu! Mi-am ridicat privirea, pironind-o în ochii lui. Încercai să mă sperii. Mai încearcă o dată şi te spun surorilor.

Când scrisesem replicile în minte, fuseseră puternice şi sfidătoare — fata cea nouă înfruntându-l pe băiatul brută. Dar când le-am rostit, au sunat ca ameninţările cu pâra ale unei mucoase răsfăţate.

Ochit lui Derek se înăspriră, devenind tăioşi ca nişte cioburi de sticlă verde, iar fata i se schimonosi în ceva nu foarte omenesc, umplându-se de o mânie care mă făcu să mă dau iute înapoi, la o parte din calea lui, şi să mă reped spre scări.

A întins mâna după mine, încleştându-şi degetele pe antebraţul meu. A strâns atât de tare că am ţipat, simţind că-mi smulge umărul şi mă ridică de la podea Mi-a dat drumul şi m-am prăbuşit pe pardoseală.

Pentru o clipă, am rămas acolo, grămadă, ţinându-mi braţul la piept şi clipind des, nevenindu-mi să cred ce se întâmplase. Apoi umbra lui m-a acoperit iar şi m-am adunat cu greu, reuşind să mă ridic în picioare,

Întinse mâna spre mine:

— Chloe, eu...

M-am dat înapoi, clătinându-mă, mai înainte să mă poată atinge. A zis ceva. N-am auzit. Nu m-am uitat la el. Doar am luat-o la fugă spre scări.

Nu m-am oprit până n-am ajuns în camera mea. Apoi am stat cu picioarele încrucişate pe pat, trăgând adânc aer în piept. Umărul îmi ardea. Când mi-am suflecat mâneca am văzut câte un semn roşu de la fiecare deget al lui.

M-am uitat lung la urme. Nimeni nu mă bruscase vreodată până atunci. Părintii mei nu mă loviseră niciodată. Nu-mi dăduseră niciodată vreo palmă, nici măcar nu mă ameninţaseră cu vreuna. Nu eram genul de fată care să se ia la bătaie, cu pumnii sau cu ghearele. Desigur, mai fusesem impinsă, îmbrâncită, înghiontită... dar înşfăcată şi aruncată cât colo?

Mi-am tras mâneca în jos. Eram surprinsă? Derek mă făcuse să mă simt speriată de la cea dintăi întâlnire la cămară. Când îmi dădusem seama că el trimisese biletul, ar fi trebuit să fac stânga-mprejur. Dacă ar fi încercat să mă oprească, ar fi trebuit să tip. Dar nu, musai să fiu eu şmecheră. Să fiu isteaţă. Să-l înţep.

Totuşi nu aveam nici o dovadă, în afară de petele roşii de pe brat, care deja începuseră să se şteargă. Chiar dacă le-aş mai fi avut când le-aş fi arătat surorilor, Derek ar fi putut spune că eu îl chemasem în pivniţă şi alunecasem pe scări, iar el mă prinsese de brat ca să mă oprească. La urma urmelor, eu eram cea diagnosticată cu schizofrenie. Cu halucinaţiile şi paranoia, era de aşteptat.

Trebuia s-o scot la capăt singură.

Ar trebui s-o scot la capăt singură.

Dusesem proverbiala viaţă ocrotită. Întotdeauna ştiusem că asta însemna că îmi lipseşte experienta de viaţă de care aş fi avut nevoie ca să devin scenarist. Asta era şansa mea să încep să mi-o dobândesc.

Aveam s-o scot la capăt. Dar ca s-o scot la capăt, trebuia să stiu exact cu ce aveam de-a face.

Am luat-o pe Rae deoparte.

— Mai vrei să vezi fişele lui Simon şi Derek? am întrebat-o.

Ea încuviintă din cap.

— Atunci o să te ajut să pui măna pe ele. La noapte.

paisprezece

AM GĂSIT-O PE DOAMNA TALBOT pregătind masa pentru gustarea de seară. Batoane de morcovi şi sos pentru a le înmuia. Delicios. Cu toate nemulţumirile mele în privinta lui Annette, cel puţin, acasă, întotdeauna puteam conta pe negrese[14].

— Vă e foame, fetelor? Nu mă miră. Nimeni n-a mâncat prea mult la cină.

Ea ne întinse platoul. Am luat fiecare câte un baton şi l-am înmuiat.

— Chloe şi cu mine ne gândeam, doamnă T., la Tori, zise Rae.

Ea aşeză platoul pe masă, dând din cap cu ochi trişti.

— Ştiu, dragă. Suferă foarte tare din pricina plecări lui Liz. Au fost foarte apropiate. Sunt sigură că se va simti mai bine de îndată ce vor putea să vorbească, dar până atunci se poate simti ceva mai deprimată, până îi dăm... medicamentele în dozele potrivite. O să avem nevoie ca voi, fetelor, să fiti superdrăgute cu ea.

— Desigur, zise Rae, lingându-şi sosul de pe deget. Ne întrebam, totuşi, dacă n-ar fi mai simplu pentru ea să fie singură în cameră. Eu aş putea să dorm în camera lui Chloe.

Doamna Talbot îi întinse lui Rae un şervetel.

— Nu vreau s-o izolez prea mult, dar, da, ar fi probabil mai bucuroasă să fie singură, deocamdată.

— Numai deocamdată? Sora zâmbi.

---

[14] Prăjiturele cu ciocolată şi nuci.

— Nu, poti să te muti definitiv în camera lui Chloe, dacă asta vă aranjează pe amândouă.

În vreme ce Tori se afla la parter, uitându-se la televizor, Rae a început mutatul, de parcă s-ar fi temut ca domnişoara Van Dop sau dr. Gill să nu voteze împotriva schimbării.

Îmi întinse un teanc de tricouri.

— E vorba de Simon, nu?

— Hmm?

— Vrei să ştii de ce se află aici Simon.

— Nu...

Îşi puse jeanşii pe brate şi-mi făcu semn să ies.

Voi doi sporovăiti la fiecare masă. La început am crezut că poate se foloseşte de tine ca să scape de Tori de pe urmele lui, dar ea nu i-a dat nici o atentie astăzi iar el a continuat să sporovăiască.

— Eu nu...

— Hei, îţi place de el. Asta-i bine.

Deschise sertarul de jos al comodei lui Liz. Era gol — orice urmă a ei dispăruse cat fusesem eu la ore.

— Mie nu-mi place de tip, dar asta e doar părerea mea. Poate că se poartă cu nasul pe sus faţă de mine pentru că eu nu sunt în liga lui.

— Ligă?

Ridică o pereche de jeanşi şi-mi arătă eticheta.

— Vezi tu pe altcineva în locul ăsta purtând jeanşi de Will Mart? Aici este un sanatoriu privat. Trebuie să plăteşti şi pun pariu că te costă mai mult decât la Motel 6[15]. Eu sunt desemnată caz caritabil.

— Eu...

— E mişto. Te porţi frumos cu mine. La fel se purta Peter şi... Aruncă o privire întunecată prin noua ei cameră. Şi Liz. Derek e măgar cu toată lumea, aşa că n-o lua personal. Dacă nu mi se întoarce spatele decât de către Simon şi Tori, pot suporta foarte bine. De aceea cred că ăştia doi sunt făcuţi unul pentru altul. Însă dacă

[15] Lanţ de moteluri ieftine din SUA şi Canada.

tu îl placi pe el şi el pe tine — ce treabă am eu? Dar eşti deşteaptă când vrei să verifici ce-i în spatele lui.

O luă înapoi spre camera ei, cu mine în urma sa.

Mama prietenei mele a făcut asta cu tipul cu care trebuia să se mărite. A descoperit că el avea trei copii despre care nu suflase nici un cuvânt. Îmi rânji peste umăr şi adăugă: Sunt aproape convinsă că Simon n-are copii, dar nu se ştie niciodată.

În limp ce ne ocupam cu golitul sertarelor ei, m-am gândit dacă n-ar fi bine să las povestea să continue aşa. Însă nu voiam să creadă că eram genul de fată care, de cum ajunge într-un loc nou, imediat începe să pună ochii pe băieţi. Dacă nu eram încă pregătită să le spun surorilor despre Derek, trebuia totuşi să spun cuiva. În felul acesta, aş fi avut un susţinător pentru varianta mea, dacă mai târziu aş fi avut nevoie.

— Nu e vorba despre Simon, i-am spus când ne-am întors în camera ei, după ce terminasem cu hainele. Ci despre Derek.

Ea tocmai se pregătea să dea jos o fotografie de pe perete şi o scăpă din mâini, înjurând, în timp ce eu salvam fotografia prinzând-o în cădere.

— Derek? Îţi place...

— Doamne, nu. Vreau să spun că pe Derek îl verific eu — si nu în felul acela.

Ea răsuflă uşurată şi se sprijini de perete.

— Slavă Domnului. Ştiu unele fete care se dau în vânt după brute, dar e pur şi simplu dezgustător.

Roşi când luă fotografia de la mine şi se întinse după alta.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Nu e vina lui, toată asta..,

Nu găsea cuvântul.

— Trănta cu pubertatea.

Un rânjet.

— Exact. Ar trebui să-mi pară rău pentru tip, dar e greu când atitudinea lui e la fel de urâtă cum îi e şi faţa.

Se opri, cu fotografia în mână, şi se uită peste umăr la mine. Asta este? A... făcut ceva?

— De ce? Are antecedente în asta?

— Depinde ce se întelege prin asta. Purtare grosolană, da. Un ticălos, da. Ne ignoră, mai puţin atunci când nu are de ales şi, crede-mă, nu se plânge nimeni. Deci ce-a făcut?

Mi-am cumpănit cuvintele. Nu voiam ca ea să insiste să mă duc să vorbesc cu surorile, aşa că am trecut sub tăcere partea cu aruncatul-cât-colo şi nu i-am spus decât că mă urmărise, apărând pe neaşteptate când eram singură.

— A, te place.

Îmi întinse să ţin una dintre fotografii.

— Nu, nu e asta.

— Î-hm. Ei, bine, poate că ai vrea tu să nu fi fost asta, dar eu sunt sigură că aşa sună. Poate că tu eşti genul lui de fată. La şcoala mea, e un tip care-mi place mie, din echipa de baschet. E chiar mai înalt decât Derek, dar întotdeauna se simte atras de fete minione, ca tine.

Am mai luat o fotografie de la ea.

Nu e vorba de asta. Sunt absolut sigură.

Deschise gura şi am simţit un val de exasperare. De ce de fiecare dată când o fată spune că un băiat o sâcâie, e concediată cu o, el doar te place, de parcă asta face lucrurile okay.

Vărându-mi expresia, Rae îşi închise brusc gura şi mai dădu o fotografie jos.

Am spus:

— Mă sperie de moarte şi vreau să văd ce scrie în fişa lui. Dacă există vreun motiv să fiu îngrozită. Dacă are, ştii tu, o problemă.

— Asta-i o mutare isteaţă. Si îmi pare rău. Dacă te sperie, treaba e serioasă. Nu glumesc. O să vedem la noapte cum stau lucrurile.

cincisprezece

CULCALREA LA SANATORIUL LYLE era la nouă, iar stingerea luminilor şi regula de a nu vorbi intrau în vigoare o oră mai târziu, când surorile se retrăgeau.

La etaj, pe fiecare aripă, era câte un dormitor pentru sora desemnată responsabilă. Liz spusese că nu există nici o uşă care să lege aripa băieţilor de cea a fetelor, dar, potrivit lui Rae, exista una între camerele surorilor, care le îngăduia accesul rapid la întregul etaj în caz de urgenţă.

Aşadar, deşi Rae a jurat că doamna Talbot adormea iute şi avea un somn greu, trebuia să ţinem seama şi de domnişoara Van Dop. O descindere făcută devreme ar fi fost prea riscantă. Rae a fixat alarma ceasului său sport de mână la 2.30 şi ne-am culcat.

La 2.30, casa era nemişcată şi cufundată în linişte. Prea nemişcată şi prea cufundată în linişte. Fiecare scârţâit al duşumelei răsuna ca o împuşcătură. Iar în casa veche mai toate scândurile duşumelei scârtâiau.

Rae m-a urmat până în bucătărie, unde am luat două cutii de suc din frigider şi le-am pus pe blatul bufetului. Apoi am deschis uşa cămării, am aprins lumina şi ne-am întors pe hol, lăsând uşa pe jumătate deschisă.

Biroul lui dr. Gill era în capătul de vest, lângă scara băieţilor. Rae verificase încuietoarea cu o săptămână înainte. Era doar o yală de interior obişnuită, nu mai complicată decât genul pe care o poţi descuia cu o monedă. Sau cel puţin aşa zicea ea. Eu nu avusesem niciodată vreun motiv să sparg vreo încuietoare de casă - probabil pentru că nu aveam fraţi sau surori. Prin urmare, am privit-o şi mi-am luat notiţe în minte. Făcea şi asta parte din dobândirea experienţei de viaţă.

Rae o urmărise o dată pe dr. Gill când îi scosese fişa la una din şedinţele de terapie, aşa că ştia unde le tine. Biroul avea o imprimantă multifuncţională, care făcea lucrurile mai uşoare. Eu am stat de pază. Singura poticneală a fost când ea a copiat paginile, zip-zapul

capului de scanner fiind destul de zgomotos ca să-mi întindă nervii la maximum. Dar fişele trebuie să fi fost scurte pentru că în momentul în care m-am uitat în birou, ea terminase de făcut copiile şi le punea înapoi în dosar.

Îmi întinse două foi, împăturite pe jumătate, apoi puse dosarul înapoi în sertar. Ne-am retras din birou. Când încuia din nou yala, inconfundabilul scârţâit al duşumelei ne-a îngheţat pe amândouă. Un lung moment de linişte s-a scurs. Apoi un nou scârlâit. Cineva cobora pe scara băieţilor.

Am şters-o, lipăind în picioarele goale pe hol. Ajungând la uşa întredeschisă a bucătăriei, ne-am repezit înăutru şi apoi în cămara deschisă.

— Hai, i-am suflat eu. Ia odată ceva de pe raft.

— Nu găsesc batoanele crocante de orez. Ştiu că mai erau câteva, săptămâna trecută.

Băieţii probabil...

M-am oprit, apoi am sâsâit.

— Vine cineva. Lumina!

A stins întrerupătorul în exact acelaşi timp ce eu am tras uşa, lăsând-o doar puţin crăpată. Când m-am uitat prin deschizătură, Derek se oprise dincoace de uşa bucătăriei. Nu aprinse becul, ci se uită în jur, iar razele lunii care pătrundeau pe fereastră îi luminau slab faţa. Îşi plimbă privirea prin bucătărie, apoi şi-o pironi pe uşa cămarii.

Am deschis-o şi am ieşit.

— Grisine? l-am întrebat, ridicând o cutie.

Se uită la mine şi, pentru o fracţiune de secundă, am retrăit scena din pivniţă, când zburasem prin aer. Zâmbetul mi se şterse şi i-am îndesat cutia în mâini.

— Ne luam ceva de ronţăit, zise Rae.

El continua să mă privească, mijindu-şi ochii.

— Iau eu sucul, zise Rae, strecurându-se printre noi.

Derek se uită la cutiile pe care le lăsaserăm pe blatul bufetului. Dovada că nu făceam decât să prădăm cămara Fusese ideea mea şi credeam că e deosebit de

deşteaptă, dar când privirea lui s-a întors către mine, mi s-a ridicat părul pe ceafă, căci am înţeles că nu-l dusesem.

Am făcut un pas înainte. Pentru o secundă, n-a

făcut nici o mişcare, iar tot ce puteam auzi era respiraţia lui, şi-i simţeam clar forţa trupului uriaş, conturat în faţa mea.

El făcu un pas în lături.

În timp ce treceam pe lângă el, luă o pungă de grisine din cutie şi mi-o întinse.

— Ai uitat astea.

— Da. Mersi.

Am luat-o şi-am fugit pe hol, cu Rae după mine Derek ne-a urmat, dar a luat-o în partea cealaltă, către aripa băieţilor. Când am cotit ca să urc scările, am aruncat o privire în lungul holului. El se oprise în dreptul biroului lui dr. Gill şi se uita lung la uşă.

Am stat în pat, cu lumina stinsă, vreun sfert de oră, un timp destul de lung pentru ca Derek fie să le spună surorilor despre noi, fie să se ducă înapoi la culcare. Îmi treceam încontinuu degetele peste foile pe care le vârâsem sub elasticul pantalonilor de pijama. În cele din urmă, Rae se furişă până la patul meu, cu lantern în mână.

— A fost cât pe-aci, zise ea.

— Crezi c-o să ne pârască surorilor?

— Nah. Şi el venise tot după ceva de mâncare. N-o să îndrăznească să ciripească.

Deci absolut întâmplător Derek coborâse după ceva de mâncare tocmai când spărgeam noi biroul lui dr. Gill? Uram coincidenţele, dar cu siguranţă imprimanta nu făcuse atăta zgomot cât s-o audă el de la etaj,

Am scos hârtiile şi le-am netezit pe cuvertură.

— Asta-i a lui Derek, şopti Rae, când luminã pagina cu lanterna.

Am scos a doua pagină şi-am ridicat-o.

— O vrei pe-a lui Simon?

Ea clătină din cap.

— Asta e a doua pagină a fişei lui Derek. Nu era nici una pentru Simon.

— N-ai putut s-o găseşti?

— Nu, nu exista nici una. Compartimentele din sertar sunt marcate cu numele noastre, apoi sunt marcate din nou fişele din dosare. Nu exista nici un compartiment pentru Simon.

— Asta-i...

— Ciudat, ştiu. Poate că o tin în altă parte pe-a lui. Oricum, tu o voiai pe-a lui Derek, deci mi-am zis că n-avea rost să pierd vremea căutând-o pe-a lui Simon. Acurn hai să vedem de ce se află Frankenstein aici. Puse fasciculul de lumină în capul paginii. Derek Souza. Data naşterii, bla-bla-bla. Mută lumina la secţiunea următome. Îhm. A fost adus la Sanatoriul Lyle de o agentie pentru protectia copilului. Nici o mentiune despre tatăl ăla de care vorbesc ei mereu. Dacă e implicată protecţia copilului, atunci poti să pariezi că nu e nici pe departe un tatăl model. A, uite-aici. Diagnostic... tulburare de personalitate antisocială. Rae pufni în râs. Zău? Spune-mi ceva ce nu ştiu. Chiar e o boală? Să fii mitocan? Ce fel de medicamente se dau pentru asta?

— Oricare ar fi, n-au efect.

Ea rânji.

— Asta-i clar. Nu-i de mirare că stă aici de atâta vreme...

Se auzi aprinzându-se lumina de pe hol. Rae plonjă patul ei, lăsând lanterna în urmă. Am stins-o şi am auzit uşa de la baie închizându-se. Când am făcut un gest să-i arunc lanterna, ea clătină din cap, apoi se ridică şi şopti:

— Termină de citit. Dacă găseşti ceva interesant, îmi spui dimineată.

Oricine era cea din baie — Tori sau doamna Talbot — păru să stea o veşnicie. Până să fie trasă apa la toaletă, Rae adormise. Am mai aşteptat câteva minute, apoi am aprins iarăşi lanterna şi am citit.

Cu fiecare propozitie, ghemul de spaimă din stomacul meu creştea. Tulburarea de personalitate antisocial nu avea nici o legătură cu comportamentul grosolan. Însemna cineva care arăta o totală desconsideratie pentru ceilalli, căruia îi lipsea capacitatea de empatie — se pună în locul altuia. Tulburarea era caracterizată de un temperament violent şi accese de furie, care îi faceau şi mai rău. Dacă nu înţelegeai că îi faci rău cuiva, ce te putea face să te opreşti?

Am trecut la pagina cealaltă, notată „fundal”.

Efectuarea unei verificări standard a fundalului cazul DS s-a dovedit dificilă. Nu s-a găsit nici un certificat de naştere sau alt act de identificare. Se poate să existe, dar lipsa unei informaţii concrete despre primii lui ani de viată face imposibilă căutarea obişnuită. Potrivit spuselor lui DS şi ale fratelui său prin adopţie, SB, Derek a venit să locuiască împreună cu ei pe la vârsta de aproximativ cinci ani. DS nu-şi aminteşte — sau refuză să vorbească — detalii din viata lui de mai-nainte, deşi răspunsurile lui sugerează că probabi a fost crescut într-un aşezământ institutional.

Tatăl lui Simon, Christopher Bae, se pare că a luat de facto custodia lui DS, fără nici o înregistrare a un adopţii oficiale sau a unui acord de adoptie. Băieţii au fost înscrişi la şcoală ca „Simon Kim” şi „Derek Brown”. Motivul numelor false nu se cunoaşte.

Documentele şcolare sugerează că problemele comportamentale ale lui DS au debutat în clasa a şaptea, Nu a fost niciodată un copil prietenos sau vesel, şi a devenit din ce în ce mai posac, izolarea sa fiind punctată de accese de mânie nejustificată, adesea culmiând cu izbucniri violente.

Izbucniri violente...

Vânătăile de pe braţele mele zvâcneau şi, fără să-mi dau seama, mi le-am masat, tresărind de durere.

Nici un incident n-a fost documentat cum trebuie, făcând imposibil un studiu metodic complet al

progresului afecţiunii. DS pare să fi evitat exmatricularea sau alte măsuri disciplinare drastice, până în momentul unci altercaţii, descrise de martori ca „o bătaie normal din curtea şcolii”. DS i-a atacat violent pe trei tineri în ceea ce poliţişti suspectează a fi fost o mânie alimentată chimic. O revărsare de adrenalină ar putea explica, de asemenea, manifestarea forţei extraordinare observate de martori. Până la intervenţia autorităţilor, unul dintre tineri a suferit fracturi ale coloanei. Medicii specialişti se tem că nu va mai putea merge niciodată.

Pagina scrisă la un singur rand cu detalii despre “fundal” continua, dar cuvintele mi s-au şters din faţa ochilor şi tot ce mai puteam vedea era podeaua peste care am trecut în viteză când Derek mă aruncase prin spălâtorie.

Forţa extraordinară...

Izbucniri violente...

Nu va mai putea merge niciodată...

O expediaseră pe Liz pentru că aruncase creioane şi borcânaşe de gel de păr, şi îl păstrau pe Derek? Un tip imens, cu antecedente de furie violentă? Cu o tulburare mintală care însemna că nu-i păsa pe cine rănea şi cât de râu?

De ce nu mă prevenise şi pe mine nimeni?

De ce nu era închis?

Am vârât paginile sub saltea. Nu mai aveam nevoie să citesc şi restul. Ştiam ce trebuia să scrie. Că i se dăduseră medicamente. Că fusese reabilitat. Că era cooperant şi nu arătase nici un semn de violenţă cât timp stătuse la Sanatoriul Lyle. Că situatia lui era sub control.

Mi-am luminat cu lanterna bratul. Urmele de degete deveniseră vineţii.

şaisprezece

DE FIECARE DATA CĂND ADORMEAM, mă pomeneam captivă în acel loc ciudat dintre somn şi

veghe, în care mintea mea cernea amintirile de peste zi, încurcându- le şi deformându-le. Eram din nou în pivnită, Derek prinzându-mă de brat şi aruncându-mă în capătul celălalt al camerei. Apoi mă trezeam într-un spital, cu doamna Talbot la căpătâiul patului, spunându-mi că n-am să mai merg niciodată.

Când s-au auzit în uşă ciocăniturile de deştepta mi-am îngropat capul sub pemă.

— Chloe? Doamna Talbot deschise uşa. Astăzi trebuie să te îmbraci înainte de a cobori.

Mi s-a strâns stomacul. Cu Liz şi Peter plecati, oare deciseseră că ar trebui să luăm micul dejun toti odată. Nu puteam da ochii cu Derek. Pur şi simplu nu puteam.

— La opt, soseşte mătuşa ta să te ia la un mic dejun. Trebuie să fii gata când vine ea.

Am dat drumul pernei din strânsoarea mea mortală şi m-am ridicat.

— Eşti supărată pe mine, nu-i aşa, Chloe?

M-am oprit din învârtitul ouălor jumări din farfuria mea şi-am ridicat privirea. Faţa mătuşii Lauren era umbrită de îngrijorare. O semilună întunecată sub fiecare ochi arăta că nu dormise destul. Nu remarcasem cearcănele astea mai devreme, ascunse sub fard, până ce nu ajunseseră în lumina neoanelor de la Denny’s.

— Supărată de ce? am întrebat.

Un râs scurt.

— Păi, nu ştiu. Poate pentru că te-am aruncat într- un sanatoriu cu străinii şi am dispărut.

Am lăsat furculita jos.

— Nu m-ai „aruncat” tu. Şcoala a stăruit să mă internez acolo, iar sanatoriul a stăruit ca tu şi tata să staţi deoparte până mă acomodez. Nu sunt copil mic.Înţeleg ce se petrece.

Ea răsuflă, destul de zgomotos at să se audă pe deasupra tumultului din restaurantul aglomerat.

— Am o problemă, am continuat. Trebuie să învăt cum s-o stăpânesc, iar asta nu mai e vina ta sau a tatei.

Se aplecă spre mine.

— Dar nu e nici a ta. Ai înteles şi asta, nu? Este o condiţie medicală. N-ai făcut nimic s-o provoci.

— Ştiu.

Am rontăit putin din pâinea mea prăjită.

— Ai o atitudine foarte matură în privinta asta, Chloe. Sunt mândră de tine.

Am dat din cap şi am continuat să ronţăi. Semintele din gemul de zmeură îmi trosneau între dinţi.

— O, şi am ceva pentru tine.

Căută în poşetă şi scoase o pungă de sandviciuri. Înăuntru era lănţişorul meu cu rubin.

— Au sunat surorile de la sanatoriu şi mi-au spus că îi simţi lipsa. Tatăl tău a uitat să-l ia de la spital, când ai plecat tu.

L-am luat, pipăind pandantivul familiar prin plasticul pungii, apoi i l-am dat înapoi.

— Va trebui să mi-l tii tu. Nu am voie să port bijuterii la sanatoriu.

— Nu-ţi face griji, am vorbit deja cu surorile. Le-am spus că este important pentru tine şi au fost de acord să te lase să-l ţii.

— Mersi.

— Să ai grijă să-l porţi, totuşi. Ca să nu ne trezim iar că lipseşte.

Am scos lăntişorul din pungă şi mi l-am pus la gât. Ştiam că era o superstiţie prostească, dar chiar mă făcea să mă simt mai bine. În sigurantă, cred. O amintire de la mama şi ceva ce purtasem atâtia ani încât fusese tare ciudat să nu-l mai am.

— Nu pot să cred că tatăl tău l-a lăsat la spital, zise ea, clătinând din cap. Dumnezeu ştie când şi-ar fi adus aminte, mai ales acum, că şi-a luat din nou zborul în străinătate.

Da, tata plecase. M-a sunat pe telefonul mobil al mătuşii Lauren ca să-mi explice că a trebuit să plece la Shanghai, noaptea trecută, într-o călătorie de afaceri

urgentă. Ea era furioasă pe el, dar nu vedeam ce mai conta, de vreme ce eu locuiam la sanatoriu. El aranjase deja să-şi ia o lună de concediu când aveam să ies şi preferam să-l ştiu cu mine atunci.

Mătuşa mi-a vorbit despre planul ei de a face „o călătorie, noi, fetele, la New York” când aveam să fiu externată. Nu avusesem inima să-i spun că mai degrabă aş fi stat pur şi simplu acasă, să-l văd pe tata, să-mi văd prietenii. Întoarcerea la viata normală avea să fie cea mai potrivită sărbătorire post-Sanatoriul Lyle pe care mi-o puteam imagina.

Viaţa mea normală...

M-am gândit la stafii. Oare avea să mai fie vreodată normală viata mea? Aveam să mai fiu eu vreodată normală?

Privirea mi-a alunecat peste peisajul feţelor din jur. Era careva de aici o stafie? Cum aş putea şti?

De pildă, tipul ăla în negru care purta un tricou heavy metal şi arăta ca şi când tocmai ieşise din televizor, de la I Love ‘80s, de pe VH1? Sau femeia aia bătrână, cu păr lung şi cărunt şi tricou vopsit? Sau chiar tipul ăla în costum care aştepta lângă uşă? Cel puţin până nu se ciocnea cineva de ei, de unde era să ştiu eu dacă nu erau stafii, aşteptând de la mine să le observ?

Mi-am plecat privirea spre sucul meu de portocale.

O, uite o idee, Chloe. Să-ţi petreci restul vieţii evitând să priveşti pe cineva în ochi.

— Şi, cum te-ai adaptat? Cum te înţelegi cu ceilalţi copii?

Cuvintele ei au fost ca o palmă, aducându-mi aminte că aveam probleme mai mari decât stafiile.

Ea zâmbea, întrebarea fiind mai mult o glumă. Evident, trebuia să mă înţeleg bine cu ceilalţi copii. Poate că n-oi fi fost eu cea mai prietenoasă fată, dar puteai fi sigur că nici n-aveam să fac valuri sau să dau bătăi de cap, Când mi-am ridicat privirea, zâmbetul îi dispăruse.

— Chloe?

— Hmm?

— E vreo problemă cu ceilalţi copii?

— N-nu. Totul e b-b-b...

Mi am auzit dinţii clănţănind când mi s-au încleştat fălcile. Pentru oricine mă cunoştea bine, bâlbâiala mea era un stresometru. N-avea nici un rost să spun că totul era bine, dacă nu puteam nici măcar să rostesc minciuna.

— Ce s-a întâmplat?

Apucă în mâini cuţitul şi furculiţa, de parcă ar fi fost gata să le folosească împotriva oricui era responsabil.

— Nu-i nim...

— Nu-mi spun mie că nu-i nimic. Când te-am întrebat despre ceilalţi copii, te-ai schimbat la fată de parcă ti s-a făcut rău.

— De la ouă. Am pus prea mult sos iute peste ele, Ceilalţi copii sunt OK.

Ochii ei îi sfredeliră pe ai mei şi am ştiut că nu scăpasem cu asta.

— Am probleme cu unul singur, dar nu-i mare lucru. Nu te poţi înţelege bine cu toată lumea, nu?

— Cine e?

Făcu semn chelnerului care încercase să se apropie cu cafeaua, refuzându-l.

— Nu-ţi rostogoli ochii la mine, Chloe. Te afli în sanatoriul ăla să te odihneşti, iar dacă te supără cineva…

— Pot să mă descurc.

Îşi slăbi strânsoarea ucigătoare de pe tacâmurl, le puse jos şi netezi şervetul de pânză din faţa ei.

— Nu-i vorba de asta, scumpo. Deocamdată, ai destule cu care să-ţi baţi capul. Spune-mi cine e băiatul ăsta şi-o să am eu grijă să nu te mai supere de acum încolo.

— El n-o...

— Deci este un băiat. Care dintre ei? Sunt trei... nu, doar doi au mai rămas. Solidul, nu-i aşa? L-am văzut în dimineaţa asta. Am încercat să mă prezint, dar a plecat

fără să-mi dea atenţie. Darren, Damian...

M-am oprit înainte s-o corectez. Deja mă păcălise şi aflase că persecutorul meu era un băiat. Chiar îmi doream ca, măcar de data asta, să-mi asculte problemele poate şi să-mi dea un sfat, dar nu să sară imediat ca să rezolve ea totul.

— Derek, zise ea. Aşa îl cheamă. Când m-a ignorat azi-dimineaţă, doamna Talbot a spus că aşa era el. Grosolan. Am ghicit?

El doar... nu e foarte prietenos. Dar asta e-n regulă. Cum am mai spus, nu te poţi înţelege bine cu toată lumea, iar ceilalţi copii par de treabă. Una dintre fete e cumva arogantă, cum era colega mea de cameră din tabăra de anul trecut. O mai ţii minte? Cea care...

— Ce ţi-a făcut Derek ăsta, Chloe? zise ea, refuzând să se lase abătută de la subiect. S-a dat la tine?

— N-nu, b-bineînţeles că n-nu.

— Chloe.

Vocea ei se ascuţi, bălbâiala mea dându-mă de gol.

— Asta nu e un lucru pe care să-l ţii ascuns. Dacă a făcut ceva necuvenit, îţi jur că...

— N-a fost aşa. Vorbea. Am încercat să plec, iar el m-a înşfăcat de brat...

— Te-a inşfăcat?

— Pentru, să zicem, o secundă. Doar m-a speriat. Am reacţionat eu exagerat.

Se aplecă înainte:

— Ba n-ai reacţionat exagerat. Ori de câte on cineva pune o mână nedorită pe tine este dreptul tău să obiectezi, şi să te plângi şi...

Şi a tinut-o aşa tot restul micului dejun. O predică despre „atingerea necuvenită”, de parcă aveam cinci ani. Nu ştiam de ce era atăt de pornită. Nici măcar nu-i arătasem vânătăile. Totuşi, cu cât încercam să protestez, cu atăt mai furioasă devenea şi-am început să mă gândese că poate tevatura asta nu era, de fapt, pentru că mă supăra un băiat sau pentru că mă înşfăcase de

brat. Ea era furioasă pe tata flindcă plecase, şi pe şcoala pentru că mă silise să mă duc la sanatoriul ăsta, şi pentru că nu se putea duce la ei să-i atace, găsise pe cineva pe care putea să-l atace, o problemă pe care o putea rezolva pentru mine.

— Te rog, nu, am zis eu, pe când mai trăgeam de timp în maşină, în alee. N-a făcut nimic. Te rog. E destul greu şi-aşa...

— Tocmai de aceea n-am de gând să-ţi fac experienţa asta şi mai grea, Chloe. Nu caut scandal; eu caut să liniştesc apele. Zâmbi. Medicină preventivă.

Mă strânse încurajator de genunchi. Când eu mi-am întors ochii, uitându-mă pe fereastră, ea a oftat şi a oprit motorul.

— Îţi promit că voi fi discretă. Am învăţat cum să rezolv probleme ca aceasta în mod delicat, pentru că ultimul lucru de care are nevoie victima este să fie acuzată de trăncăneală.

— Nu sunt o vic...

— Băiatul ăsta, Derek, nu va şti niciodată cine s-a plâns. Nici măcar surorile nu vor şti că mi-ai suflat vreo vorbă. O să sădesc cu atenţie îngrijorarea, pe baza observaţiilor mele profesionale.

— Măcar mai dă-mi vreo două zile...

— Nu, Chloe, zise ea cu fermitate. O să stau de vorbă cu surorile şi, dacă e necesar, cu directorii. Ar fi iresponsabil din partea mea dacă n-aş face-o.

M-am întors spre ea, deschizând gura să protestez dar ea deja coborâse din maşină.

Când m-am întors, Tori îşi revenise. Revenise la ore şi la atitudinea ei.

Dacă aş fi scris eu scenariul, aş fi fost tentată să optez pentru o schimbare radicală a caracterului. Tânăra îşi vede singura prietenă luată de lângă ea, în parte din pricina unei remarci zeflemitoare pe care o făcuse. Când colegii ei de sanatoriu se strâng în jurul ei, incecând s-o scoată din depresia ei cu sprijin şi preocupare ea îşi dă

seama că nu şi-a pierdut singura prietenă şi jură să fie o persoană mai bună şi mai blândă.

În viaţa reală, totuşi, oamenii nu se schimbă peste noapte.

Tori a început prima oră informându-mă că stăteam pe locul lui Liz şi că aş face mai bine să nu mă port ca şi cum ea nu s-ar mai întoarce. După aceea, a venit după Rae şi cu mine pe hol.

Ai luat un mic dejun pe cinste cu mătuşica ta? Părinţii sunt prea ocupaţi pentru tine, bănuiesc?

— Sunt sigură că mama ar fi făcut-o. Dar e întrucâtva mai greu pentru ea, fiind moartă şi aşa mai departe.

O replică zdrobitoare. Tori nici n-a clipit.

— Şi ce-ai făcut tu ca să meriţi deja o ieşire, Chloe? Asta fost răsplata ta pentru că i-ai ajutat să scape de Liz?

— Ea n-a..., începu Rae.

— De parcă tu ai fi mai brează, Rachelle. N-ai putut nici măcar să aştepţi să se răcească patul lui Liz înainte să te instalezi cu noua ta amică. Deci, Chloe, care-i treaba cu tratamentul ăsta special?

— Nu e special, zise Rae. Pe tine te scoate tot timpul mama ta în oraş. În cazul lui Chloe, este probabil o răsplată pentru bună purtare. La tine, e doar pentru că mama ta face parte din consiliul de directori.

La vârsta noastră, „buna purtare” nu este deloc un obiectiv pentru care să te baţi. Dar nările lui Tori fremătară, şi faţa i se schimonosi, de parcă Rae îi adresase cea mai gravă insultă cu putinţă.

— Zău? zise ea. Păi, pe părinţii tăi nu-i prea vedem dând pc-aici, nu-i aşa, Rachelle? De câte ori te-au vizitat sau te-au sunat de când eşti aici? Ia să numărăm... a da, zero.

Făcu un zero din degetul mare şi arătător.

— Şi asta n-are nimic de-a face cu reaua purtare. Pur şi simplu nu le pasă.

Rae o împinse în perete. Tori scoase un ţipăt să-ţi spargă timpanele.

— M-a ars! strigă ea, ţinându-se de umăr.

— Te-am împins!

Doamna Wang ieşi în fugă din clasă, urmată de Simon şi Derek, care rămăsese după ore să discute o temă.

— Rae m-a ars. Are chibrituri sau ceva de genul ăsta, Uite, uite...

Tori trăgea de gulerul tricoului ei.

— Lasă-ţi hainele pe tine, Tori, zise Simon, ridicându-şi mâinile la ochi. Te rog.

Derek scoase un mormăit gros care suna suspect de aproape de răs.

Rae îsi ridică mâinile.

— Nici un chibrit. Nici o brichetă. Nimic pe mânecă..

— Văd o foarte slabă urmă roşie, Tori, pentru c-ai fost împinsă, zise doamna Wang.

— Ba m-a ars! Am simţit eu! Ascunde din nou chibrituri. Căutaţi-o! Faceti ceva!

— Ce-ar fi să faci tu ceva, Tori? zise Simon, trecând pe lângă noi. Cum ar fi să ne laşi în pace.

Ea se răsuci — nu spre el, ci spre Rae — repezindu-se la ea mai înainte să fie prinsă de doamna Wang. Surorile veniră în fugă.

Da, Tori revenise.

şaptesprezece

AM PETRECUT ACEA PRIMA ORA făcându-mi curaj pentru clipa în care domnişoara Van Dop sau dr. Gill avea să intre în clasă şi să-l salte pe Derek la o „consfătuire”, Ar fi trebuit să am încredere în mătuşa mea. Când ne-am întors de la micul dejun din oraş, o luase deoparte, în linişte, pe doamna Talbot, spunând că voia să vorbească doar despre progresele făcute de mine. N-a dat nimănui de bănuit. Şi nimeni n-a dat buzna ca să-l scoată târâş pe Derek din clasă.

Episodul cu Tori a fost singura ciocnire din altminteri liniştita dimineaţă. Derek a asistat la toate orele şi nu m-

a băgat în seamă. Înainte de prânz, s-a dus la şedinţă cu dr. Gill. Când a ieşit de acolo, eu eram pe hol, aşteptând să intru la baie. Înăuntru era Simon, cum făcea întotdeauna înainte de masă. N-am mai cunoscut niciodată un băiat atât de conştiincios în ceea ce priveşte spălatul înainte de masă.

Mă gândeam dacă nu-i mai bine să trag o fugă până sus la baia fetelor, când uşa lui dr. Gill se deschise, iar silueta întunecată a lui Derek o umplu. Am tras aer în piept. El a ieşit şi s-a uitat la mine. Inima îmi bătea cu atâta putere că eram sigură că el o putea auzi, la fel de sigură că el tocmai îşi primise portia de reproşuri. Privirile ni se întâlniră. Dădu din cap, mormăi ceva care semăna cu „bună„ şi se pregătea să treacă pe lângă mine, când uşa de la baie se deschise.

Simon ieşi, cu capul în pământ. Mă văzu şi îndesă ceva în buzunarul de la spate.

— Hopa. Cred că iar m-am lăfăit la baie, provocând cozi.

— Numai Chloe.

Derek deschise uşa pentru mine. Nu părea deloc furios. Ba chiar mai drăguţ ca de obicei. Mătuşa mea se părea c-o rezolvase minunat. Ar fi trebuit să am încredere că va reuşi.

Când am intrat, Simon i-a spus lui Derek:

— Hei, pe-aici către masa de prânz.

— Începe fără mine. Trebuie să iau ceva din camera noastră.

O pauză. Apoi:

— Stai puţin, şi paşii lui Simon îi urmară pe ai lui Derek pe scări.

După masa de prânz, a fost rândul meu să duc gunoiul. Experienţă de viaţă, îmi tot spuneam eu, în timp ce împingeam containerul spre şopron, dând la o parte muştele bâzâitoare venite să arunce o privire mai de aproape. Tot experienţă de viaţă. Nu poţi să ştii când aş fi avut nevoie de o scenă critică în care protagonistul

duce gunoiul.

Râsul meu se împrăştie prin toată curtea. Soarele strălucea, încălzindu-mi faţa, copacii şi narcisele erau în floare, iar mirosul suav de iarbă proaspăt tunsă aproape acoperea putoarea gunoiului descompus.

Un bun început pentru după-amiaza mea. Mai bun decăt mă aşteptasem...

M-am oprit. Acolo, în curtea din spatele curţii noastre, era o stafie. O fetiţă, nu mai mare de patru ani.

Trebuia să fie o stafie. Era singură în curte, jucându-se pe-afară, într-o rochiţă cu volane — ca un tort de nuntă, cu fundiţe şi panglici, cu şi mai multe panglici legate în buclele spiralate şi mai multe fundiţe pe pantofiorii de lac. Arăta ca Shirley Temple coborâtă de pe un afiş de film vechi.

Am aruncat pungile de gunoi în şopron, unde aveau să fie la adăpost de ratonii şi sconcşii prădători. Pungile bufneau când loveau podeaua de lemn, dar fata, numai douăzeci de paşi distanţă, nu şi-a întors privirea. Am închis şopronul, am venit în spatele ei până la gard şi m-am lăsat pe vine, ca să fiu mai aproape de nivel ei.

— Bună, i-am zis.

Se încruntă, de parcă se întreba cu cine vorbeam. I-am zâmbit.

— Da, te pot vedea. Ai o rochiţă drăguţă. Am avut şi eu una la fel, când eram de vârsta ta.

O ultimă privire şovăitoare peste umăr, apoi se dădu mai aproape.

— Mami mi-a cumpărat-o.

— Tot mami mi-o cumpărase şi mie pe-a mea. Îţi place?

Ea dădu veselă din cap, zâmbetul luminându-i ochii negri.

— Cred şi eu. Eu o adoram pe-a mea. Ce...

— Amanda!

Fetiţa sări înapoi, aterizând în fund şi scoţând un scâncet.

O femeie în pantaloni largi şi haină de piele veni în fugă, cu nişte chei zornăindu-i în mână, uşa pe care ieşise întindu-se cu zgomot în urma ei.

— O, Amanda, ţi-ai murdărit rochiţa cea frumoasă. Acum trebuie să-ţi reprogramez întâlnirea cu fotograful pcntru pozele speciale. Femeia se uită urât la mine, apoi îşi luă fetiţa în braţe şi o porni către casă. Ti-am spus să nu te duci la gardul ăla, Amanda. Niciodată să nu vorbeşti cu copiii de acolo. Niciodată, auzi?

Nu vorbi cu copiii nebuni. Mă ardea limba să-i strig că nu eram nebuni. Îi confundasem copila cu o stafie,atâta tot.

M-am întrebat dacă existau cărţi despre treburile astea. Cincizeci de metode de a deosebi viii de morti înainte de a fi închis într-o cameră capitonată. Da-da, sunt sigură că pe asta o găsesc la bibliotecă.

Nu se putea să fiu eu singura persoană din lume care să vadă stafii. Oare era o trăsătură moştenită, ca ochii albaşt ri? Sau era ceva ce contractasem, ca un virus?

Trebuiau să mai fie şi alţii. Cum să-i găsesc? Aş putea? Ar trebui?

Bufnetul unor paşi m-a anunţat că venea cineva. O persoană vie. Asta era o lecţie pe care o învăţasem deja stafiile pot ţipa, plânge şi vorbi, dar nu fac nici un zgomot când se mişcă.

Eram încă în spatele şopronului, ascunsă vederii. Ca atunci când fusesem în pivniţă, numai că aici nu m-ar fi auzit nimeni dac-aş fi strigat după ajutor.

Am ţâşnit înainte abia când o umbră a apărut pe după colţul şopronului. Simon.

A venit aţă către mine, negru la faţă de mănie. M-am încordat, dar m-am ţinut tare.

— Ce-ai spus?

A rostit cuvintele rar, chibzuit, de parcă se lupta să-şi ţină vocea în frâu.

— Să spun?

— Surorilor. Despre fratele meu. L-ai acuzat de ceva.

— Eu nu le-am spus surorilor ni...

— Mătuşa ta, atunci. Bătea darabana în peretele şopronului. Ştii despre ce vorbesc. Tu i-ai spus ei, ea le-a spus surorilor, apoi dr. Gill l-a luat pe Derek la o întrevedere specială înainte de prânz şi l-a avertizat să nu te mai supere. Dacă o mai face, îl expediază.

— Ce?

— Un cuvânt de la tine şi a zburat. Transferat.

Pe gât, îi zvâcnea o venă.

— A fost perfect de când a ajuns aici. Acum, dintr-o dată, după o problemă cu tine, e pus pe lista neagră. Dacă numai se uită la tine mai ciudat, a zburat de-aici.

— E-e-eu...

— S-a întâmplat ceva între voi doi, seara trecută nu-i aşa? Derek a urcat în cameră absolut îngrozit. A spus că a stat de vorbă cu tine şi a dat-o-n bară. Asta-i tot ce mi-a spus mie.

Am cântărit în minte adevărul — că nu intenţionasem să-l vorbesc de rău pe Derek. Fusesem tăcută la micul dejun, iar mătuşa mea îşi închipuise că eram supărată. Dar asta putea suna de parcă aş fi făcut pe bosumflata, vrând de fapt ca ea să mă tragă de limbă.

Iar atitudinea lui Simon mă călca pe nervi. Era pornit să mă acuze pe mine că am inventat ceva, luându-l pe nedrept ca ţintă pe bietul său frate, greşit înţeles.

— Era cald în restaurant, am zis eu. Şi de-aia mi-am suflecat mânecile.

— Ce?

Am ridicat-o pe stânga, arătându-i patru vânătăi, întunecate ca petele de cerneală. Simon păli.

— Mătuşa mea a vrut să ştie ce s-a întâmplat. Când n-am vrut să-i spun, m-a păcălit, şi m-a făcut să recunosc fără voie că a fost un băiat. Îl întâlnise pe Derek de dimineaţă, iar el fusese grosolan, aşa că ea a dedus a el trebuie să fi fost. Eu nu i-am confirmat nimic. Dacă el are necazuri, nu e vina mea. Aveam tot dreptul să-i spun cuiva şi n-am făcut-o.

— Bine, bine.

Îşi trecu palma peste gură, încă uitându-se la braţul meu.

— Deci te-a prins de brat. Aşa arată. Da? Numai că a strâns mai tare decât a crezut.

— M-a aruncat cât colo prin cameră.

Simon făcu ochii mari, apoi îşi coborî pleoapele ca să-şi ascundă surpriza.

— Dar n-a vrut. Dac-ai fi văzut ce speriat era aseară, ai fi ştiut.

— Şi asta înseamnă că e în regulă? Dacă eu îmi pierd cumpătul şi te plesnesc, e în regulă, pentru că n-am vrut, n-am plănuit s-o fac.

Nu înţelegi. El doar...

— Ea are dreptate.

Vocea lui Derek ajunse înaintea lui, de după colţ.

M-am tras înapoi. Fără voia mea. Când am făcut pasul, o umbră a trecut peste privirea lui Derek. Mustrare de conştiintă? Vinovăţie? O alungă clipind.

Se opri în spatele umărului lui Simon, la cel puţin un metru jumătate distantă de mine.

— Am vrut să stau de vorbă cu tine, seara trecută. Când ai încercat să pleci, te-am tras înapoi şi...

Lăsă fraza în aer, abătându-şi privirea într-o parte.

— M-ai aruncat în capătul celălalt al camerei.

— N-am... Da, ai dreptate. Cum spuneam. N-am nici o scuză. Simon? Să mergem.

Simon clătină din cap.

— Ea nu înţelege. Vezi tu, Chloe, nu este vina lui Derek. El este foarte puternic şi...

— Şi tu nu purtai şiragul tau de kriptonită[16], zise Derek Gura i se strâmbă într-un zâmbet amar.

— Da, sunt uriaş. Am crescut repede. Poate că nu-mi cunosc încă puterea.

— Dar nu asta-i..., începu Simon.

---

[16] Element chimic ficţional, în formă solidă sau lichidă, care are un efect nociv asupra lui Superman.

— N-am nici o scuză, cum ai spus tu. Vrei să departe de tine? Dorinta îti va fi îndeplinită.

— Derek, spune-i...

— Las-o baltă, OK? N-o interesează. A dat de înţeles asta foarte, foarte clar. Acum hai să mergem, până nu mă prinde careva lângă ea şi sunt făcut iarăşi cu ou şi oţet.

— Chloe! răsună vocea doamnei Talbot prin toată curtea.

— Sincronizare perfectă, murmură Derek. Probabil are PES[17].

— O secundă! am strigat eu, făcând un pas în lateral ca să mă poată vedea.

— Du-te, zise Derek, când uşa din spate se trânti, închizându-se. Doar nu vrei să întârzii să-ţi iei medicamebtele.

L-am fulgerat cu privirea şi apoi m-am întors cu spatele, ocolindu-i într-un cerc larg, dând s-o iau spre uşă. Simon murmură ceva cu voce joasă, ca pentru Derek.

În calea mea se ridică fum. M-am tras înapoi, împleticindu-mă. Plutea deasupra solului, ca un petic de ceaţă.

— Simon! şuieră Derek.

M-am întors, arătând către ceaţă.

— Ce-i asta?

— Ce anume?

Derek îmi urmări degetul.

— Hm. Trebuie să fie o stafie. Nu, stai, tu nu vezi stafii. Tu halucinezi. Atunci cred că-i o halucinaţie.

— Asta nu e...

— Nu e nimic, Chloe. Îşi vârî adânc mâinile în buzunare, legănându-se pe călcâie. Doar imaginaţia ta, ca toate celelalte. Acum dă fuga şi ia-ţi medicamentele şi fii o fată cuminte Nu-ţi face griji, de acum înainte o să mă

[17] Percepţie extrasenzorială - percepţie sau comunicare pe alte căi decât cele ale simţurilor.

ţin departe de tine. Se pare că am făcut o greşeală. O mare greşeală.

Voia să spună că m-a judecat greşit. Că nu meritam interesul lui. Mi-am strâns pumnii.

— Ia seama, Chloe. N-o să vrei să mă loveşti. Că apoi o să am eu de vorbit de rău despre tine.

Simon făcu un pas în faţă.

— Termină, Derek. N-a vorbit de rău...

— Ştie şi el asta, l-am întrerupt eu, susţinându-i privirea lui Derek. Mă ispiteşte. E un ticălos şi o brută şi ricare ar fi „secretele„ cu care mă îmbie, n-are decât să le păstreze. Are dreptate: nu mă interesează.

M-am răsucit pe călcâie, m am dus hotărâtă la container şi am apucat de mâner.

— Uite, îmi zise Simon, o să consider că...

— A priceput.

M-am întors şi am văzut mâna lui Derek pe umărul lui Simon.

Simon îşi eliberă umărul din strânsoare.

— Chloe...

Am împins containerul înapoi spre casă.

optsprezece

CÂND AM INTRAT PE UŞA DIN SPATE, aproape c-am doborât-o pe Tori.

— Te-ai distrat cărând gunoiul? mă întrebă ea.

Am aruncat o privire printre faldurile perdelel şi l-am văzut pe Simon lângă şopron. Aş fi putut spune că mă ajutase sau, mai bine chiar, să-i atrag atenţia că era şi Derek acolo, dacă se uita mai bine.

Dar nu prea vedeam ce rost are.

Derek mă acuza că-l vărăsem în bucluc. Simon mă acuza că-l vărăsem pe Derek în bucluc.

Dacă mă mai acuza şi Tori că-i vănez pe ascuns non-prietenul, asta e. Nu puteam să-mi adun atâta energie cât să-mi pese.

Toată după-amiaza Rae a fost tăcută. Părea s-o fi dărâmat comentariile lui Tori despre faptul că părinţii el n-o vizitau. La pauză, am primit învoire să mergem sus, înainte de ore, şi să mutăm restul fotografiilor ei în camera noastră.

— Mersi că m-ajuţi, zise ea. Ştiu, nu trebuie să-mi iau toate lucrurile imediat, dar dacă las una din astea Tori e în stare s-o arunce şi să spună că i se păruse că n-o mai voiam eu.

M-am uitat la fotografia de deasupra, una cu o femeie hlondă de vreo trei ani şi un băietrel ceva mai mare, Care arăta a indian nord-american.

— Drăguti. Prieteni? Copii cărora le erai tu bonă?

— Nu, fratele şi sora mea mai mici.

Sunt sigură că m-am roşit la fată şi-am ingăimat o scuză.

Rae râse.

— Nu-i nevoie să-ti ceri iertare. Eu sunt adoptată. Mama mea era din Jamaica. Sau aşa mi s-a spus. Era doar o copilă când m-a născut, aşa că a trebuit să renunţe la mine. Aici — îmi arătă fotografia unui cuplu alb pe plajă - sunt mama şi tata. Iar aici — îmi arătă o fată hispanică luptându-se să ia un aparat foto de la un Donald Duck — este sora mea, Jess. Are doisprezece ani. Aici — făcu semn cu mâna către un băiat cu faţă solemnă şi părul roşu — este fratele meu, Mike. Are opt ani. 0 familie multiculturală, după cum poti să-ti dai seama.

— Cinci copii? Uau.

Jess şi cu mine suntem adoptate. Ceilalţi sunt fraţi de lapte. Mamei îi plac copiii. Făcu o pauză. Cel putin în teorie.

Am mers în camera mea. Ea a luat teancul de fotografi de la mine şi le-a aranjat pe noua ei comodă.

Apoi şi-a dat Nintendo DS-ul deoparte, bătând uşurel cu degetele în plasticul zgâriat.

— Ştii cum fac unii copii când îşi iau un nou flecuşteţ?

Săptămâni, ba chiar luni de-a rândul ăla e cel mai tare, mai bun şi mai interesant naiba-ştie-ce pe care l-au vrut vreodată şi nu se pot opri să nu vorbească despre el. Îl cară peste tot după ei. Apoi, într-o bună zi, sunt cu toţii hipnotizati de un nou gadget. Nu-i nimic în neregulă cu cel vechi, dar nu mai e mişto şi nou. Ei, cam aşa e şi mama. Rae se întoarse şi se duse spre pat, Numai că la ea capriciile nu-s gadgeturile. Sunt copiii.

— Oh.

— Când sunt mici, sunt nemaipomeniţi. Când s-au făcut mai mărişori... nu prea mai sunt. Rae se aşează pe pat şi clătină din cap. Mda, probabil sunt prea dură cu ea. Ştii cum e. Când eşti mic, mama ta e formidabilă şi nu poate greşi cu nimic, dar când mai creşti... Se opri şi roşi. Nu, cred că tu n-ai de unde să ştii cum e, nu-i aşa? Scuze.

— Nici o problemă.

M-am aşezat pe patul meu.

— Tatăl tău s-a recăsătorit?

Am clătinat din cap.

— Şi cine are grijă de tine?

Când ne îndreptam către camera de studiu, i-am povestit despre mătuşa Lauren şi nesfârşita succesiune de menajere, făcând-o să râdă cu descrierile mele, şi-am uitat de orice altceva... cel puţin, pentru o vreme.

În după-amiaza aceea, în timpul şedinţei mele cu dr. Gill, am pus în scenă un rol de Oscar. Am admis că aşa cum bănuise ea, crezusem că s-ar putea să văd fantome. Acum, după ce îi auzisem diagnosticul şi lăsasem medicamentele să-şi facă efectul, înţelegeam că halucinasem. Eram schizofrenică. Aveam nevoie de ajutor.

A înghiţit tot ce i-am servit eu.

Tot ce mai trebuia să fac era să joc în continuare acest rol încă vreo săptămână şi aveam să fiu liberă.

Când orele s-au sfârşit, Rae şi cu mine ne-am făcut temele împreună, în camera cu televizorul. Simon a

trecut prin faţa uşii de vreo câteva ori şi am crezut că poate voia să-mi vorbească, dar când am scos capul pe uşă, dispăruse la etaj.

În timp ce lucram, m-am gândit la peticul acela de fum din curte. Dacă nu l-ar fi văzut şi Derek, l-aş fi confundat cu o stafie.

De ce îi spusese lui Simon să tacă? Oare Simon îmi "stârnea" cumva halucinaţiile? Un soi de efecte speciale?

Sigur, asta explica stafiile pe care le văzusem la scoală — proiecţii holografice create de un tip pe care nu-l întâlnisem niciodată. Corect.

Dar se întâmpla ceva.

Sau, cel puţin, asta voia Derek să mă facă să cred. Refuzând să explice, şi făcând atâta caz cu refuzul ăsta, Derek voia să mă aducă exact în starea în care mă aflam acum — muncindu-mi creierii şi întrebându-mă ce anume nu îmi spunea. Voia să mă duc eu la el, să mă milogesc pentru nişte răspunsuri, astfel încât el să mă mai poată tachina şi tine în şah un timp.

Era cu neputinţă ca Simon sau Derek să fi creat stafiile de la şcoală, dar ceaţa aceea ar putea fi un simplu efect de emitere. Poate că Derek o făcuse. De aceea protestase Simon, iar Derek îi închisese gura.

Oare lui Simon îi era frică de fratele său? Pretindea că-l apără şi se purtau ca foarte buni amici, dar ce altceva putea face? Era legat de Derek până avea să se intoarcă tatăl lui.

Unde era tatăl lui?

Dr ce îi înscrisese pe Simon şi pe Derek cu nume false la şcoală?

Şi, până la urmă, de ce se afla Simon aici, dacă nici măcar n-avea fişă?

Prea multe întrebări. Trebuia să încep să găsesc răspunsuri.

Strângeam masa după cină, când doamna Talbot a intrat în sufragerie cu un bărbat pe care l-a prezentat ca dr. Davidoff, preşedintele consiliului director al

Sanatoriului Lyle. Cu doar un cerc subtire de păr şi un nas uriaş, ascuţit, era atât de înalt, încât părea permanent aplecat ca să audă mai bine. Cu părul şi nasul acelea semăna în mod nefericit cu un vultur pleşuv, cu capul vârât între umeri şi ochii vii în spatele ochelarilor.

— Ea trebuie să fie micuta Chloe Saunders.

Se lumină la fată cu falsa încântare a unui tip de vârstă mijlocie care nu are copii şi nici prin gând nu-i trece că unei fete de cincisprezece ani s-ar putea să nu-i placă să fie numită „micuÎa" Chloe Saunders.

Mă bătu uşurel cu palma pe spate, într-un gest stângaci.

— Îmi place părul tău, Chloe. Foarte mişto.

A rostit „mişto" cum rosteam eu câte un cuvânt în spaniolă de a cărui pronuntie nu eram sigură. În spatele lui, Rae îşi rostogoli ochii în cap, apoi îl ocoli şi veni în fată.

— Salut, dr. D.

— Rachelle. O, scuze, Rae, nu-i aşa? Te ţii departe de necazuri?

Rae îi fulgeră un zâmbet însufleÎit, unul fabricat la comandă pentru adulţi pe lângă care trebuia să facă frumos.

— Întotdeauna, dr. D.

— Aşa te vreau. Acum, Chloe, dr. Gill îmi spune că astăzi ai avut o certă viziune a realitătii. Este foarte mulţumită de progresele tale, de cât de repede te-ai integrat

în rutina terapeutică şi ţi-ai acceptat diagnosticul.

Am încercat să nu mă agit. El era bine intentionat dar să fii un pacient ascultător nu era un lucru pentru care să vreau să primesc felicitări în public. Mai ales când Derek se oprise din mâncat şi se uita atent.

Acum fugi şi ia-ti medicamentele şi fii o fată cuminte.

Dr. Davidoff continuă:

— În mod normal, nu mă întâlnesc cu tinerii noştri până ce nu împlinesc cel putin o săptămână de şedere

aici, dar de vreme ce tu evoluezi rapid, Chloe, n-aş vrea le ţin eu pe loc. Sunt sigur că abia aştepti să te întorci la prictenii tăi şi la şcoală cât mai curând cu putintă.

— Da, domnule.

Am imitat zâmbetul însufletit al lui Rae, ignorând privirea grea a lui Derek.

— Atunci vino să stăm de vorbă în biroul lui dr. Gill.

Îşi puse măna pe umărul meu, ca să mă conducă afară.

Tori făcu un pas în fata noastră.

— Bună, dr. Davidoff. Medicamentul cel nou pe care mi l-ai prescris e minunat. Chiar mă simt în formă.

— Asta-i bine, Victoria.

A bătut-o uşurel şi absent pe brat, apoi am ieşit.

Şedinţa a fost asemănătoare cu cea dintâi pe care o avusesem cu dr. Gill, trecând în revistă „fundalul„. Cine era Chloe Saunders? Ce i se întâmplase? Ce părere avea despre asta?

Sunt sigură că putea afla toate acestea din notiţele lui dr. Gill, iar ea rămăsese peste program, astăzi, ca să fie de fată, dar era ca într-un film politist, în care detectivul interoga suspectul, punându-i aceleaşi întrebări ca şi ultimul agent. Nu informatia e importantă, ci cum anume o spun. Care e reactia mea emotională? Ce detalii suplimentare adaug de data asta? Ce omit?

Cu toată falsa lui cumsecădenie, dr. Davidoff era supervizorul lui dr. Gill, ceea ce însemna că se afla aici ca să-i verifice munca.

Dr. Gill stătea ţeapănă şi încordată, aplecându-se în faţă, mijind ochii la mine în timp ce încerca să capteze fiecare cuvânt, fiecare gest, ca un elev care se teme să nu scape un punct esenţial la examen. Dr. Davidoff nu se grăbi, cerând o cafea pentru el şi o cutie de suc pentru mine, relaxându-se în fotoliul lui dr. Gill, purtând conversaţie uşoară cu mine înainte să începem.

Când m-a întrebat dacă am mai avut vreo halucinaţie de când mă aflam aici, am spus da, văzusem mână fără

corp în a doua dimineaţă şi auzisem o voce puţin mai târziu în aceeaşi zi. N-am pomenit şi de ziua de ieri, dar am spus, sincer, că totul fusese bine astăzi.

Am navigat printre întrebările şedinţei fără nici o poticnire. La sfârşit, mi-a spus că o duceam „bine, chiar bine”, m-a bătut uşurel cu mâna pe spate şi m-a dus la uşă.

Trecând prin dreptul camerei media, am aruncat o privire înăuntru. Derek era la computer, cu spatele la mine jucând ceea ce părea un joc de strategic. Simon de asemenea era prins într-un joc, pe Nintendo DS-ul lui trântit într-o rână pe fotoliul extensibil, cu picioarele atârnându-i peste braţul acestuia.

Mă observă şi îşi îndreptă poziţia, cu gura întredeschisă, de parcă voia să strige după mine.

— Dacă te duci după ceva de mâncare, adu-mi şi mie o cola, zise Derek, cu ochii fixaţi pe monitor. Tu ştii unde le ascund ele.

Simon stătu puţin, plimbându-şi privirea de la fratele lui la mine. Derek îi oferea pretextul ideal pentru a se strecura afară şi a vorbi cu mine, dar încă şovăia, de parcă mirosea o înscenare sau un test. Era cu neputinţă ca Derek să ştie că cram acolo, în spatele lui. Totuşi Simon se tolăni la loc în fotoliu.

— Dacă vrei o cola, ia-ţi-o singur.

— Nu ţi-am cerut să mi-o aduci. Am spus dacă te duci.

— Nu mă duc.

— Atunci spune aşa. Ce-i cu tine în seara asta?

Mi-am văzut de drum, pe hol.

Am găsit-o pe Rae în sufragerie, făcându-şi temele, cu caietele şi cărţile întinse pe masă.

— Ai un DS, nu-i aşa? am întrebat.

— Da. Însă n-am decât Mario Kart-uri[18] pe el. Vrei să ţi-l dau şi tie?

— Te rog.

— E pe comoda mea.

[18] Joc video de curse de carturi create de Nintendo.

Am trecut din nou prin dreptul uşii de la camera media. Băieţii erau tot acolo, arătând ca şi cum nu se clintiseră de când îi văzusem ultima oară. Din nou Simon şi-a ridicat privirile. Am fluturat DS-ul lui Rae şi i-am făcut semn. A rănjit şi mi-a răspuns cu un discret deget mare în sus.

Acum trebuia să-mi găsesc un loc în perimetrul acoperit... aveam un DS acasă şi ştiam că ar trebui să mă pot conecta cu un altul pe o rază de 5 metri. Camera media era la mijloc între holul de la intrare şi sala de studio, amândouă prea depărtate ca să mă pot conecta.Dar era, de asemenea, imediat sub baie. Prin urmare, am urcat, am deschis PictoChat-ul şi m-am rugat să pot intra în legătură cu Simon.

Am putut.

Am folosit stylus-ul ca să-mi scriu mesajul: vrei sa vb?

El desenă o bifă, apoi scrise D urmat de un desen care după o clipă, mi-am dat seama că e un ochi. Da, voia să vorbim, dar Derek stătea cu ochii pe el.

Înainte de a-i putea răspunde, îmi trimise altul. D 8 o cutie cu „săpun” scris în ea, înconjurată de balonaşe. Mi-a luat câteva clipe, dar în cele din urmă l-am descifrat: „Derek face duş pe la opt.”

Îl şterse şi scrise un 8 urmat de curte. Să ne întâlnim afară la opt.

I-am trimis înapoi o bifă.

nouăsprezece

LA ORA 7.50 O AJUTAM PE RAE să golească maşina de spălat vase. L-am auzit pe Simon întrebând din hol dacă putea să iasă în curte şi să dea de vreo câteva ori cu mingea de baschet la coş, cât făcea Derek duş, Doamna Talbot îl avertiză că se făcea întuneric şi nu putea să stea prea mult pe afară, dar dezactivă alarma şi-l lăsă să se ducă. Odată ce-am golit maşina de spălat vase, i-am spus lui Rae că mă întorc ceva mai târziu şi

apoi m-am furişat afară, după el.

Aşa cum ne prevenise doamna Talbot, deja se însera. Copaci uriaşi mărgineau grădina lungă, îndesind mai tare umbra. Terenul de baschet, betonat şi îngrădit cu plasă de sârmă, se afla dincolo de conul de lumină al becului de la poartă şi nu puteam vedea decât fulgrările albe ale tricoului lui Simon, dar auzeam buf-buf-buf-ul mingii bătute. Am ocolit perimetrul.

Nu m-a văzut, ci a continuat să bată mingea, cu ochii fixaiţi asupra ei, cu fata serioasă.

Ţinându-mă în umbră, m-am apropiat şi am aşteptat. Când în sfârşit m-a văzut, a sărit de parcă l-aş fi speriat, apoi mi-a făcut semn către un loc şi mai intunecos, de pe partea cealaltă a gardului de plasă.

— E totul în regulă? am întrebat. Păreai ... ocupat.

— Mă gândeam. Îşi plimbă privirea în lungul liniei gardului. Abia aştept să scap de aici. Ca toţi ceilalţi, bănuiesc, dar...

— Rae zice că te afli aici de o bună bucată de vreme.

— S-ar putea spune şi-aşa.

Un nor îi întunecă ochii, de parcă îşi prospecta viitorul şi nu vedea nici un semn de eliberare. Cel putin, eu aveam un loc în care să mă duc. Ei fuseseră la casa de copii. Unde aveau să se ducă de aici?

Lovi tare în minge şi încropi un zâmbet.

— Pierdere de vreme, nu asta fac? Am doar vreo zece minute până mă descoperă Derek. Mai întâi, vreau să spun că-mi cer iertare.

— De ce? N-ai făcut nimic.

— Pentru Derek.

— Este fratele tău, nu responsabilitatea ta. N-ai cum să controlezi ce face el. Am dat din cap către casă. De ce nu vrei să ne vadă vorbind? S-ar înfuria?

— N-ar fi fericit, dar... Îmi surprinse expresia şi izbucni într-un hohot de răs spart. Vrei să spui dacă mă tem c-o să mă bată de-o să-mi sune apa-n cap? Nicicum. Derek nu-i nici pe departe genul ăla. Dacă se înfurie, se

poartă cu mine la fel cum se poartă cu toţi ceilalţi — mă ignoră. Nu-i periculos, dar, nu, nu vreau să-l calc pe bătătură, dacă pot evita asta. Doar că... Bătu mingea, cu privirea fixată asupra ei. După o clipă, se upri şi-o roti între mâini. Apoi continuă: Este deja enervat că i-am luat apărarea — nu poate suferi chestia asta — şi-acum dacă vorbesc cu tine, încercând să lămuresc lucrurile, când el nu vrea să fie lămurite... În- vârti mingea în vârful degetului. Vezi tu, Derek nu este chiar un tip sociabil.

Am încercat să nu par foarte şocată.

— Când a ajuns la concluzia că s-ar putea ca tu să vezi într-adevăr stafii, ar fi trebuit să-i spun: Sigur, frate, lasă-mă să vorbesc eu cu ea. Aş fi tratat problema... ei bine, diferit. Derek nu ştie când să se retragă. Pentru el, e la fel de simplu ca s-aduni doi şi cu doi. Dacă nu poţi să-ţi dai seama singur şi nu asculţi când iţi spune el răspunsul, te pisează până te trezeşti.

— Şi să fugi ţipând, şi tot nu scapi.

Râse.

— Hei, dacă Derek ar continua să vină spre mine şi eu aş ţipa. Iar tu n-ai fugit nicăieri azi. L-ai înfruntat ceea ce, crede-mă, e o noutate pentru el. Rânji. Un punct în plus pentru tine. Asta-i exact ce trebuie să faci. Să nu dai bir cu fugiţii în faţa lui.

Mai aruncă o dată la coş. De data asta, mingea căzu frumos prin inel.

— Deci Derek crede că sunt... necromantă?

— Vezi stafii, da? Un tip mort care vorbeşte cu tine, care te urmăreşte, îţi cere ajutorul?

— De unde...?

M-am oprit brusc. Inima îmi bătea cu putere, respiram greu şi repede. Tocmai o convinsesem pe dr. Gill că îmi acceptasem diagnosticul. Oricât mi-ar fi plăcut să am încredere în Simon, nu îndrăzneam.

— De unde ştiu? Pentru că asta fac stafiile cu necromanţii. Tu eşti singura persoană care le poate auxi, iar ei au întotdeauna ceva de spus. De aceea au rămas să

bântuie pe aici, în limb, sau cum se cheamă. Ridică din umeri si aruncă la cos. Nu-mi sunt foarte clare detaliile. N-am întâlnit niciodată vreun necromant. Ştiu doar ce mi s-a spus.

Am inspirat şi am expirat, înainte de a spune, pe un ton cât am putut de firesc:

— Pare logic. Asta te aştepţi să facă stafiile cu oamenii care cred că pot vorbi cu morţii. Mediumurile, spiritualiştii, paranormalii şi ce-or mai fi.

El clătină din cap.

— Da, mediumurile, spiritualiştii şi paranormalii sunt oameni care cred că pot vorbi cu morţii. Dar necromanţii pot. E ereditar. Îmi zâmbi. Ca părul blond. Poţi să-l acoperi cu şuviţe roşii, dar dedesubt e tot blond. Şi poţi ignora stafiile, dar ele tot vin. Pentru că ştiu că tu le poţi vedea.

— Nu înţeleg.

El aruncă mingea în sus şi o prinse în palma deschisă. Apoi murmură ceva. Era cât pe-aci să spun că n-am auzit, când mingea s-a ridicat. Levitând.

M-am holbat la ea.

— Da, ştiu, chestia asta e aproape la fel de nefolositoare ca şi peticul de ceaţă, zise el, cu privirea fixată pe mingea în levitaţie, de parcă se concentra. Acum, dacă aş putea s-o ridic la mai mult de câţiva centimetri, poate până la inelul coşului, şi s-o vâr înăuntru de fiecare dată, ăsta ar fi un truc. Dar nu sunt Harry Potter şi magia adevărată nu mai funcţionează în zilele noastre.

— Asta-i... magie? am întrebat.

Mingea căzu în palma lui.

— Nu mă crezi, nu?

— Nu, eu...

Mă întrerupse râzând.

— Crezi că e un soi de păcăleală sau de efect special. Ei bine, fata filmelor, mişcă-ţi fundu' încoace şi testează-mă.

— Eu...

— Vino aici — şi-mi arătă locul de lângă el — ca să vezi dacă găseşti sforile.

M-am dat mai aproape. El rosti câteva cuvinte, mai tare acum, ca să le pot auzi. Nu erau într-o limbă cunoscută.

Cum mingea nu se clinti, trase o înjurătură.

— Am spus cumva că nu sunt Harry Potter? Hai să încercăm din nou.

Repetă cuvintele, mai rar, cu privirea pironită asupra mingii. Aceasta se ridică doar vreo cinci centimetri.

— Acum verifică dacă sunt sfori sau sârme sau ce crezi tu că o tine sus.

Am şovăit, dar m-a tot îndemnat şi m-a tachinat până când m-am apropiat mai mult şi am împuns cu degetul între mâna lui şi minge. Fiindcă n-am dat peste nimic, mi-am vârât toate degetele, apoi le-am fluturat. Pumnul lui Simon se închise, apucându-mi mâna, şi tipat, iar mingea s-a dus, sărind, pe terenul de beton.

— Scuze, zise el, rânjind, cu degetele încă strângându-mi mâna. Nu m-am putut abtine.

— Da... mă sperii uşor, cum ţi-a spus probabil şi fratele tău. Deci cum ai... M-am uitat la minge, care ajunsese pe iarbă. Uau.

Rânjetul i se lăbărtă.

— Acum mă crezi?

Mă uitam la minge şi mă chinuiam să găsesc o altă explicatie. Nu-mi veni în minte nimic.

— Poti să mă înveti cum se face asta? am zis eu, cele din urmă.

— Ntt! Cum nici tu nu mă poti învăta să văd stafii. Ori o ai, ori...

— Joci baschet pe întuneric, Simon? întrebă o voce din capătul celălalt al curtii. Ar fi trebuit să mă chemi pe mine. Ştii că sunt întotdeauna gata pentru un...

Tori se opri scurt, dând abia acum cu ochii de mine Privirea i se îndreptă spre mâna mea, încă într-a lui.

— ...unu-la-unu, sfârşi ea.

Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui. Ea continua să se uite.

— Bună, Tori, zise Simon, recuperând mingea. Care-i treaba?

— Te-am văzut jucând şi m-am gândit că poate ti-ar prinde bine un partener.

Privirea i se întoarse spre mine, cu o expresie imposibil de descifrat.

— Bănuiesc că nu.

— Ar trebui să mă duc înăuntru, am zis eu. Mersi prniru ponturi, Simon.

— Nu, stai aşa. Făcu un pas după mine, apoi se uită la l'ori. Ăă, da. Eşti bine-venită. Şi s-a întunecat, nu-i eta? Trebuie să se fi făcut ora gustării de seară... Se grăbi să intre în casă.

Am stat în pat, din nou fără să pot dormi. De data asta, totuşi, nu mă ţinea trează vreun coşmar, ci gândurile care mi se învălmăşeau în cap, atât de ascutite şi de insistente, încât, pe la miezul noptii, mă gândeam serios să fac un raid la bucătărie — ca să pun mâna pe tubul k Tylenol de rezervă, pe care-l văzusem acolo.

Eram necromantă.

Să am o etichetă ar fi trebuit să vină ca o uşurare,dar nu eram sigură că asta era mai bună decât schizofrenică. Cel puţin, schizofrenia era o condiţie cunoscută şi acceptată. Puteam să vorbesc cu lumea despre ea, să primesc ajutor ca s-o stăpânesc, să-mi iau medicamentele şi să fac simptomele să dispară.

Aceleaşi medicamente ar fi acoperit probabil şi simptomele de necromantic, dar, aşa cum spusese Simon, ar fi fost ca vopsitul părului — dedesubt aş fi fost la fel, Iulrvi3rata mea natură ar fi pândit momentul să apară la yuprafată de îndată ce medicamentelor le-ar fi trecut efectul.

Necromanţie.

De unde venise asta? De la mama? Dacă da, cum de

nu ştia şi mătuşa Lauren despre ea? De la tata? Poate că nu reuşise să-şi facă atâta curaj cât să mă avertizeze şi de aceea păruse atât de vinovat la spital, atât de dornic să mă facă fericită şi să mă simt bine. Sau poate că nici unul dintre părinţi şi nici mătuşa Lauren nu ştiuseră aşa ceva. S-ar fi putut să fie o genă regresivă, una care sărise peste generaţii.

Simon era norocos. Tatăl lui trebuie să-i fi spus depre magie, să-i fi arătat cum s-o folosească. Invidia mea se evaporă. Norocos? Era închis într-un sanatoriu. Magia lui nu părea să-i aducă nimic bun aici.

Magie. Cuvântul îmi veni atât de firesc de parcă deja aş fi acceptat-o. O acceptasem? Ar fi trebuit?

Mi-am petrecut zile la rând negând că văzusem stafii, iar acum, dintr-odată, nu aveam nici o problemă să cred în magie? Ar fi trebuit să-i cer mai multe demonstraţii. Să găsesc explicaţii alternative. Dar mai făcusem asta şi cu mine, iar acum, după ce-mi dădusem seama că într-adevăr văd morti, era aproape o alinare să accept că nu eram singura de aici cu puteri ciudate.

Şi cum rămânea cu Derek? Simon spusese că Derek era nefiresc de puternic. Era şi asta magie? Simţisem pielea mea puterea aceea. Îi citisem fişa şi ştiam că şi autorităţile se împotmoliseră când căutaseră o cauză.

Oricât de bizar ar fi sunat, explicaţia care părea cea mai logică era cea mai greu de crezut. Exista o categorie de oameni cu puteri pe care le găseşti doar în legende şi în filme. Iar noi făceam parte din acea categorie.

Mai că n-am râs. Era ceva parcă desprins dintr-o carte de benzi desenate. Copii cu puteri supranaturale ca supereroii. Supereroi? Exact. Pe de altă parte, nu credeam că văzutul stafiilor şi mingile de baschet care levitau aveau să ne ajute să salvăm lumea de vreun rău prea curând.

Dacă şi Simon şi Derek aveau puteri, oare de aceea ajunseseră împreună, ca fraţi prin adopţie? Ce le spusese tatăl lor? Disparitia lui să fi avut vreo legătură cu faptul

că era magic? De aceea fuseseră înscrişi băietii la şcoală cu nume false şi se tot mutaseră dintr-un loc intr-altul? Asta era ceea ce trebuiau să facă persoanele ca noi? Să se ascundă?

Întrebările curgeau cu toptanul în capul meu, nici una nelăsându-se dată deoparte fără un răspuns... răspunsuri pe care nu le puteam găsi la ora două noaptea. Săreau de colo-colo, ca mingea lui Simon. După o vreme, juram că le pot şi vedea — mingi portocalii, sărid prin ţeasta mea înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, pâna ce am adormit.

O voce a pătruns prin pătura grea a somnului şi am sărit în capul oaselor, luptându-mă să mă trezesc.

Am tras aer în piept şi am cercetat camera, ciulindu-mi urechile şi străduindu-mă să văd. Totul era încremenit şi tăcut. Am aruncat o privire spre Rae. Dormea buştan.

Un vis. Am dat să mă întind la loc.

— Trezeşte-te.

Şoapta pluti prin uşa deschisă pe jumătate. Am rămas întinsă, împotrivindu-mă nevoii de a-mi trage pătura peste cap.

Parcă ziceai că n-ai să mai fii laşă de-acum încolo, nu? Asta e planul, da? Să nu ignori vocile, ci să găseşti răspunsuri, să preiei controlul.

Am respirat adânc. Apoi m-am strecurat jos din pat şi m-am dus la uşă.

Holul era pustiu. Puteam auzi doar tic-tacul pendulei de la parter. Când mă întorceam, o formă palidă s-a întrezărit pentru o clipă aproape de o uşă închisă, la capătul holului. O debara, presupusesem mai devreme. Care era treaba cu stafiile şi debaralele în casa asta? M-am strecurat pe hol până acolo şi am deschis încet uşa. Nişte scări întunecoase care duceau în sus.

Podul.

Î-hm, era la fel de rău ca şi-o pivnită, poate chiar mai rău. Nu se putea să urmăresc vreo fantomă acolo sus.

Bună scuză.

Nu e o...

Nu vrei să vorbeşti cu ele. Nu chiar. Nu vrei să şti adevărul.

Splendid. Nu fusese de ajuns că avusesem de-a face cu tachinările şi batjocura lui Derek, dar acum şi propria mea voce interioară începuse să sune ca el.

Am tras adânc aer în piept şi am păşit înăuntru.

douăzeci

MI-AM TRECUT MÂNA PE LÂNGA PERETE, căutând un întrerupător, apoi m-am oprit. Chiar era o idee bună? Cu bafta mea, Tori s-ar fi putut duce la baie, ar fi văzut podul luminat şi ar fi vent să cerceteze... şi m-ar fi găsit aici, sus, vorbind singură.

Am lăsat lumina stinsă.

Cu o mână pe balustradă, cu cealaltă plimbând-o de-a lungul peretelui opus, am urcat scările, către beznă.

Mâna mi-a alunecat la capătul balustradei şi m-a aplecat în fată. Ajunsesem în vârf. O dâră de lumină lunii pătrundea pe fereastra podului, dar chiar şi după ce m-am oprit să-mi las ochii să se obişnuiască, tot nu puteam zări decât forme vagi.

Am păşit cu mâinile întinse, pe bâjbâite. M-am ciocnit de ceva care a ridicat un nor de praf. Mi-am dus măinile la nas ca să-mi înăbuş un strănut.

— Fato...

Am încremenit. Era stafia din pivnită, cea care tott insistase să-i descui uşa. Am tras adânc aer în piept

Oricine o fi fost, nu-mi putea face nici un rău. Chiar şi paznicul acela, oricât de mult ar fi încercat, nu-mi putea face mai mult decât să mă sperie.

Eu aveam puterea aici. Eu eram necromanta.

— Cine eşti? am întrebat.

— ...contact... să trec prin...

— Nu te înţeleg.

— ...blocat...

Ceva îl bloca să intre în contact? Rămăşiţele de medicamente din organismul meu?

— pivniţă... încearcă...

— Să încerc uşa aia din nou? Las-o baltă. Fără pivniţă. Fără poduri. Dacă vrei să-mi vorbeşti, fă-o la nivelul pământului. Ai priceput?

— ...nu pot... blocat...

— Da, eşti blocat. Cred că e din cauza medicamentelor mele, dar ar trebui să fie mai bine mâine. Vorbeşte cu mine în camera mea. Când sunt singură. Bine?

Tăcere. Am repetat, dar n-a răspuns. Am stat acolo, tremurând, cel puţin cinci minute înainte de a mai încerca pentru ultima oară. Fiindcă tot n-a răspuns, m-am întors către scări.

— Chloe?

M am răsucit atât de repede că m-am ciocnit de ceva la nivelul genunchiului, un obiect de lemn care mi-a scrijelit picioarele goale şi de care mâinile mi s-au lovit cu o bufnitură, ridicând un nor de praf. Am strănutat.

— Doamne-ajută!

Un chicotit.

— Ştii de ce zicem aşa?

A inceput să-mi vuiască sângele în urechi când am recunoscut vocea. Puteam s-o desluşesc pe Liz, la câţiva paşi distanţă, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte cu Minnie Mouse.

— Pentru că atunci and strănutăm, sufletul ne iese pe nas şi dacă nu spune nimeni „Doamne-ajută” îl poate înhăţa diavolul.

Alt chicotit.

— Cel puţin aşa spunea mereu doica mea. Draguţ, nu? Se uită în jur, încreţindu-şi nasul. Ăsta-i podul? Ce facem aici sus?

— Eu-eu-eu-eu...

— Respiră adânc. Asta întotdeauna îl ajuta pe fratele meu. O altă privire în jur.

— Cum am ajuns aici? O, aşa-i. Şedinţa de spiritism. O să facem o şedinţă.

— Şedinţă? am şovăit eu. Nu-ţi aduci aminte?

— Ce să-mi aduc aminte? Se încruntă. Te simţi bine Chloe?

Nu, de bună seamă că nu.

— Tu... n-are importanţă. Eu... eu tocmai vorbeam cu un bărbat. Poţi să-l vezi? E aici?

— Mmm, nu. Nu suntem decât noi două.

Se mai uită o dată în jur.

— Vezi stafii?

— S-stafii?

— Chloe?

Vocea asta era ascuţită şi, când m-am întors, am văzut-o pe doamna Talbot, orbecăind către mine. M-am întors iar către Liz. Nu mai era nimeni acolo.

— Chloe, ce faci aici?

— Eu-eu-eu-eu... mi s-a părut că aud... un şoarece sau un şobolan. Ceva se mişca pe-aici.

— Şi stăteai de vorbă cu el?

— N-nu, eu-eu...

Tori intră pe uşa podului.

— O, sunt foarte sigură că te-am auzit spunând stafii. În mod cert vorbeai cu cineva. Se pare că nu eşti atât de vindecată pe cat ai spus că eşti.

Doamna Talbot îmi aduse o pastilă de dormit şi aşteptă până am inghiţit-o. Tot timpul ăsta nu mi-a adresat nici un cuvânt, dar când i-am ascultat paşii tocănind de doua ori pe scări în jos, am ştiut că va avea de spus omulţime de lucruri şi lui dr. Gill, şi lui dr. Davidoff.

O zbârcisem.

Lacrimile îmi usturau ochii. Le-am şters mânioasă.

— Tu chiar poţi vedea stafii, nu-i aşa? şopti Rae.

N-am zis nimic.

— Am auzit ce s-a întâmplat. N-ai de gând să

recunoşti nici măcar faţă de mine, acum, nu-i aşa?

— Vreau să ies de aici.

— Ştire de ultimă oră. Toţi vrem.

Glasul i se înăspri puţin.

Este bine să-i minţim pe ei. Dar eu mi-am dat seama că vedeai stafii chiar mai inainte de tine. Cine ţi-a dat să cauţi informaţii despre tipul ăla pe care l-ai văzut la şcoală? Ai căutat, nu-i aşa? Numai că n-ai catadicsit să-mi spui şi mie.

— Asta nu-i...

Se întoarse pe partea cealaltă, cu spatele la mine.

Ştiam că s-ar cuveni să spun ceva, dar nu ştiam ce.

Când mi-am închis ochii, am văzut-o iar pe Liz şi mi s-a strâns ghem stomacul.

Chiar o văzusem? Şi îi vorbisem? Mă căzneam să găsesc o altă explicaţie. Nu putea fi o stafie, pentru că o văzusem şi o auzisem foarte clar — nu ca pe stafia care mă chemase acolo, sus. Şi nu putea fi moartă. Surorile îmi promiseseră că vom putea vorbi la telefon cu ea.

Când vom putea vorbi cu ea?

M-am străduit să mă ridic, simţind dintr-odată nevoia să ştiu. Dar eram atât de obosită că nu puteam gândi limpede şi am rămas aşa, ridicată în coate în timp ce somniferul îşi făcea efectul.

Ceva despre Liz. Voiam să verific...

Capul îmi căzu înapoi pe pernă.

douăzeci şi unu

ÎN DIMINEAŢA URMATOARE, când am fost chemată la o întâlnire cu doctorii, am făcut tot ce-am putut să dreg ce-am stricat. Am susţinut că într-adevăr trecusem de faza văd-oameni-morti şi îmi acceptasem condiţia, dar mă trezisem auzind o voce, noaptea, chemându-mă în pod. Fusesem buimacă, beată de somn, visând că vad stafii, dar nevăzându-le de fapt.

Dr. Gill şi dr. Davidoff n-au apreciat întru totul

deosebirea.

Apoi a sosit mătuşa Lauren. Era de parcă aveam unsprezece ani şi fusesem prinsă iscodind notele la test, instigată de noii mei colegi de clasă, pe care încercasem să-i impresionez. Să fiu dusă pe sus la biroul directorului fusese destul de rău. Dar dezamăgirea de pe mătuşii Lauren mă duruse mai tare decât oricare altă pedeapsă.

În ziua aceea, am văzut aceeaşi dezamăgire şi nu m-a durut mai puţin.

În cele din urmă, am reuşit să-i conving pe toti că avusesem o mică recidivă, dar fusese mai degrabă ca Ionică strigând lupul. Când aveam să spun din nou că mă făcusem mai bine, lor le va trebuit mult mai mult ca să mă creadă. Nu se mai întrevedea o externare în viitorul apropiat.

— Va trebui să-ţi cerem nişte probe de urină, săptămâna viitoare, zise dr. Gill.

— O, asta-i ridicol, spuse mătuşa Lauren. De unde ştim că nu a avut o criză de somnambulism şi nu a visat? Nu-şi poate controla visele.

— Visele sunt oglinda sufletului, replică dr. Gill.

— Aia erau ochii, i-o reteză mătuşa Lauren.

— Oricine are experienţă în psihiatrie vă va spune acelaşi lucru despre vise, reluă dr. Gill, cu voce egală, dar din priviri spunând că era sătulă de părinţi şi tutori care-i contestau diagnosticele şi îşi apărau copiii. Chiar dacă numai visează că vede stafii, acest lucru sugerează că în subconştient, Chloe nu şi-a acceptat condiţia. Trebuie s-o monitorizăm cu probe de urină.

— N-nu înţeleg, am zis eu. De ce avem nevoie de probe de urină?

— Ca să ne asigurăm că primeşti doza corectă de medicamente în funcţie de mărimea corpului tău, de nivelul de activitate, de mâncarea pe care ţi-o dăm, şi alţi factori. E un echilibru delicat.

— Doar nu credeţi că..., începu mătuşa Lauren.

Dr. Davidoff îşi drese glasul. Mătuşa Lauren îşi strânse

buzele într-o linie subţire şi începu să-şi culeagă scame de pe fusta ei de lână. Rareori ceda în faţa vreunui argument, dar doctorii aceştia ţineau în mână cheia viitorului meu.

Deja ştiam ce urma să spună. Probele de urină nu erau ca să-mi verifice doza. Voiau să fie siguri că îmi luam medicamentele.

De vreme ce lipsisem de la orele de dimineaiă, doamna Talbot m-a desemnat să fac de serviciu la masa de prânz. Puneam masa, pierdută în gândurile mele, când o voce spuse:

— Sunt în spatele tău.

M-am răsucit şi l-am văzut pe Derek.

— N-am nici o şansă, zise el. Eşti la fel de sperioasă ca un pisoi.

— Deci te-ai gândit că dacă te furişezi şi te anunţl, asta o să mă sperie mai puţin decât dacă mă baţi pe umăt?

— Nu m-am furişat... Clătină din cap, luă două chifle din coşul de pâine şi le rearanjă pe celelalte ca să nu se vadă furtişagul. Voiam doar să spun că, dacă tu şi Simon vreţi să vorbiţi, nu e nevoie s-o faceţi pe la spatele meu. Cel puţin, dacă nu va place aşa.

— Noi doar...

— Ştiu ce aţi făcut. Simon mi-a spus deja. Vrei răspunsuri. Am tot încercat să ţi le dau, tot timpul ăsta. Nu trebuia decât să întrebi.

— Dar ai spus...

— În seara asta. Opt. Camera noastră. Spune-i doamnei Talbot că vii la mine pentru meditaţii la matematică.

— Sectorul vostru e teritoriu interzis. O să mă lase să urc în camera, singură, cu un băiat?

— Spune-i doar că e pentru matematica. N-o să-i dea de bănuit.

Pentru că el avea probleme cu matematica, mi-am zis.

— O să fie... OK? Tu şi cu mine n-ar trebui să...

— Spune-i că va fi şi Simon de faţă. Şi vorbeşte cu Talbot, nu cu Van Dop.

douăzeci şi doi

RAE ŞI CU MINE N-AM VORBIT prea mult toată ziua. Nu era bosumflată; Rae nu era genul. A stat lângă mine, la ore, şi mi-a pus întrebări, dar fără sporovăieri, chichoteli sau tras chiulul. Astăzi eram colege de clasă, nu prietene.

Înainte de cină, când de regulă ieşeam pe afară sau ne făceam temele împreună, ea şi-a luat cărţile, s-a dus în sufragerie şi a închis uşa.

După cină, am urmat-o în bucătărie cu farfuriile mele murdare.

E rândul meu să spăl rufe, am zis. Ai un minut ca să-mi arăţi cum să folosesc maşina? Coborând vocea, am adăugat: Şi mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine.

Ea ridică din umeri.

— Sigur.

Îmi pare rău că nu ţi-am spus şi ţie, am început eu, în timp ce ea imi arăta cum se aleg programele la maşina de spălat. Am... am viaţă grea cu treaba asta.

— De ce? vorbeşti cu morţii. Nu-i mişto?

Nu era mişto deloc — era îngrozitor. Dar nu voiam să par că mă smiorcăi. Sau poate că nu voiam să par fricoasă.

Am descărcat în maşină prima tură de rufe şi-am adăugat detergent.

— Hopa, hopa! O să umpli camera asta cu un covor de spumă.

Luă cutia de la mine şi adună o parte din detergentul din maşină.

— Dacă poţi dovedi că vezi stafii, de ce nu le-o spui?

O întrebare foarte logică, dar numai la gândul acesta, un instinct cu rădăcini adânci a ţipat în mine: Să nu spui! Să nu spui niciodată!

— Eu-eu nu vreau să spun nimănui adevărul. Nu încă. Nu aici.

Încuviinţă din cap şi lăsă cutia deoparte.

— Gill este o conţopistă cu imaginaţia unei piuneze. Te va ţine închisă aici până ce vei înceta cu „aberaţia asta cu stafiile”. Mai bine să păstrezi chestiile fantomatice pentru atunci când vei fi afară.

Am sortat un coş de lenjerie în tăcere, apoi am spus

— Motivul pentru care ţi-am cerut să vorbim jos, este că, ei bine, aici e o stafie.

Se uită în jur, înfăşurându-şi un tricou în jurul mâinii ca un boxer care se bandaja pentru un meci.

— Nu în clipa asta. Vreau să spun, a fost o stafie Aceeaşi pe care am auzit-o, noaptea trecută, în pod.

Înainte să apară Liz. Toată ziua mă străduisem să nu mă gândesc la Liz. Dacă eu o vedeam pe ea, asta nu însemna că...

De ce n-o întrebasem pe doamna Talbot când puteam să vorbesc cu Liz? Mi-era frică să aud răspunsul?

— ...zis el?

M-am smuls din gânduri şi m-am intors către Rae.

— Hmm?

— Ce ţi-a zis stafia?

— Greu de spus. Se tot întrerupea. Cred că din cauza medicamentelor. Dar a zis că voia să deschid uşa aia

I-am făcut semn către ea. Şi-a intors capul atât de repede, că a tresărit şi şi-a frecat gâtul.

— Uşa aia?

Ochii îi scăpărau.

— Uşa încuiată a pivniţei?

— Da, cliché, ştiu. Buuu, nu intra pe uşa încuiată, fetiţo.

Rae deja se îndrepta cu paşi hotărâţi către uşă.

Am spus:

— Credeam că poate, am putea, ştii tu, să verificăm. De pildă, s-o deschidem.

— Pfui, bineînţeles. Eu aş fi făcut-o de acum câteva

zile. Zgâlţâi clanţa. Cum poţi trăi cu suspansul?

— Ca să-ţi spun de la bun început, sunt aproape sigură că nu e nimic acolo.

— Atunci de ce e încuiată?

— Pentru că e pentru depozitat lucruri în care nu vor să ne băgăm noi nasul. Mobilă de grădină. Aşternuturi de iarnă. Ornamente de Crăciun.

— Cadavrele copiilor din Sanatoriul Lyle care nu s-au mai întors niciodată acasă...

Rânji, dar eu am îngheţat, gândindu-mă la Liz.

— Drace, am glumit. Ce figură eşti!

— Nu, am văzut prea multe filme.

— Asta, başca. Se duse în spatele rafturilor de lenjerie şi scormoni printr-o cutie. O altă porcărie de încuietoare, pe care ar desface-o şi-un copil de şase ani cu un card de credit.

— Puţini copii de şase ani au carduri de credit.

— Pariez că Tori a avut. Pentru de-ăstia este făcut sanatoriul de aici. Ridică un burete, clătină din cap şi îl lăsă la loc în cutie. Copiii bogaţi care folosesc cardul credit doar pentru a-şi cumpăra o pereche nouă de ghete Timb. Îşi pun încuietori ieftine la uşi, ştiind că voi, restul, veţi apăsa pe clanţă, veţi zice „ăăă, e-ncuiat” şi veiţi pleca.

— Asta-i...

Mă opri cu o privire.

— Nedrept? Păi, e exact ce-ai făcut tu, fato. Flutură o bucăţică tare de carton, o etichetă ruptă de pe o bluză nouă. Nu e perfectă, murmură ea, strecurând-o între uşă şi canat. Dar o să... — agită cartonaşul şi înjură. Sau poate... — îl trase repede în jos, cu un sunet de sfâşiere, ca de rupere în două — n-o să meargă.

Mul multe înjurături, unele chiar ingenioase.

— A rămas o bucată prinsă... Ia, lasă-mă pe mine.

Am apucat colţul cu unghiile, ceea ce ar fi fost mult mai simplu dac-aş fi avut vreunele. Când mă trezisem în spital unghiile îmi fuseseră pilite până la carne, de parcă

se temuseră să nu mă sinucid zgâriindu-mă. Am izbutit să prind cartonaşul, l-am tras... şi-am mai rupt o bucăţică, lăsând restul blocat acolo unde nici o unghie, oricât de lungă, n-ar mai fi putut ajunge.

— N-ai senzaţia că e cineva care nu vrea să intrăm acolo? zise Rae.

Am încercat să râd, dar încă de când spusese „cadavre" aveam un gust acru în gură.

— O să avem nevoie de cheie, declară ea, ridicându-se. S-ar putea să fie pe acelaşi inel cu aceea pentru şopron, în bucătărie.

— O aduc eu.

Când m-am strecurat în bucătărie, Derek umbla cu mâinile prin coşul de fructe. Uşa nu făcuse nici un zgomot când se deschisese, iar el era cu spatele la mine. Ocazia perfectă pentru a i-o plăti. Am făcut trei paşi, încet, fără zgomot, către el, abia îndrăznind să respir...

— Cheia pe care o vrei nu e pe inelul ăla, zise el, fără să se uite spre mine.

Am încremenit. El a scos un măr, a muşcat o dată apoi s-a dus la frigider, a întins mâna în spatele lui şi a scos un set de chei magnetice.

— Încearcă-le pe-astea. Mi le-a pus în palmă şi a trecut pe lângă mine, spre uşa bucătăriei, adăugând Habar n-am ce faceţi voi acolo, jos, dar data viitoare când vreţi să deschideţi în secret o uşă încuiată, nu mia buşiţi în ea destul de tare cât să dărâmaţi toată casa

* * *

Când am dus cheile jos, nu i-am spus lui Rae că Derek ştia ce voiam noi să facem. Ar fi putut hotări să renunţăm la plan. Oricum, Derek n-avea obiceiul să trăncănească. Sau aşa speram.

Pe când Rae încerca, una câte una, cheile, mi-am frecat ceafa, strâmbându-mă din pricina zvâcnetului care mă ameninţa cu o durere de cap. Chiar eram atât de nerăbdătoare să ştiu ce se afla dincolo de uşă? Mi -am

rotit umerii, încercând să mă scutur.

— Am găsit-o, şopti ea.

Deschise larg uşa, dând la iveală...

O debara goală. Rae păşi înăuntru. Am urmat-o. Ne aflam într-un spaţiu atât de îngust că abia încăpeam.

OK, zise Rae. Asta-i ciudat. Cine construieşte o debara, nu pune nimic în ea, şi-apoi o încuie? Trebuie să fie o chichiţă. Ciocăni cu pumnul în perete. Au! E beton. Beton vopsit. Mi-am zdrelit nodurile pumnilor. Atinse şi pereţii alăturaţi. Nu pricep. Unde-i restul pivniţei?

Mi-am frecat tâmplele, care acum zvâcneau tare.

E doar o jumătate de pivniţă. Mătuşa mea locuia într-o casă victoriană veche, înainte să se sature de renovări şi să se mute într-un apartament. Spunea adesea că, atunci când casa ei fusese construită, nu avea pivniţă deloc, ci doar un spaţiu de intervenţii, cât să te târăşti pe burtă sub casă. Apoi cineva a săpat o încăpere pentru spălătorie. Tot timpul avea mari probleme cu inundaţiile şi chestii de-astea. Poate că de aceea e şi asta goală şi încuiată. Deci n-o foloseşte nimeni.

— Bine, şi-atunci ce vrea stafia ta să vezi aici? Spaţiu de depozitare omis?

— Ti-am mai spus că probabil nu e nimic.

Cuvintele mi-au ieşit mai răstite decât voisem. Mi-am rotit umerii şi mi-am frecat din nou ceafa.

— Care-i problema?

Rue îşi lăsă mâna pe braţul meu.

— Doamne, fato, ai pielea de găină peste tot.

— Doar un fior.

— Poate-i prea rece pentru tine aici.

Am dat din cap, dar nu simţeam frig. Doar... nelinişte. Ca o pisică adulmecând primejdia, cu blana zbârlită.

— E o stafie aici, nu-i aşa? zise ea, privind în jur. Încearcă să intri în contact.

— Cum?

Îmi aruncă o privire.

— Începe cu „bună„.

Am făcut-o.

— Mai mult, zise Rae. Continuă să vorbeşti.

— Bună! E cineva aici?

Ea-şi dădu ochii peste cap. N-am luat-o în seamă. Mă simţeam destul de prost fără să-mi mai critice şi conversatia.

— Dacă e cineva aici, mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine.

— Închide ochii, zise Rae. Concentrează-te!

Ceva îmi spunea că trebuia să fie mult mai complicat decât „închide ochii, concentrează-te Şi vorbeşte cu ei”. Dar n-aveam o idee mai bună. Aşa că am încercat.

— Nimic, am zis, după o clipă.

Când mi-am deschis ochii, o siluetă fulgeră prin lor, atât de repede, că a fost mai mult un tremur al aerului. M-am întors pe călcâie, încercând s-o urmez, dar dispăruse.

— Ce? făcu Rae. Ce-ai văzut?

Mi-am închis ochii şi m-am străduit să derulez banda din nou, din memorie. După o clipă, a venit. Am văzut un bărbat îmbrăcat într-un costum cenuşiu proaspăt bărbierit, purtând o pălărie şi ochelari cu ramă de baga, cineva trecut de cincizeci de ani.

I-am spus şi ei ce văzusem.

— Dar a fost doar o străfulgerare. De la medicamente. A trebuit să le iau astăzi şi se pare că... blochează transmisiunea. Primesc doar flash-uri.

M-am întors încet, cu ochii mijiti, încercând să mă concentrez cât puteam de tare, pândind şi cel mai mic joc de lumină. Când m-am rotit, am dat cu cotul de uşă trântind-o de perete, şi uşa a scos un ciudat dangăt metalic.

Dând-o pe Rae la o parte, am împins uşa ca să mă uit în spatele ei. Se înghesui şi ea să arunce o privire.

Se pare că am omis ceva, hm? zise ea, rânjind. Debaraua era atât de îngustă, încât, deschizând uşa, acopereai cu totul peretele din stânga. Acum, uitându-

mă îndărătul ei, am văzut că acolo era o scară de metal prinsă de perete. Urcai câteva trepte şi ajungeai la o uşă mică de lemn, la jumătatea peretelui, vopseaua ei cenuşie camuflând-o în betonul din jur. Am urcat pe scară. Uşa era închisă doar cu un zăvor. Am împins o dată mai tare şi uşa s-a căscat în beznă.

Un iz de mucegai s-a revărsat dinăuntru.

Miros de mort în putrefactie.

Cum să nu. De parcă ştiam eu cum miroseau morţii. Singurul cadavru pe care-l văzusem vreodată fusese al mamei mele. Ea nu mirosise a moartă. Ea mirosise ca mami. Mi-am alungat amintirea.

— Cred că e un spaiţiu de interventii, am zis eu. Ca la vechia casă a mătuşii mele. Stai să arunc o privire.

— Hei! mă trase ea de poala tricoului. Nu te grăbi. Pare groaznic de întuneric acolo... prea beznă pentru cineva care doarme cu obloanele deschise.

Mi-am plimbat mâna pe podea. O crustă de murdărie umedă. Am pipăit în lungul peretelui.

— Un spatiu de interventii murdar, am zis eu. Cu nici un întrerupător de lumină. O să avem nevoie de o lanternă. Am văzut una...

— Ştiu. E rândul meu s-o aduc.

douăzeci şi trei

CÂND RAE A VENIT ÎNAPOI, şi-a deschis larg bratele goale şi a spus:

— OK, ghici unde-am ascuns-o!

Se întoarse în faţa mea, dar n-am putut vedea nici o umflătură destul de mare cât să ascundă o lantern. Cu un rânjet, ea vârî mâna sub tricou, la mijlocul sutienului, şi scoase lanterna, cu un gest de scamator.

Am râs.

— Şănţuletul e minunat, zise ea. Ca un buzunar secret.

Îmi trânti lanterna în palmă. Am aprins-o şi am

luminat spaţiul de intervenţii. Podeaua murdară se întindea prin beznă cât bătea lanterna. Am mişcat fascicul în stânga şi în dreapta. Lumina s-a împiedicat de ceva în stânga mea. O cutie de metal.

— E o cutie, am zis. Dar nu pot ajunge la ea de aici.

Am urcat şi cele două trepte rămase şi m-am strecurat înăuntru. Trăsnea a murdărie şi a aer stătut, de parcă nu mai intrase nimeni pe aici de ani buni.

Tavanul era foarte jos, obligându-mă să merg cocoşată. Am mişcat de cutie. Era de metal, gri-închis, cu genul de capac care se ridica precum la cutiile de cadouri.

— E încuiată? şopti Rae.

Se urcase şi ea pe scară şi se uita.

Am plimbat lumina în jurul capacului. Nici un semn de încuietoare.

— Atunci, deschide-o, zise ea.

Îngenunchind, am strâns lanterna între genun Am pipăit pe sub marginea capacului.

— Hai odată, hai odată, zise Rae.

Nu i-am dat atentie. Locul acesta era ceea ce voise stafia să văd. De-asta eram sigură. Iar cutia asta era singurul lucru pe care-l putusem zări în spaţiul gol şi întunecat.

Mai văzusem cutii ca asta în filme, iar ceea ce se afla înăuntru nu era niciodată de bine. De regulă, erau implicate bucăţi de corp omenesc.

Dar trebuia să ştiu. Capacul începu să iasă, apoi se opri. L-am zgâlţâit. O latură se ridică, dar cealaltă rezista. Mi-am strecurat degetele prin despicătură, încercând să aflu ce îl ţinea. Era o bucată de hârtie.

Am tras şi hârtia s-a rupt, lăsându-mă cu doar un colţ. Era scris ceva de mână pe ea, însă numai fragmente cuvinte. Am găsit şi partea de hârtie însă lipită de cutie şi am tras, în timp ce ţineam ridicat capacul cu cealaltă cealaltă. O smucitură puternică şi hârtia a ieşit... la fel şi capacul, zburând în sus şi aterizându-mi în poală. Mai

înainte să mă pot gândi dacă voiam sau nu să mă uit, mă uitam, holbându-mă drept în cutie.

— Documente? întrebă Rae.

— Par să fie... fişe.

Am scos un dosar pe care era scris 2002 şi am tras un snop de hârtii. Am citit-o pe prima.

— Taxe de proprietate. Am frunzărit celelalte pagini. Sunt doar înregistrări, am spus, chestii din alea pe care trebuie să le păstrezi. Le-au pus într-o cutie rezistentă la foc şi au depozitat-o aici. Uşa era probabil încuiată tocmai ca să nu dăm noi târcoale pe aici şi să le şterpelim.

— Sau nu despre asta îţi spunea stafia. Asta înseamnă că rebuie să mai fie şi altceva acolo.

Am petrecut zece minute târându-mă prin jur Şi negăsind altceva decât o cârtiţă moartă, care puţea atât de rău că am fost cat pe-aci să vărs.

— Hai să mergem, am zis eu, stand pe vine, cu braţele încrucişate. Nu-i nimic aici şi-am îngheţat.

Rae îmi vâri lumina în ochi. I-am dat peste mână.

— Nu-i nevoie să devii arţăgoasă, zise Rae. Voiam doar să-ţi spun că nu e frig.

— I-am luat mâna şi i-am lipit-o de braţul meu.

— Mi-e frig. Asta e pielea de găină, da? Simţi?

— N-am spus că nu ţi-ar fi...

— Am plecat. Rămâi tu, dacă vrei.

Am început să mă târăsc spre ieşire. Când Rae m-a apucat de picior, am smucit tare, aproape răsturnând-o.

— Ce-i cu tine? zise ea.

Mi-am frecat bratele. Încordarea îmi făcea nervii să zbârnăie. Mă durea falca şi mi-am dat seama că strângeam din dinti.

— Pur şi simplu... mi-a fost bine înainte, dar acum.... Vreau doar să ies.

Rae veni până lângă mine.

— Mai şi năduşeşti. Năduşeală şi pielea de găină. Şi ochii lucesc de parcă ai avea febră.

— Poate că am. N-am putea să...?

— E ceva aici, nu-i aşa?

— Nu, eu... M-am oprit şi m-am uitat în jur. Poate. Nu ştiu. Doar că... trebuie să plec.

— OK. Îmi dădu mie lanterna. Tu prima.

În clipa în care am strâns lanterna în palmă, lumina a început să scadă. În câteva secunde, mai era doar slab licăr gălbui.

— Spune-mi că astea-s bateriile care se termină, şopti Rae.

I-am dat repede lanterna înapoi. Lumina a reînviat, dar numai pentru o secundă. Apoi s-a stins de tot, am aruncându-ne în beznă. Rae slobozi o înjurătură. Un sfârâit. O lumină pâlpâi. Fata lui Rae străluci în spatele flăcării chibritului.

— Ştiam că o să prindă bine chestiile astea într-o bună zi, spuse ea. Acum...

Se opri, cu ochii tintă la flacără. Se uita la ea ca copil fermecat de un foc de tabără.

— Rae! am zis eu.

— Oh... ăăă... pardon.

Scutură energic din cap.

Eram aproape la uşă când am auzit zgomotul îndepărtat al uşii subsolului deschizându-se.

— Chibritul! am şoptit.

— Aşa-i.

— Îl stinse. Nu agitând mâna sau suflând, ci strângând flacăra în căuşul palmelor. Apoi aruncă băţul ars şi cutia de chibrituri peste umăr.

— Fetelor? strigă doamna Talbot din capul scării. V-aţi terminat temele?

Temele. Simon şi Derek. M-am uitat la ceas. Era 7.58.

M-am tărât afară din spaţiul de intervenţii.

douăzeci şi patru

ŞTIAM CA RAE ERA DEZAMAGITĂ de ceea ce

găsiserăm —sau nu. Simţeam un soi de vinovăţie ciudată, ca un interpret care nu reuşise să distreze publicul. Dar ea nu s-a îndoit nici o clipă că văzusem o stafie sau că stafia îmi spusese să deschid uşa aceea, iar pentru asta îi eram recunoscătoare.

Am pus cheia la loc, m-am spălat şi apoi am căutat-o pe doamna Talbot, ca să-i spun că mă voi duce la etaj, pentru meditaţia cu Derek la matematică, şi că va fi şi Simon de faţă. Ea a şovăit, dar numai o clipă, apoi mi-a dat voie.

Mi-am luat din cameră cartea de matematică proaspăt sosită şi m-am dus în aripa băieţilor. Uşa era deschisă. Simon stătea trântit pe pat, citind o revistă de benzi desenate. Derek era aplecat peste biroul prea mic, făcându-şi temele.

Camera lor era imaginea în oglindă a camerei noastre, situată, nu în faţă, ci în capătul celălalt al casei. Pereţii lui Simon erau acoperiţi cu ceea ce păreau a fi pagini rupte din reviste de benzi desenate, dar când m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că erau desene făcute de mână. Unele erau alb-negru, dar cele mai multe erau colorate şi totul, de la personajele schiţate până la tablourile pe toată pagina, realizat într-un stil care nu era chiar manga, nici chiar bandă desenată. Nu o dată Simon avusese necazuri pentru că mâzgălea în timpul orelor. Acum puteam vedea la ce lucrase.

Pereţii lui Derek erau goi. Cărţile stăteau în teanc pe comoda lui, iar revistele, deschise pe pat. Înghesuită în colţul îndepărtat al biroului era un soi de invenţie, plină de sărme şi scripeţi. Un proiect şcolar, am bănuit, dar dacă trebuia să construiesc şi eu ceva la fel de complicat, anul următor, eram terminată.

Am ciocănit în tocul uşii.

— Hei!

Simon închise brusc revista şi se ridică.

— Tocmai îi spuneam lui Derek că ar trebui să coborâm, ca să fim siguri că surorile nu ţi-au tras un

perdaf. N-au zis nimic, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

Derek şi-a aşezat cartea de matematică pe noptieră ca suport, şi caietul deasupra.

— Eu o să fiu la duş. Începeţi fără mine.

— N-or să audă surorile apa curgând?

Ridică din umeri şi îşi dădu părul pe spate, lins şi lipit de cap acum, luciul întunecat al grăsimii sclipind sub becuri.

— Spune-le că eram deja acolo. O să dureze doar câteva minute.

O luă către uşă, ocolindu-mă într-un cerc cât putu de larg, ceea ce mă făcu să mă întreb cât de mult nevoie avea de duşul ăla. N-aveam de gând să adulmec şi să aflu.

Dacă el făcea duş noaptea, asta însemna, probabil, că avea o problemă. Kari spunea că ea întotdeauna făcea baie seara, dar fusese nevoită să treacă la duşul de dimineaţă, fiindcă altminteri părul ei ar fi fost soios până la cină. N-aş fi îndrăznit să-i vând pontul lui Dereck, dar când trecea prin faţa mea, nu m-am putut abţine de la un inocent:

— De ce nu faci duş dimineaţa?

— Fac, murmură el, ieşind.

Simon îşi dădu deoparte revista de benzi desenate.

— Hai înăuntru. Nu muşc.

Se lăsă pe spate în mijlocul patului. Arcurile scânciră, apoi el bătu cu palma într-un loc, la margine.

— Aş spune că asta e prima oară când am o fată în patul meu... dacă nu rn-aş teme că ar suna complet idiot.

M-am întins ca să pun cărtile pe noptieră, ascunzându-mi roşeaţa din obraji. Când mi-am deschis cartea, ca să pară că lucram din ea, am dat jos caietul lui Derek. Am aruncat o privire pe copertă şi apoi încă una, mai atentă.

Algebră şi trigonometric pentru colegiu.

Am răsfoit paginile.

— Dacă tu poţi pricepe ceva din alea, eşti cu mult înaintea mea, zise Simon.

— Am crezut că Derek e în clasa a zecea.

— Da, dar nu la algebră. Sau geometric. Sau chimie, sau fizică, sau biologie, deşi e numai într-a douăsprezecea la ştiinţe.

Numai într-a douăsprezecea...?

Când spusese că nimeni nu va zice nimic dacă lucram la matematică împreună, nu voise să spună că el ar avea nevoie de ajutor. Splendid. Nu era destul că Derek credea că sunt o blondă ţicnită, care sare la cel mai mic zgomot, se pare că-şi imagina că nu eram nici prea deşteaptă.

Am pus caietul înapoi pe masa lui Derek.

— Tori... nu ti-a făcut necazuri sau mai ştiu eu ce nu-i aşa? întrebă el. În legătură cu ziva de ieri.

Am clătinat din cap.

El răsuflă uşurat şi îşi încrucişă mâinile sub cap.

— Bine. Nu ştiu care e problema ei. I-am arătat clar că nu mă interesează. La început, am încercat să mă port cu mănuşi în privinta asta, refuzând-o subtil. Când n-a vrut să priceapă nici o aluzie, i-am spus că nu mă interesa. Acum, sunt de-a dreptul grosolan cu ea şi ea tot nu renunţă.

M-am intors ca să-l văd mai bine.

— Bănuiesc că e nasol — să fie o persoană care te place într-adevăr şi tu să nu fii atras de acea persoană

Râse.

— Singura persoană pe care Tori o place într-adevăr e Tori. Eu sunt doar un suplinitor, până va putea să se întoarcă la căpitanul ei de fotbal. Fetele ca Tori au nevoie de un tip — orice tip —, iar aici, eu sunt singura ei optiune. Peter era mult prea mic, iar Derek... Derek nu e genul ei. Crede-mă, dacă mai vine vreun băiat aici, o să uite de existenţa mea.

— Mie nu mi se pare aşa. Cred că s-ar putea ca într-adevăr...

— Mă laşi?! Ti se pare că arăt ca o ispită pentru o divă? Se răsuci într-o rână, sprijinindu-şi capul cu mâna. Da, sigur, când Derek şi cu mine începem anul la o şcoală nouă, primesc ceva atentie de la fetele de gaşcă. De genul — îşi pitigăi vocea într-un falsetto „Hei, Simon, mă întrebam aşa, ştii, dacă n-ai putea, ştii, să mă ajuti cu temele, după şcoală? Că e, de pildă, mate şi, ştii, tu eşti chinez, nu-i aşa? Pariez că eşti atâât de bun la asta”... Îşi rostogoli ochii în cap. Unu, tatăl meu e coreean şi mama a fost suedeză. Doi, sunt absolut bâtă la mate. Şi nu-mi plac ceasurile cu cuc, nici schiul şi nici specialităţile de ciocolată.

Am izbucnit în râs.

— Cred că astea-s elvetiene.

— Hm. Şi-atunci ce e suedez?

— Ăăă, nu ştiu. Perişoarele?

— Păi, astea s-ar putea să-mi placă. Dar probabil nu cele suedeze.

— Şi-atunci ce-ţi place?

— La şcoală? Istoria. Nu râde. Şi nu stau rău nici la engleză. Scriu nişte haikuuri grozave, care, apropo, sunt japoneze.

— Ştiam asta.

Privirea mi s-a îndreptat spre desenele de pe pereti.

— Trebuie să fii as la desen, totuşi. Astea sunt formidabile.

Ochii i se luminară, căpătând sclipiri de ambră în irisurile căprui-închis.

— Nu ştiu dacă sunt formidabile, dar mersi. De fapt, nu sunt as la desen. Anul trecut, abia am trecut clasa. Am scos-o din răbdări pe profă, pentru că tot desenam comicsuri de-ale mele. Îmi făceam temele, dar numai deprindeam tehnicile şi le foloseam apoi la compoziţiille mele. Ea a considerat că fac pe deşteptu’.

— Nu-i corect.

— Păi, după ce am continuat să-mi exersez mâna cu subiectele mele chiar şi după primele două avertismente,

probabil că am făcut pe deşteptu'. Sau eram doar catâr. Oricum, pe ansamblu, nu sunt aşa un geniu la scoală - un elev de o temeinică notă 5. Derek e geniul. Eu excelez la sport. Sunt bun la cross-enduro, la garduri, la baschet, la fotbal...

— O, şi eu am jucat fotbal. M-am oprit, apoi am continuat: Adică, mai demult. Mult mai demult. Cam pe vremea când toţi alergam după minge ca un roi de bondari.

— Mi-aduc aminte de zilele alea. Trebuie să-ti dau câteva lecţii de reîmprospătare a memoriei, ca să putem încropi o echipă. Clubul de fotbal al Sanatoriului Lyle.

— Un club foarte mic.

— Nu, unul foarte exclusivist.

M-am lăsat şi eu pe spate, sprijinită în coate, pe pat. Ultima oară când vorbisem între patru ochi, aşa, cu un tip a fost... ei bine, cam pe vremea când am încetat să mă gândesc la ei ca la „alţi copii" şi am început să mă gândesc la ei ca la „băieţi„.

— Apropo de cluburi exclusiviste, am zis eu, sper m-ai chemat aici gândindu-te să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Tovărăşia mea nu-i destul? Îşi ridică sprâncenele într-o prefăcută indignare, dată de gol de strălucirea din ochi. OK, ai avut destulă răbdare. Ce vrei să ştil?

— Totul.

Am rânjit unul la altul.

— OK, tu eşti o necromantă şi eu sunt un magician. Tu vorbeşti cu morţii şi eu fac magie.

— De-aceea te afli aici? Ai făcut ceva?

— Nuu. Se opri puţin şi o umbră îi trecu peste faţă. Adică, într-un fel, dar nu magie. S-a întâmplat ceva. Cu Der...

Se opri brusc. Din fişa lui Derek, eu aflasem de ce era el aici, deşi n-aveam de gând să recunosc.

— Oricum, s-a întâmplat ceva şi atunci tatăl meu a dispărut şi e o poveste foarte lungă, dar versiunea

prescurtată este că suntem închişi aici până îşi dă seama cineva ce să facă mai departe cu noi.

Şi până când Derek „se vindeca”, am gândit eu. De aceea Simon n-avea nici fişă, nici nu urma vreo terapie. Nu se afla aici pentru nici o problemă. Când tatăl lor îi părăsise, autorităţile trebuie să-l fi adus pe Derek aici şi să fi decis să-l lase pe Simon cu el.

— Deci ce altceva mai e aici? Ce alte tipuri de...

M-am chinuit să găsesc un cuvânt potrivit.

— Supranaturali. Diversele tipuri se numesc specii. Nu sunt foarte multe. Capetele de afiş ar fi necromanţii, magicienii, vrăjitoarele — astea sunt fetele care fac magie. Seamănă, dar sunt dintr-o specie diferită, şi nu la fel de puternice ca magicienii, sau cel puţin aşa spune toată lumea. Ce mai e? Semidemonii, dar nu mă întreba de ei, fiindcă nu ştiu aproape nimic. Derek ştie mai multe. O, şi şamanii. Sunt buni vindecători şi se pot proiecta astral.

— Astral...?

— Îşi părăsesc corpurile. Se mişcă prin lume ca stafiile.E mişto ca să trişezi la examene sau ca să te furişezi în vestiarul fetelor... pentru tipii care fac chestii de genul ăsta...

— Î-hm. Ai spus că Derek ştie mai multe despre semidemoni. Asta e el?

Aruncă o privire spre hol, întorcând capul de parcă voia să fie sigur că mai auzea încă apa curgând.

— Tu ai scos asta de la mine, bine?

— Hm?

Se întoarse pe o parte, apropiindu-se destul cât să-mi atingă piciorul. Îşi cobori vocea.

— Despre Derek. Ce e el. Dacă te întreabă, zici că tu m-ai descusut.

M-am ridicat, lăsând să mi se vadă plictiseala.

— Deci Derek nu vrea ca eu să ştiu ce e el? Acelaşi tip care îmi aruncă necromant în faţă şi îmi cere să-mi accept condiţia? Dacă el nu vrea...

— Ba vrea. O s-o facă. Numai că... e complicat. Dacă nu-l întrebi, n-o să-ţi spună. Dar dacă întrebi...

Îşi ridică ochii spre mine, rugându-mă să-i fac viaţa uşoară.

Am oftat.

— Bine, o să întreb. Ce e Derek? Unul dintre semidemonii ăia?

— Nu. Adevărul e că nu există un nume pentru ce e el. Cred că poţi să-i spui genă supraumană, dar sună foarte banal.

— Î-hm.

— Tocmai de aceea ei n-o numesc aşa. Tipii ca Derek au... supradotare fizică, am putea spune. Forţă deosebită, cum ai văzut. Şi simţuri mult mai ascuţite. Chestii de-astea.

M-am uitat spre cartea de mate.

— Mai deştepti?

— Nee, numai Derek e aşa. Sau aşa spune tata.

— Tatăl tău e şi el... magician, prin urmare, bănuiesc. Deci mai cunoaşte şi alţi... ca noi?

— Mda. Supranaturalii au un soi de comunitate. Poate retea e mai potrivit. Îi cunoşti şi pe altii cu ca să poti vorbi, afli lucruri pe care nu le poti afla din lumea obişnuită, şi altele. Tata era foarte implicat în treaba asta. Dar acum, nu prea mai e. S-au întâmplat… chestii. Rămase tăcut pentru o clipă, trăgând de o aţă ieşită din cuvertura de pe pat, apoi o lăsă şi se răsturnă din nou pe spate. O să discutăm despre asta mai târziu. O poveste nesfârşită. Răspunsul pe scurt este, da, tata fost la un moment dat implicat în reteaua supranaturalilor. A lucrat pentru o companie de cercetare, cu doctori şi savanţi supranaturali care încercau să facă lucrurile mai uşoare pentru ceilalti supranaturali. Tata e avocat, dar aveau nevoie şi de oameni din aceştia. Oricum, aşa ne-am ales cu Derek.

— V-ati ales cu Derek? Simon făcu o mutră lungă.

— N-am zis bine. Sună de parcă tata a adus acasă un

căţel părăsit. Dar cam aşa a fost. Vezi tu, indivizi ca Derek sunt destul de rari. Toţi suntem rari, dar el e chiar foarte, foarte rar. Tipii ăştia, cei pentru care lucra tata, el l-au crescut. A fost orfan sau abandonat sau ceva de genul ăsta când era foarte mic, iar ei au vrut să fie siguri că nu va sfârşi în vreun orfelinat public, că ar fi ieşit prost când ar fi împlinit, să zicem, doisprezece ani şi ar fi început să arunce oamenii prin camera. Numai că la compania tatei nu aveau mijloacele necesare creşterii unui copil. Derek nu povesteşte prea multe despre cum a dus-o acolo, dar cred că a fost ca la spital. Tatei nu i-a plăcut asta, aşa că l-au lăsat să-l ia pe Derek acasă. A fost... ciudat. De parcă nu mai fusese niciodaqtă pe afară până atunci. Chestii ca şcoala sau mallul sau chiar o autostradă îl îngrozeau. Nu era obişnuit cu lumca şi tot zgomotul ăla...

Încremeni, cu capul întors spre hol.Ţevile au scos un clanc şi apa s-a închis.

— Mai târziu, spuse el din buze.

— Abia a ieşit. Nu poate auzi...

— Ba da, poate.

Mi-am amintit ce spusese Simon despre „simturile ascuţite” ale lui Derek. Acum înţelegeam de ce Derek părea întotdeauna în stare să audă lucruri pe care n-ar fi trebuit să le poată auzi. Mi-am notat în minte să am mai multă grijă.

Mi-am dres glasul, reglându-l la tonalitatea normală.

— Bun, deci avem magicieni, vrăjitoare, semidemoni, pecromanri, şamani şi celelalte specii rare, ca Derek. Şi gata, da? N-am să dau peste vreun vârcolac sau vampir, nu-i aşa?

Izbucni în râs.

— Ar fi mişto.

Mişto, poate, dar eu, una, preferam să lăsăm vârcolacii şi vampirii la Hollywood. Puteam crede în magie şi în stafii, ba chiar şi în călătoria spiritului, dar transformarea într-un animal şi suptul sângelui însemna

să mergi prea departe cu credinţa, şi nu eram dispusă.

Îmi stăteau pe limbă zeci de întrebări. Unde era tatăl lor? Ce se mai ştia de oamenii pentru care lucrase tatăl lui? De ce îi părăsise? Ce se întâmplase cu mama lui Simon? Dar Simon spusese că o să ajungem la asta „mai târziu”. Să cer să aflu povestea lor personală acum ar fi fost indiscreţie.

— Deci suntem trei speciali? Într-un singur loc? Asta trebuie să însemne ceva.

— Derek crede că, din cauză că unele puteri supranaturale - ca a ta sau ca a lui - nu pot fi explicate, oamenii obişnuiţi le trec la boli mintale. Unii copii din sanatorii s-ar putea să fie supranaturali. Cei mai mulţi, nu. Va trebui să stai de vorbă cu el despre asta. Explică mai bine lucrurile.

— Bine, să ne întoarcem la mine, atunci. Ce vor stafiile astea? El dădu din umeri.

— Ajutor, bănuiesc.

— Cu ce? De ce eu?

— Pentru că tu le poţi auzi, răspunse Derek, intrând în cameră şi ştergându-se pe cap cu prosopul. N-are

nici un rost să vorbeşti cuiva care nu te poate auzi.

— Păi, de bună seamă.

— N-aş fi vrut s-o spun.

M-am uitat urât la el, dar el era cu spatele, împăturându-şi frumos prosopul şi atârnându-l pe spatele scaunului său de la birou.

Continuă:

— Câţi necromanţi crezi că umblă liberi prin lume?

— De unde să ştiu eu?

— Păi, dacă răspunsul ar fi fost „o grămadă„, nu crezi c-ai fi auzit despre ei?

— Ia-o încet, frate, murmură Simon.

— Vorbim despre câteva sute în toată ţara. Derek îşi trecu un pieptene prin păr. Ai întâlnit vreodată un albinos?

— Nu.

— Statistic vorbind, ai de trei ori mai multe şanse să dai peste un albinos decât peste un necromant. Aşadar, închipuie-ţi că eşti o stafie. Dacă vezi un necro, e ca şi când ai fi naufragiat pe o insulă pustie şi zăreşti deodată un avion deasupra. O să încerci să-i atragi atenţia? Bineînţeles. Cât despre ce vor ele... Întoarse scaunul invers şi-l încălecă. Cine ştie? Dacă ai fi o stafie şi ai da peste o persoană vie care te poate auzi, sunt sigur că ai vrea ceva de la ea. Ca să ştii ce vor, va trebui să le întrebi.

— Uşor de spus, am murmurat.

Le-am povestit despre stafia din pivniţă.

— Ar mai putea fi ceva acolo. Ceva ce n-ai găsit. Ceva important pentru el. Îşi scărpină alene obrazul, tresări de durere şi-şi trase mâna. Poate vreun document sau vreun obiect pe care i-ar plăcea să-l dai familiei lui.

— Sau indicii despre uciderea lui, zise Simon. Sau despre o comoară îngropată.

Derek îl pironi cu o privire serioasă, apoi clătină din cap.

— Te duci prea departe cu gândul... e probabil ceva stupid, ca o scrisoare pe care a uitat s-o dea soţiei lui. Fără semnificaţie.

Mie nu mi se părea stupid. Nici fără semnificaţie. Ba, chiar romantic. Stafia care aşteaptă ani de-a rândul, dorindu-şi să facă să-i parvină o scrisoare netrimisă soţiei sale, acum o femeie în vârstă, într-un azil de bătrâni... Nu era genul meu de filme, dar nu l-aş fi numit stupid.

— Orice ar fi, am zis eu, chestiunea e discutabilă pentru că atâta vreme cât sunt sub efectul pastilelor ăstora, nu pot stabili legătura ca să întreb.

Derek îşi şterse o picătură de sânge de pe obraz, unde îşi zgâriase un coş. Se strâmbă enervat, lăsând să-i scape asta în voce, and se răsti:

— Atunci trebuie să nu mai iei pastile.

— Mi-ar plăcea mie. Dacă aş putea. Însă după ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, de acum îmi iau probe de

urină.

— Uh. Asta-i supărător, zise Simon, care se gândi putin, apoi pocni din degete. Hei, am o idee. E cam scârboasă, dar dacă iei pastilele, le pisezi şi le amesteci pe urmă, ştii tu, în urină?

Derek se uită lung la el.

— Ce? făcu Simon.

— Tu chiar ai trecut examenul la chimie anul trecut, nu?

Simon îi arătă degetul.

— Bine, geniule, care-i ideea ta? spuse.

— O să mă gândesc. Trebuie să scăpăm de medicamentele alea. Deşi putin îmi pasă mie ce vrea stafia aia, s-ar putea să fie folositoare. Atâta vreme cât avem un voluntar, Chloe ar trebui să profite de avantaj, ca să înveţe. Nu sunt semne c-o să plece de aici prea curând cel putin, dacă n-o expediază ei.

Simon îi aruncă o privire încruntată.

— Nu-i amuzant, frate.

Derek îşi greblă părul ud cu degetele.

— Nu încerc să fiu amuzant. Să vezi stafii nu-l uşor de ascuns. Nu-i ca făcutul vrăjilor. După întrevederea de azi cu dr. Davidoff şi Gill, am prins putin din discuţia lor de după aceea... Derek se uită la mine şi continuă: Treceam prin apropiere şi...

— Ştie despre auzul tău, frate.

Derek se strâmbă la Simon, care doar dădu din umeri şi zise.

— A dedus singură. Nu-i proastă. Aşadar, ai auzit...?

— Băieţi? Chloe? strigă doamna Talbot de pe scară. E vremea gustării de seară. Coborâţi.

Simon îi răspunse că venim.

— O secundă, am zis eu. I-ai auzit pe doctori vorbind. Despre?

— Despre tine. Şi dacă Sanatoriul Lyle este locul potrivit pentru tine.

douăzeci şi cinci

ÎNCERCA DEREK SĂ MĂ SPERIE? Cu câteva zile în urmă as fi zis că da, fără şovăire. Dar acum ştiam că era absolut sincer. O auzise, prin urmare o transmitea, fără nici o tentativă de a atenua lovitura, pentru că nu-i trecea prin minte să facă aşa ceva.

Dar asta m-a făcut şi mai hotărâtă să primesc răspuns la cel putin o întrebare, în momentul în care sora şi-a vârât capul pe uşă ca să anunţe stingerea.

— Doamnă Talbot?

— Da, draga mea? zise ea, iţindu-şi din nou capul.

— Acum putem s-o sunăm pe Liz? Mi-ar plăcea mult să stau de vorbă cu ea. Să-i explic despre ultima noapte când a fost aici.

— Nu e nimic de explicat, dragă. Liz e cea care se simte foarte prost din pricina celor întâmplate, fiindcă te-a speriat atât de tare. Sunt sigură că o poti suna în weekend.

— În weekendul ăsta?

Se strecură în cameră, închizând uşa după ea.

— Ceilalţi doctori mi-au spus că Liz are ceva probleme de adaptare.

Rae se ridică în pat:

— Ce-a păţit?

— Se numeşte stres posttraumatic. Ultima ei noapte aici a fost foarte grea pentru ea. Doctorii din noul spital nu vor să i se reamintească despre asta.

— Şi dacă nu pomenesc nimic?

— Chiar şi vorbind cu ea ar însemna o amintire, draga mea. Cam pe duminică, au zis ei că se va si mai bine. Săptămâna viitoare, cel târziu.

Ghearele groazei începură să mă sufoce.

Nu acum, dragă.

Poate weekendul viitor.

Poate săptămâna viitoare.

Poate niciodată.

M-am uitat la Rae, dar mi-am imaginat-o în schimb pe Liz, stând cu picioarele atârnând la marginea patului, dând din degete în şosete, făcând să danseze girafele violet şi oranj.

Moarta Liz.

Stafia Liz.

Era ridicol, bineînţeles. Chiar dacă puteam să-mi închipui un motiv pentru care Sanatoriul Lyle voia să ucidă copii, cum rămânea cu familiile lor? Nu erau copii ai străzii şi fugiţi de acasă. Părinţii lor ar fi observat dacă ar fi dispărut. Ar fi observat şi s-ar fi îngrijorat.

Eşti sigură? Dar părinţii lui Rae? Atât de grijulii, sunând mereu şi venind tot timpul s-o viziteze?Dar tatăl lui Simon si Derek? Omul invizibil?

M-am întors pe o parte şi mi-am adus perna în jurul urechilor, de parcă aşa aş fi putut înăbuşi glasul lăuntric

Apoi mi-am amintit ce spusese Simon mai devreme. Proietie astrală. Exista o specie de supranaturali care-şi puteau părăsi corpurile şi se teleportau. Oare necromanţii puteau vedea şi spiritele astea teleportate? Pariez că puteau — fiindcă spiritul era aceeaşi parte care părăsea trupul, fie prin moarte, fie în timpul proiecţiei astrale.

Deci asta era Liz. Ăăă... cum spusese că se numeşte? Şaman. Ea se proiecta astral aici, iar eu o vedeam. Asta ar explica de ce pe ea o puteam vedea şi auzi, dar nu şi pe stafii. Ar fi putut explica, de asemenea, şi bântuirea. Liz facea chestia cu proiectarea fără să-şi dea seama şi spiritul ei arunca lucrurile prin jur.

Ăsta trebuia să fie răspunsul. Trebuia să fie.

— Ţine, şopti Derek, punându-mi în mână un borcan de conserve gol.

Mă trăsese la o parte, după ore, iar acum stăteam fată- n fată, la picioarele scării băieţilor.

— Du ăsta în camera ta şi ascunde-l.

— E un... borcan.

Mormăi, exasperat că eram atât de grea de cap încât

nu sesizam importanţa crucială de a ascunde un borcan de conserve gol în camera mea.

— E, pentru urina ta.

— Pentru ce?

Îşi dădu ochii peste cap, scoţând un soi de mârâit printre dinţi, în timp ce se apleca să-mi spună la ureche:

— Urină. Pipi. Cum vrei tu s-o numeşti. Pentru probe.

Am ridicat borcanul la nivelul ochilor.

— Cred că or să-mi dea ceva mai mic.

De data asta mârâi clar. Aruncă iute o privire în jur. Apoi întinse mâna să mă ia de brat, dar se opri brusc şi-mi făcu semn către scări. Le urcă, două trepte odată, şi ajunse pe palier cât ai clipi, apoi se uită furios înapoi la mine, de parcă trăgeam de timp.

— Ţi-ai luat medicamentele azi, nu-i aşa? şopti el.

Am încuviinţat din cap.

— Atunci foloseşte borcanul ca s-o păstrezi.

— S-o păstrez...?

— Urina ta. Dacă le mai dai din cea de azi şi mâine o să pară că îţi mai iei încă medicamentele.

— Vrei să... le dau câte o porţie? În recipiente pentru esantioane?

— Ai o idee mai bună?

— Mm, nu, dar...

Am ridicat borcanul şi m-am holbat înăuntru.

— O, pentru Dumnezeu. Păstrează-ţi urina. Sau nu-ţi păstra urina. Ce mă interesează pe mine?

Simon scoase capul pe după colţ, cu sprâncenele ridicate.

— Mă pregăteam să întreb ce faceţi aici, dar auzind asta, cred că o să trec peste.

Derek mă uşui pe scări în jos. Am vârât borcanul în rucsăcelul meu. Chiar nu voiam să-l folosesc, dar dacă protestam la gândul stocării urinei, asta n-ar fi dovedit decât că eram fata ţăcănită la care se aştepta el.

douăzeci şi şase

AM FOLOSIT BORCANUL, oricât de scârboasă era şmecheria. Deja îmi dădusem „eşantionul„ pentru ziua aceea, aşadar data următoare când m-a trecut, am făcut în baia de la etaj, în borcan, ascunzându-l între produsele de curăţenie de sub chiuvetă. Curăţatul băilor era una dintre sarcinile noastre gospodăreşti, de aceea speram că asta însemna că surorile nu veneau niciodată să-şi bage nasul aici, dedesubt.

N-am lucrat prea mult la orele de şcoală în ziua aceea. Am încercat, dar doamna Wang nu era cooperantă. Era vineri şi ea întrezărea weekendul, aşadar s-a mulţumit doar să ne dea temele, după care s-a apucat să joace solitaire pe laptopul ei.

Rae a stat mai toată dimineata la terapie, întâi cu dr.Gill, apoi într-o şedinţă specială cu dr. Davidoff, în acelaşi timp ce Tori intra la şedinta ei cu dr. Gill. Asta a însemnat că,în momentul în care doamna Wang ne-a dar liber mai devreme pentru masa de prânz, am fost lăsată să-mi petrec timpul cu Simon şi Derek, ceea ce era perfect, din punctul meu de vedere. Mai erau încă atât de multe lucruri pe care doream să le aflu. Să întreb nu era deloc uşor, mai ales când era vorba despre probleme ce nu puteau fi discutate în camera media.

Să ieşim afară ar fi fost alegerea cea mai indicată, dar domnişoara Van Dop lucra în grădină. Atunci, Simon se oferi să mă ajute să termin rufele. Derek a spus că se va furişa şi el la spălătorie mai târziu.

— Deci pe aici pândeşte stafia noastră rezidentă, zise Simon, dând roată spălătoriei.

— Cred că da, dar...

Ridică o mână, apoi se lăsă pe podea şi începu să sorteze rufele din ultimul coş.

— Nu-i nevoie să-mi spui că s-ar putea să nu fie o stafie pe aici, iar eu n-am să te oblig să intri în contact cu ea. Când o veni şi Derek, s-ar putea să-ţi ceară el. Dar nu-l lăsa să te împingă de la spate.

— Eu n-o împing la nimic, se auzi vocea lui Derek mai înainte să se ivească şi el, de după colt. Dacă eu le spun unora să facă un lucru şi ei îl fac, continuă Derek, apărând, asta nu mai e treaba mea. Tot ce are de făcut este să spună nu. Doar e în stare să vorbească, nu?

Da, minunat. Tipul ăsta reuşea să mă facă să simt idioată chiar şi atunci când îmi spunea că nu trebuie să-l las să mă facă să mă simt idioată.

— Deci dacă se hotărăsc să te transfere, ce-ai gând să faci?

Simon strânse ghem o bluză.

— Pentru Dumnezeu, Derek, n-or s-o...

— Se gândesc la asta. Şi ea are nevoie de un plan.

— Zău? Simon aruncă bluza în grămada rufelor colorate. Dar tu, frate? Dacă se decide că tu vei fi următorul transferat, ai un plan?

Schimbară o privire. Nu-i puteam vedea fata lui Simon, dar expresia lui Derek era mustrătoare.

M-am ridicat şi am adunat o incărcătură pentru maşina de spălat.

— Dacă o fac, nu prea cred că am multe optiuni. Nu prea pot refuza direct.

— Atunci te predai? Te duci unde te trimit, ca o fetiţă cuminte?

— Uşurel, frate.

Derek nu-i dădu atentie, adună lenjeria pe care n-o putusem lua şi o aruncă în maşina de spălat, apropiindu-se astfel de mine.

— Nu vor să te lase să vorbeşti cu Liz, nu-i aşa?

— Cum... ce?

— I-a întrebat Tori, azi-dimineată. Am auzit eu. Talbot i-a spus nu şi a zis că ţi-a spus şi ţie acelaşi lucru când ai întrebat-o aseară.

Luă cutia de detergent din mâinile mele, ridică recipientul de măsurat de pe raft şi îl legănă prin faţa ochilor mei.

— Asta e de ajutor.

— Mi-au spus că o pot suna pe Liz în weekend.

— Totuşi, pare un pic ciudat. Abia ai cunoscut-o pe fată şi eşti prima care vrea s-o sune?

— Asta se numeşte a fi grijuliu faţă de ceilalţi. Poate că n-ai auzit de-aşa ceva?

Îmi dădu peste mâna de pe butoanele maşinii.

— Colorate, rece. Altfel te trezeşti că a ieşit vopseaua din ele. Îmi aruncă o privire. Vezi? Sunt grijuliu.

— Desigur, când sunt mai mult lucrurile tale înăuntru.

In spatele nostru, Simon pufni în râs.

— Cât despre Liz, am continuat, voiam doar să fiu sigură că e bine.

— De ce n-ar fi?

Avea să râdă de prostia mea, că mă gândisem că Liz era moartă, ucisă. Foarte ciudat, dar era exact ceea ce voiam să aud. Asigurarea că mintea mea era prea plină cu intrigi de filme.

Am povestit până la partea când mă trezisem, o văzusem pe Liz pe patul ei şi stătuserăm de vorbă.

— Deci..., mă opri Derek. Liz s-a întors din marele dincolo ca să-ţi arate şosetele ei foarte mişto?

Le-am povestit şi despre „visul” ei şi despre apariţia din pod.

Până am terminat, Simon a stat nemişcat, uitându-se lung, cu o bluză atârnându-i în mâini.

— Asta pare clar o chestie de stafie.

— Doar pentru că e o stafie nu înseamnă c-a fost ucisă, zise Derek. S-ar putea să fi avut un accident complet fără legătură cu transferul, pe drumul spre spital. Iar eu nu au vrut să ne spună imediat, dacă aşa s-a întâmplat.

— Sau poate că nu e moartă deloc, am zis eu. N-ar putea să facă o proiecţie astrală? Şamanii asta fac, nu? Asta ar putea explica şi cum mişca obiectele în jur. Nu era un spirit care o bântuia — ci spiritul ci sau cum naiba se petrece fenomenul. Tu ai zis că puterile se mainifestă pe la pubertate, da? Şi dacă nu ştim ce suntem când se

manifestă, ăsta e exact locul unde sfârşim. Un sanatoriu pentru adolescenţi cu probleme ciudate. Ridică din umeri. Dar nu m-a contrazis.

— A fi şaman ar putea explica ce făcea? Chestia cu aruncatul lucrurilor prin jur? Se poate să fi ieşit din trupul ei fără s-o ştie? am întrebat.

— Păi... nu ştiu.

Recunoaşterea veni greu, în pofida voinţei lui.

— O să mă mai gândesc.

Nu ajunseserăm bine la desert, când doamna Talbot reapăru.

— Ştiu că voi, copii, averi timp liber după masa de prânz şi nu-mi place deloc să vă anunţ schimbarea asta, dar o să vă rog să vi-l petreceţi în partea asta a casei, ca să le oferiţi Victoriei şi mamei sale un pic de intimidate. Vă rog să nu vă apropiaţi de sala de studiu decât la ora de începere a lecţiilor şi nu vă jucaţi în camera media. Puteţi să ieşiţi pe-afară sau să staţi în camera de zi.

Acuma, dacă săptămâna trecută mi-ar fi spus cineva să-i ofer puţină intimitate, aş fi făcut orice ca să stau deoparte. Era doar un gest de politeţe. Totuşi, după câteva zile la Sanatoriul Lyle, când cineva spunea „Nu te duce acolo„, nu spuneam „bine„, ci „de ce?”... şi m-am hotărât să aflu. În sanatoriul ăsta, cunoaşterea era putere, iar eu învăţam repede.

Întrebarea era cum să mă apropii de biroul lui dr. Gill îndeajuns ca să aud ce-şi spuneau Tori şi mama ei şi să aflu de ce trebuia să le oferim puţină intimitate pentru o discuţie prietenească mamă-fiică. Aş fi putut să-l rog pe băiatul cu auzul superascuţit, dar nu voiam să-i datorez lui Derek nici un favor.

Doamna Talbot a spus că fetele aveau voie în camerele lor, dar nu şi băieţii, pentru că ei, ca să se ducă în camerele lor, ar fi însemnat să treacă pe lângă biroul lui dr. Gill. Asta mi-a dat o idee. Am urcat la etaj, m-am furişat în camera doamnei Talbot, am trecut pe uşa de legătură în camera alăturată, a domnişoarei Van Dop, şi

apoi am străbătut holul băieţilor, până la scări.

Acţiunea mea îndrăzneaţă a fost răsplătită în clipa în care m-am ghemuit pe scări.

— Nu pot să cred că mi-ai făcut una ca asta, Tori. Ai idee în ce situaţie stingheritoare m-ai pus? Ai ascultat ce-au spus surorile despre Chloe Saunders când am fost aici, duminică, şi n-ai mai răbdat, te-ai dus imediat să le spui şi celorlalţi copii.

Mi-a luat un moment să-mi dau seama despre ce vorbea mama lui Tori. Atât de multe se petrecuseră săptămâna asta! Deodată, mi-am amintit — Tori le spusese celorlalţi că eu vedeam stafii. Rae îmi şoptise că mama lui Tori avea unele legături cu Sanatoriul Lyle; aşadar, când venise să-i aducă bluza aceea nouă lui Tori, duminică, surorile probabil îi pomeniseră de fata cea nouă şi de „halucinaţiile” ei. Tori trăsese cu urechea.

— De parcă asta n-ar fi fost destul, de îmi spun că te-ai mai şi îmbufnat din pricina transferului fetei ăleia.

— Liz, îi şopti Tori. O cheamă Liz.

— Ştiu cum o cheamă. Ce nu ştiu e de ce te-a întors pe dos în halul ăsta.

— În care hal?

— Să stai îmbufnată în camera ta. Să te cerţi cu Rachelle. Să te bucuri cu răutate de recidiva de ieri a fetei noi. Medicamentele tale nu-şi fac efectul, Victoria? Ţi-am mai spus, dacă noua reţetă nu te ajută, trebuie să mă anunţi...

— Dar mă ajută, mamă.

Vocea lui Tori era neclară, înfundată, ca şi când ar fi plâns.

— Le mai iei?

— Întotdeauna be iau. Ştii asta.

— Tot ce ştiu este că, dacă le-ai fi luat, ar fi trebuit să te faci mai bine, iar săptămâna asta îmi dovedeşte că nu.

— Dar n-are nici o legătură cu problema mea. E din cauza... din cauza fetei noi. Mă scoate din minţi. Micuţa

mironosiţă[19]. Întotdeauna încercând să-mi ia faţa. Întotdeauna încercând să demonstreze că ea e mai bună. Schimbă tonul într-un amar falsetto: O, Chloe e aşa o fată bună. O, Chloe o să iasă de aici imediat. O, Chloe se străduieste atât de mult. Reveni la vocea dintotdeauna: Eu mă străduiesc mult. Cu mult mai mult decât ea. Dar dr. Davidoff a şi venit s-o viziteze.

— Marcel vrea doar să vă motiveze pe voi, copiii,

— Eu sunt motivată. Crezi că-mi place să stau închisă aici, cu rataţii şi ciudaţii ăştia? Dar eu nu vreau doar să ies de aici — eu vreau să mă fac bine. Lui Chloe nu-i pasă de chestia asta. A minţit, spunând tuturor că nu crede că vede stafii. Chloe Saunders este o micuţă şi parşivă şarlă — înghiţi la ţanc ultima silabă, spunând schimb — şarlatancă!

Niciodată nu-mi spusese cineva în felul ăsta, probabil nici pe la spate.

Dar eu chiar minţisem. Susţinusem un lucru, în timp ce credeam pe dos. Asta însemna parşivenie, nu?

— Înţeleg că nu-ţi place de fata asta...

— O urăsc. Se vâră peste tot, a făcut ca prietena mea cea mai bună să fie dată afară, mi-o ia înainte în faţa surorilor şi a doctorilor, îmi fură prietenul... Se opri scurt şi îngăimă: Oricum, a meritat-o.

— Ce-i povestea asta cu un prieten?

Cuvintele mamei sale au izbucnit tăioase, iritate.

— Nimic.

---

[19] În original, Little Miss Goody Two-Shoes - eroina dintr-o poveste pentru copii (scrisă probabil de Oliver Goldsmith), în care e vorba despre o fetiţă atât de săracă, încât nu are decât un pantof, iar când primeşte o pereche, e atât de fericită că spune la toată lumea, ceea ce îi atrage şi porecla (two-shoes, doi pantofi), dar care, fiind foarte bună la suflet, foarte cuviincioasă, foarte optimistă, foarte drăguţă cu toţi, ajunge bogată, devenind o valoroasă autoare de poveşti pentru copii. Numele a căpătat şi o conotaţie negativă desemnând pe cineva prea drăguţ ca să fie absolut sincer.

— Eşti încurcată cu vreunul dintre băieţii de aici?

— Nu, mamă. Nu sunt încurcată cu nimeni.

— Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta. Şi suflă-ţi nasul. Abia înţeleg ce spui prin smiorcăielile astea.

O pauză.

— Te mai întreb încă o dată. Ce-i povestea asta cu prietenul?

— Eu doar... Tori trase aer în piept destul de tare cât să aud şi eu. Îmi place unul dintre băieţii de aici, iar Chloe

Ştie asta, aşa că-l vânează doar ca să mi-l sufle mie.

Îl vânam?

— Care e băiatul ăsta?

Vocea mamei sale era atât de coborâtă, încât a trebuit să ciulesc urechea bine ca s-o aud.

— O, mamă, nu contează. Numai că...

— Nu mă lua pe mine cu „o, mamă”. Cred că am dreptul să fiu îngrijorată...

Vocea ei coborî şi mai mult.

— Nu-mi spune că e Simon, Tori. Să nu îndrăzneşti să-mi spui că e Simon. Te-am avertizat să stai departe de băiatul ăla.

— De ce? E în regulă. Nici măcar nu ia medicamente. Îmi place de el şi... Au! Mamă! Ce faci?

— Îţi atrag atenţia. Ţi-am spus să stai departe de el şi am pretenţia să fiu ascultată. Ai deja un prieten. Mai mult de unul, dacă ţin eu minte bine. Băieţi foarte drăguţi,care aşteaptă momentul când vei ieşi de aici.

— Da, de parcă asta o să se întâmple prea curând.

— O să se întâmple când te hotărăşti tu să faci în aşa fel încât să se întâmple. Ai idee cat de stingheritor este pentru un membru al consiliului director să aibă propria fiică trimisă într-un loc ca ăsta? Ei, bine, dă-mi vol să-ţi spun, domnişoară Victoria, că asta e nimic în comparaţie cu umilinţa de-a o avea încă în locul ăsta după aproape două luni.

— Mi-ai mai spus asta. Şi mi-ai tot spus-o. Şi mi-ai tot

spus-o.

— Nu destul de des, altminteri ai fi făcut ceva în sensul ăsta. Ca de pildă să încerci să te faci mai bine.

— Încerc.

Vocea lui Tori se ridică într-un strigăt de frustrare.

— E vina tatălui tău — te-a stricat răsfăţându-te atâta. Tu n-ai luptat niciodată pentru nimic în viaţa ta. N-ai ştiut niciodată cum e să n-ai de nici unele.

— Mamă, încerc...

— Habar n-ai ce înseamnă a încerca.

Veninul din glasul mamei sale mi-a dat fiori.

— Eşti răsfăţată şi leneşă şi egoistă şi nu-ţi pasă cât de mult mă răneşti, făcându-mă să par o mamă mizerabilă, stricându-mi reputaţia profesională...

Singurul răspuns al lui Tori a fost un val de plâns sfâşietor. Mi-am strâns genunchii la piept, frecându-mi braţele.

— Nu-ţi face tu griji pentru Chloe Saunders!

Vocea mamei sale coborî până la un şuierat.

— N-o să iasă de aici nici pe departe atât de repede precum crede. Tu fă-ţi griji pentru Victoria Enright şi pentru mine. Fă-mă să fiu mândră de tine, Tori. Asta-i tot ce-ţi cer.

— Dar încerc... Se opri. Am s-o fac.

— Uită de Chloe Saunders şi uită de Simon Bae. Nu merită ei atenţia ta.

— Dar Simon...

— Ai auzit ce-am spus? Nu vreau să te apropii de băiatul ăla. E o pacoste — şi el, şi fratele lui. Dacă aud despre voi doi şi doar că ati fost văzuiţi împreună, singuri, a zburat. Îl transfer.

Experienţă de viată. Pot vorbi despre ea, hotărâtă să-mi lărgesc orizontul, dar sunt încă limitată la experientele din viata mea.

Cum poate întelege cineva o experientă desfăşurată complet în afara celei proprii? O poate vedea, o poate simţi, îşi poate închipui cum ar fi fost s-o trăiască el

însuşi, dar asta nu se deosebeşte cu nimic de-a o vedea pe un ecran de cinematograf şi de-a spune: “Slavă Domnului că nu mi se întâmplă mie.”

După ce am ascultat-o pe mama lui Tori, am jurat că n-am s-o mai vorbesc de rău niciodată pe mătuşa Lauren, Eram norocoasă să am un “părinte” a cărui singură mare greşeală era că tinea prea mult la mine. Chiar şi când era dezamăgită de mine, tot ea îmi lua apărarea. Să mă acuze pe mine că o pun pe ea într-o situaţie stingheritoare nu i-ar fi trecut niciodată prin cap mătuşii mele.

Să mă facă leneşă pentru că nu mă străduiesc destul de tare? Să mă ameninte că-l va face să dispară pe băiatul care-mi place?

M-am cutremurat.

Tori chiar încerca să se facă bine. Rae o numise regina medicamentelor. Acum pricepeam clar de ce. Eu doar îmi putusem imagina ce viaţa era aceea pentru Tori, nici măcar imaginatia mea nu fusese destul de bogată căt să se întindă până acolo.

Cum putea un părinte să-şi acuze copilul că nu-şi învingea o boală mintală? Nu era acelaşi lucru cu a îndemna un elev să-şi ia examenul. Era ca a-l învinovăti pe unul cu tulburări de învăţare pentru că nu lua numai 10. Oricare ar fi fost „condiţia” lui Tori, era ca schizofrenia — nu din vina ei şi mai presus de puterea ei de-a o controla.

Tori a sărit peste lecţii în după-amiaza aceea, deloc surprinzător. Regula cu a nu sta în dormitor ziaa aparent nu i se aplica şi ei, poate din pricina condiţiei sale sau poate din pricina mamei sale. În pauza dintre două ore, m-am furişat pe scări până la ea. Era în dormitorul ei, suspinele abia fiindu-i înăbuşite de uşa închisă.

Am stat pe hol, ascultându-i plânsul, dorindu-mi să fac ceva.

Într-un film, aş fi intrat la ea, aş fi alinat-o şi poate chiar aş fi devenit prietena ei. Văzusem asta pe ecran de

zeci de ori. Dar, repet, nu era acelaşi lucru cu experienţa din viaţa reală, ceva ce nu putusem aprecia cu adevărat până ce nu m-am aflat acolo, dincolo de uşă.

Tori mă ura.

Gândul ăsta îmi strângea dureros stomacul. Nu mai fusesem niciodată urâtă de cineva până atunci. Eram genul de copil care, dacă i-ar fi întrebat cineva pe ceilalţi ce părere aveau despre mine, ar fi răspuns: „Chloe E OK, cred.” Nu mă iubeau, nu mă urau, pur şi simplu nu-şi băteau prea mult capul cu mine nici într-un sens, nici în celălalt.

Dacă meritam sau nu ura lui Tori, asta era o altă mâncare de peşte, dar nu-i puteam combate modul în care percepuse ea evenimentele. În ochii ei, eu dădusem buzna şi îi luasem locul. Devenisem „pacient bun”, ceea ce ea avea o nevoie disperată să fie.

Dacă aş fi intrat la ea în cameră atunci, ea n-ar văzut o persoană pe care o plăcea. Ar fi văzut o învingătoare venită să se bucure de priveliştea nefericirii şi m-ar fi urât şi mai tare. Prin urmare, am lăsat-o aşa plângând în camera ei, singură.

Când pauza de după-amiază s-a terminat, doamna Talbot a anunţat că lecţiile pe ziua aceea se sfârşiseră. Aveam să mergem într-o rară excursie în lumea de afară. Nu ne duceam departe — doar până la o piscină acoperită publică, două străzi mai încolo, la o distanţă uşor de străbătut cu piciorul.

O idee minunată. Dacă măcar as fi avut un costum baie.

Doamna Talbot se oferi s-o sune pe mătuşa Lauren, dar nu voiam s-o deranjez pe mătuşa mea pentru asta,mai ales după ce, ieri, fusese redusă la tăcere fără menajamente din pricina abaterii mele.

Nu eram, totuşi, singura care nu se ducea. Derek trebuia să se prezinte la şedinţa de terapie cu dr. Gill. Asta mi s-a părut nedrept, dar când i-am spus-o lui Simon, el mi-a răspuns că Derek nu avea dreptul la nici o

ieşire. Explicabil, cred eu, având în vedere pentru ce se afla aici. În ziua în care sosisem eu, când ei îi luaseră ceilalţi la o masă de prânz până aveam să mă instalez eu, probabil că el fusese consemnat să stea în camera lui.

După plecarea celorlalţi, am profitat de faptul că surorile nu erau de faţă şi m-am dus în camera mea, ca să ascult nişte muzică. După numai câteva minute, mi s-a părut că aud o bătaie scurtă în uşă. Mi-am scos o cască din ureche. Încă o bătaie. Eram foarte sigură că stafiile nu pot ciocăni, aşa că i-am strigat să intre.

Uşa s-a deschis larg. Şi-n prag stătea Tori, arătând... foarte diferită de Tori. Părul ei negru era ridicat în ţepi, de parcă îşi trecuse mâinile prin el. Bluza îi era boţită, ieşită la spate din jeanşi.

M-am ridicat.

— Credeam că te-ai dus la înot.

— Am crampe. Ai ceva împotrivă? Vorbea sacadat cu un semiton mai jos de obişnuita sa aroganţă, dar fortat. Oricum, n-am venit să împrumut dermatograful tău. Nu că ai avea vreunul. Am venit doar să-ti spun că-l poti lua pe Simon. M-am hotărât... Îşi mută privirea într-o parte. Nu mă interesează. Nu e genul meu, oricum. Prea... tânăr. Strâmbă din buze. Imatur. Oricum, ia-l. E numai al tău.

Eram tentată să-i trântesc „Tii, mersi”, dacă nu era evident cat de mult o durea renunţarea. Simon n-avuse dreptate. Tori chiar îl plăcea.

— Oricum — îşi drese glasul — am venit să-ţi declar armistitiu.

— Armistiţiu?

Cu un gest nerăbdător, intră în cameră şi închise uşa în urma ei.

— Râca asta stupidă dintre noi. Nu meriti tu...

Cuvintele îi muriră, umerii îi căzură.

— Gata cu lupta. Îl vrei pe Simon? Ia-l. Crezi că vezi stafii? E problema ta. Tot ce vreau e să-i comunici lui dr.

Gill că mi-am cerut iertare pentru că le-am spus turor că vedeai stafii în prima ta zi. Voiau să-mi dea drumul luni, dar acum nu-mi mai dau. Din vina ta.

— Eu n-am...

— N-am terminat.

O răbufnire a vechii ei atitudini le dădu cuvintelor iuţeala irascibilă.

— O să-i spui lui dr. Gill că mi-am cerut iertare şi că poate că i-ai dat tu o semnificatie nemăsurată dezvăluirii ăsteia. Eu am crezut că era mişto că vezi stafii, iar tu ai înteles greşit, dar că de atunci m-am purtat frumos cu tine totdeauna.

— Despre faptul că mi-l „dai„ pe Simon... Eu nu..

— Ăsta-i punctul unu din întelegere. Punctul doi? O să-ti arăt ceva ce vrei să vezi.

— Ce anume?

— În... - făcu un semn scurt cu mâna — mizerabilul ăla de spaţiu de interventie. Coboram ca să văd când o să-mi aduci odată jeanşii spălati şi v-am auzit, pe tine şi pe Rae, căutând ceva.

Mi-am şters once expresie de pe fată.

— Nu ştiu despre ce...

— O, pune frână. Lasă-mă să ghicesc. Brady i-a spus Rae că era ceva acolo, înăuntru, nu-i aşa?

Habar n-aveam despre ce vorbea, dar am încuviinţat din cap.

— E o casetă de bijuterii plină cu vechituri, spuse şi buzele i se arcuiră cu dispreţ. Brady mi-a arătat-o. A crezut că aş putea fi într-adevăr interesată de ea. Sunt un fel de antichităti, a zis el. Scârbos. Tori se cutremură. Când n -am sărit cu „0, uau, e-aşa de drăgut şi de romantic. Pur şi simplu ador mărgelele putrede şi spatiile de intervenţie jegoase”, probabil că i-a spus lui Rae. Dacă vrei, îti pot arăta.

— Sigur, cred. Poate la noapte...

— Crezi că o să risc să intru într-un bucluc şi mai mare? O să-ţi arăt acum, când am timp să fac un duş

după incursiune. Şi să nu te gândeşti c-o s-o găseşti şi singură, pentru că n-ai s-o găseşti.

Am şovăit.

Îşi strânse buzele.

— Prea bine. Nu vrei să mă ajuti? E absolut perfect.

Se îndreptă spre uşă.

Mi-am coborât picioarele peste marginea patului.

— Stai că vin.

douăzeci şi şapte

AM URCAT PE SCARA DE FIER, am deschis uşiţa şi am aruncat o privire înăuntru — în bezna totală. Mi-am scos capul şi m-am uitat în jos, la Tori.

— Rae are o lanternă. Trebuie s-o luăm.

Un oftat exasperat.

— Unde e?

— Nu ştiu. Credeam că tu...

— De ce aş şti eu unde îşi ţin ei lanternele? Crezi că eu umblu noaptea pe furiş? Citesc cărţi porcoase pe sub pătură? Du-te... Se opri, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet batjocoritor. O, e adevărat. Ţi-e frică de întuneric, nu?

— De unde-ai auzit tu...

Mă trase de cracul pantalonilor.

— Dă-te jos, micuţo. O iau eu înainte... şi te apăr de toate stafiile rele.

— Nu, mă due eu. Doar dă-mi o secundă să mi se obişnuiască ochii.

Unde era Rae cu chibriturile ei când aveai nevoie de? Stai. Chibrituri. Le aruncase aici, înăuntru. Am pipăit prin jur, dar pământul de pe jos, întunecat, camufla cutia.

— Alo? zise Tori. Deja ai încremenit de spaimă? Mişcă-te sau dă-te la o parte din calea mea.

Am pornit înainte.

— Ia-o la stânga, zise Tori, târându-se în urma. E cam pe la jumătatea distanţei spre perete.

După vreo şase metri, ea a spus:

— Fă dreapta. Vezi stâlpul ăla?

Am mijit ochii cât am putut şi am desluşit un stâlp de sprijin.

— E exact în spatele lui.

M-am târât spre stâlp şi am început să pipăi în jurul bazei lui.

— În spate, nu lângă. Nu eşti în stare de nimic? Ia, lasă-mă pe mine.

Se întinse după mine, mâna i se încleştă pe antebraţul meu, şi mă smuci, dezechilibrându-mă.

— Hei! am zis.Asta...

— Doare?

Îşi înfipse degetele şi mai adânc. Când am dat să-mi smulg mâna, m-a lovit cu genunchiul în burtă de m-am îndoit.

— Stii tu în ce belea m-ai vârât, Chloe? Vii aici, faci ca Liz să fie transferată, mi-l furi pe Simon, îmi spulberi şansele să ies. Ei bine, şi tu eşti la un pas să ieşi. Un bilet pentru o călătorie numai dus către casa de nebuni. Ia să vedem cât de frică de întuneric îţi e într-adevăr.

Ridică un paralelipiped neregulat. O cărămidă spartă? O îndreptă cu fortă asupra mea. Durerea mi-a explodat în ceafă şi am căzut cu capul înainte, simţind gustul pământului înainte să-mi pierd cunoştinta.

De mai mai multe on m-am trezit, ameţită, o parte din mine ţipând, din adâncuri, „Trebuie să to trezeşti!”, înainte ca parteaa somnoroasă, năucă, să murmure „E de la pastile, iar”, şi să se rupă din nou filmul.

În cele din urmă, mi-am amintit că nu mai luam pastile şi m-am trezit de-a binelea. În sunetul unei răsuflări greoaie. Am stat acolo, încă buimacă, cu inima bătându-mi cu putere, încercând să întreb „Cine-i acolo?” Dar buzele nu mi se mişcau.

M-am legănat nebuneşte de pe o parte pe alta, incapabilă să mă ridic, incapabilă să-mi mişc mâinile, abia putând respira. Atunci, în timp ce mă zbăteam să

trag aer în piept, mi-am dat seama de unde venea zgomotul respiraţiei greoaie. De la mine.

M-am forţat să rămân nemişcată, să mă calmez. Ceva stătea strâns peste obrajii mei, trăgându-mă de piele când mi-i mişcam. Bandă adezivă. Aveam bandă adezivă peste gură.

Măinile imi erau legate la spate, iar picioarele... A aruncat o privire în întuneric, încercând să-mi văd picioarele, dar cu uşa închisă, fără nici o geană de lumină, nu puteam vedea nimic. Când mi-am mişcat picioarele, am simţit că le ţinea ceva lipite, deasupra gleznelor. Erau legate.

Javra aia nebună!

Nu credeam că voi ajunge să numesc aşa pe cineva dar cu Tori, nici un alt cuvânt nu se potrivea.

Nu doar că mă ademenise în spaţiul de intervenţie de sub casă şi mă lovise în cap de leşinasem. Mă mai şi legase şi-mi pusese şi căluş.

Era smintită. Absolut smintită.

Păi, ti-e clar, că doar de-aia e închisă în locul ăsta. Tulburată mintal. Citeşte eticheta, Chloe. Tu eşti idioata care a uitat.

Acum eram prinsă aici, legată şi cu gura astupată în beznă, aşteptând să mă găsească cineva.

Oare te mai găseşte cineva?

Bineînieles. Doar n-or să mă lase să putrezesc aici.

Ai fost probabil inconştientă câteva ore. Poate că au renunţat să te mai caute. Poate se gândesc că ai fugit.

Asta nu conta. După ce Tori se va sătura de distracţie — şi de răzbunare — va găsi o cale să-i spună cuiva unde eram.

Oare? E nebună, adu-ti aminte. Tot ce o interesează este să scape de tine. Poate că va hotărî că-i mai bine dacă nu vei fi găsită niciodată. Câteva zile fără apă,,,

Încetează cu asta.

Or să creadă că a intrat cineva prin efrac jie. Că a legat-o fedeleş pe biata Chloe şi a lăsat-o în spaţiul de

intervenţie. Asta va fi o poveste valabilă. Ultima poveste a lui Chloe.

Ridicol. Or să mă găsească. În cele din urmă. Dar n-aveam de gând să zac aici şi să aştept să fiu salvată.

M-am răsucit pe spate şi am încercat să mă folosesc de mâini ca să mă ridic. Văzând că n-am de ce mă sprijini, m-am întors pe-o parte şi m-am zvârcolit şi m-am zbătut până m-am ridicat în genunchi.

Aşa. Cel putin, puteam să mă târăsc un centimetru mai în faţă. Dacă izbuteam să ajung în capătul celălalt al spaţiului de interventie, aş fi putut să lovesc în uşă, atrăgând cuiva atenţia. Urma să fie o înaintare înceată, dar,..

— Chloe?

O voce de bărbat. Dr. Davidoff? Am încercat să răspund, dar n-am putut scoate decăt un „mm-mm” înfundat.

— ...numele tău... Chloe...

Când vocea s-a apropiat şi am recunoscut-o, mi s-a ridicat părul de pe brate. Stafia din pivniţă.

Mi-am făcut curaj şi m-am uitat în jur, ştiind chiar în timp ce făceam asta că n-o să pot vedea nimic în bezna aia.

— În întunericul ăsta total.

— ...linişteşte-te... vin după tine...

M-am mişcat înainte şi m-am ciocnit, cu nasul întâi, de un stâlp. Durerea mi-a explodat îndărătul ochilor şi mi i-a umplut de lacrimi. Când mi-am aplecat capul, chircindu-mă, mi-am pocnit ţeasta de stâlp şi am căzut lată pe-o parte.

Ridică-te.

La ce bun? Abia mă mişc. Nu pot vedea încotro mă duc. E atât de întuneric.

Mi-am ridicat capul, dar, fireşte, n-am văzut nimic. Stafiile puteau fi de jur împrejurul meu, pretutindeni.

O, încetează cu asta! Sunt stafii. Nu-ţi pot face nimic. Nu pot „veni după tine”.

— ...cheamă-i... trebuie...

Mi-am închis ochii şi m-am concentrat asupra respiraţiei. Nimic decât respiraţie, să nu mai aud vocea aceea.

— ...te ajut... ascultă... casa asta...

Oricât de îngrozită eram, în clipa în care am auzit cuvintele „casa asta”, spuse cu atâta grabă stăruitoare a trebuit să ascult.

— ...bine... linisteste-te... concentrează-te...

M-am chinuit să mă desfac din legăturile mele, să mă ridic.

— Nu, linişteşte-te... vin după tine... profită de timp.. intră în contact... eu nu pot... trebuie să afli... povestea lor... urgent...

M-am chinuit să înteleg mai mult, m-am forţat să înţeleg. Să mă liniştesc sau să mă concentrez? Semăna cu ceea ce-mi sugerase Rae. Funcţionase când fusesem cu ea, cel puţin destul cât să pot zări o imagine de-o clipă.

Mi-am închis ochii.

— ...bine... linisteste-te... cheamă...

Mi-am strâns ochii mai tare şi mi-am închipuit cum intru în contact cu el. Mi l-am imaginat. Am vizualizat cum îl extrag la vedere. M-am încordat până ce au început să-mi bubuie tâmplele.

— ...copilă... nu aşa...

Vocea lui se auzea mai tare. Mi-am strâns pumni dorindu-mi să trec prin barieră, să intru în contact morţii...

— Nu! zise stafia. Să nu...!

Capul mi-a ţâşnit în sus, ochii mi s-au deschis brusc în beznă.

Eşti aici? Am gândit cuvintele, apoi am încercat să le rostesc, un „mm-mm” prin căluş.

Vreo două minute, am numărat secundele, în linişte deplină. Cam atâta fusese cu extrasul stafiei. Probabil o împinsesem mult prea departe ca să mai ajung la ea.

Cel puţin, interludiul îmi dăduse răgazul să mă calmez. Inima se oprise din răpăiala de iepure speriat şi nici întunericul nu mai părea aşa rău. Dacă m-aş fi putut duce, centimetru cu centimetru, până la uşă şi să lovesc în ea...

Şi în ce direcţie e uşa?

Va trebui să aflu.

Am pornit către un fir subţire de lumină care probabil venea din jurul uşii. Pământul s-a cutremurat şi-am căzut grămadă, în faţă.

Când m-am îndreptat, legăturile din jurul mâinilor mi s-au mişcat, lărgindu-se. Mi-am răsucit braţele, trăgând încheieturile în lături. Nodul făcut de Tori era prost strâns şi aluneca.

Fetele bogate, am gândit eu. Aşa ar fi zis Rae.

Mi-am eliberat mâinile. Când m-am întins pentru cele de la picioare, zgâlţâitura s-a produs din nou, mai puternică de data asta, şi a trebuit să-mi adun puterile ca să nu cad iarăsi.

Un cutremur?

Cu norocul meu chior, n-ar trebui să mă îndoiesc. Am aşteptat să se oprească, apoi am început să bâjbâi pe la sfoara din jurul picioarelor. Era răsucită şi înnodată în mai multe locuri, de parcă avusese noduri mai dinainte de a o găsi Tori. Să găsesc pe întuneric nodul care trebuia era...

Un scrâşnet mi-a întrerupt brusc gândul. Suna ca şi când cineva păşea pe podeaua de pământ. Dar stafiile nu scoteau nici un zgomot când se mişcau. Am ascultat. S-a auzit din nou, un zgomot de mişcare, un soi de pârâit, de pared cineva cernea printre degete un pu de Orână cu pietricele.

Am înghitit în sec şi am continuat să caut nodul.

Şi dacă e o persoană în came şi oase aici, jos,cu mine? Cineva care mi-ar putea face rău?

Un râcâit în spatele meu. Am sărit, scrântindu-mi şoldul. Căluşul mi-a înăbuşit tipătul şi-am dat cu mâinile

prin întuneric, cu inima bătându-mi atăt de tare puteam să jur c-o aud.

Buf-buf-buf.

Asta nu e bătaia inimii mele.

Zgomotul venea din stănga mea, prea uşor ca să fie de paşi. Ca mâinile cuiva lovind pământul. Ca şi ar fi fost cineva care se târa către mine.

— Încetează cu asta!

Voisem doar să gândesc cuvintele, dar le-am auzit rupându-se din gâtul meu inflamat, înăbuşite de căluş. Bufniturile s-au oprit. Un sunet gutural, ca un mârâit

Dumnezeule, nu e cineva aici, jos, e ceva, un animal.

O cârtită. Rae şi cu mine văzuserăm ieri o cărtiţă moartă.

O cârtiră? Care mârâie? Care bufneşte destul de tare cât să se audă în toată camera?

Stai nemişcată. Dacă stai nemişcată, nu te pot găsi

Ăia-s rechinii! Idioato, rechinii şi dinozaurii nu te pot găsi dacă stai nemişcată. Asta nu e Jurassic Park!

Un răs isteric mi-a gâlgăit în găt. L-am înghiţit schimonosind sunetul într-un scăncet. Bufniturile au devenit mai puternice, mai apropiate, însotite acum de un zgomot nou... Un... clincănit.

Clic-clac-clic-clac.

Ce era asta?

Ai de gând să stai aici şi să afli?

Mi-am dus mâna la căluş, dar n-am putut prinde de nicăieri banda adezivă, aşa că am renunţat şi-am bâjbâit din nou după sfoara din jurul picioarelor, trecându-mi degetele atât de rapid de-a lungul ei că mi-a julit pielea. Pipăiam fiecare nod după capetele sforii şi,negăsind nici unul, căutam următorul...

Iată-l. Un capăt de sfoară.

Am moşmondit la nod, trăgând ba de bucătica asta, ba de cealaltă, căutând-o pe aceea care, smulsă, ar fi dat la iveală celălalt capăt. Mi-am focalizat toată concentrarea asupra nodului, ca să nu mai aud

zgomotele.

Încercam să-mi vâr degetele pe sub o portiune de nod când ceva a zornăit chiar lângă mine. Un foşnet, apoi un clic-clac.

Un miros greu de mucegai mi-a umplut nările. Apoi nişte degete ca gheaţa mi-au atins uşor bratul gol.

Ceva în mine... a cedat. Un mic şuvoi umed mi s-a scurs pe picior, dar abia de l-am remarcat. Am stat acolo, încremenită, atât de nemişcată şi de încordată, că au început să mă doară fălcile.

Am identificat chestia care bufnea, foşnea şi clincănea şi se părea că îmi dă ocol. Un alt zgomot se porni. Un scâncet lung şi surd. Scâncetul meu. Am încercat să-l opresc, dar n-am reuşit, tot ce puteam face era să stau ghemuită acolo, într-atât de îngrozită, încât mintea nu-mi mai funcţiona deloc.

Atunci mă atinse din nou. Ceva lung, uscat, rece, ca nişte degete, mă gâdila pe la ceafă. Un zgomot de nedescris, între plesnet, pârâit şi foşnet, a făcut să mi se ridice fiecare firişor de păr. Zgomotul s-a repetat până eAnd a devenit nu un zgomot, ci un cuvânt. Un oribil cuvânt stâlcit care nu putea veni dintr-un gâtlej omenesc, un singur cuvănt, repetat la nesfârşit.

— Ajutor. Ajutor. Ajutor.

M-am repezit înainte, ca să mă îndepărtez de acel ceva. Cu gleznele încă legate, am căzut de-a berbeleacul, cu faţa în pământ, apoi m-am ridicat în patru labe, mişcându-mă cat de repede am putut spre uşa îndepărtată.

Un şuierat-bufnet-clinchet s-a auzit din partea cealaltă a mea.

Încă unul.

O, Doamne, ce erau astea? Câte erau?

Nu contează. Mergi!

M-am târât până la uşă. Am pipăit lemnul. Am împins. Nu s-a clintit.

Încuiată.

M-am dat înapoi şi am lovit-o cu pumnii, ţipânp izbindu-mă de ea şi strigând după ajutor.

Degete reci s-au înfăşurat în jurul gleznelor mele goale.

douăzeci şi opt

AM ATINS CU MĂNA CEVA ce zăcea în ţărână. Cutia de chibrituri.

Am înşfăcat-o imediat şi am bâjbâit până am deschis-o. Am scos un băţ, apoi am întors cutia între degete, pipăind după fâşia de aprindere. Aici.

— Ajutor. Ajutor. Ajută-mă.

Am dat din picioarele mele legate, scuturându-le şi lovind cu ele ca să scap de strânsoare, iar băţul de chibrit mi-a căzut. M-am oprit şi mi-am trecut mâna prin ţărână, căutându-l.

Ia altul!

Am luat. Am găsit din nou fâşia de aprindere. Am apucat băţul între degete şi... mi-am dat seama că habar n-aveam cum să-l aprind. De ce-aş fi ştiut? În tabără, numai supraveghetorii aprindeau focurile. Nu fumasem niciodată vreo ţigară. Nu împărtăşeam fascinaţia celorlalte fete pentru lumănări.

Trebuie să mai fi făcut asta vreodată.

Probabil, dar nu-mi aminteam.

Nu contează! Ai văzut în filme, nu-i aşa? Cât de greu poate fi?

Am apucat iar băţul între degete, l-am frecat de fâşie... şi l-am rupt la impact. Am scos altul. Câte erau oare? Nu prea multe — era aceeaşi cutie pe care o folosise Rae în prima mea zi, când o prinsesem aprinzând beţe de chibrit.

De data asta, am ţinut băţul de mai jos, de lângă măciulie. Am dat cu el peste fâşia de aprindere. Nimic.

Am dat din nou şi măciulia băţului s-a aprins, arzându-mi buricele degetelor, dar nu i-am dat drumul. Flacăra

ardea strălucitoare, dar răspândea foarte patina lumină. Mi-am putut vedea mâna, dar dincolo de ea — beznă.

Nu, era ceva în dreapta, care se mişca pe pământ. Nu puteam desluşi decât o formă întunecată care se târa spre mine. Mare şi lungă. Ceva se întinse. Părea să fie un brat, cu pete, cu mâna aproape albă şi degete luminoase pe fundalul pământului.

Mâinile se întindeau în faţă, se apucau de pământ, apoi trăgeau trupul după ele. Puteam zări haine, veşminte zdrenţuite. Mirosul de pământ şi de ceva umed mi-a umplut nările.

Am ridicat mai sus băţul de chibrit. Făptura aceea şi-a înălţat capul. Un craniu s-a holbat la mine, un craniu de care atârnau fâşii de carne înnegrită şi păr acoperit de o crustă de pământ. Găvane goale s-au întors în direcţia mea. Fălcile s-au deschis, dinţii au clănţănit când a încercat să vorbească, dar a scos numai acel oribil geamăt gutural.

— Ajutor. Ajută-mă.

Am tipat pe sub căluş atât de tare c-am avut senzaţâia c-o să-mi explodeze capul. Ce mai rămăsese în vezica mea s-a eliberat. Am scăpat bătul de chibrit. A sfârâit pe pământ, apoi s-a stins, dar nu mai înainte de a zări o mână întinzându-se spre piciorul meu şi un doilea cadavru rostogolindu-se lângă cel dintâi.

Pentru o secundă, am stat aşa, aproape sufocându-mă de frică, ţipetele mele fiind doar putin mai tari decât nişte horcăieli. Apoi mâna aceea s-a înfăşural în jurul piciorului meu, osul rece pătrunzând în carne fâşii de haine zdrentuite trecându-mi peste piele. Chiar dacă nu puteam vedea, puteam vizualiza, iar imaginea aceea era destul cât să-mi oprească ţipetele în gât şi să mă zguduie înapoi la viaţă.

M-am smucit, eliberându-mă din strânsoare, dând din picioare, cutremurându-mă and piciorul meu a lovit în ceva şi s-a auzit un trosnet uscat. În timp ce-mi croiam drum mai departe, am auzit pe cineva rostindu-mi

numele, spunându-mi să mă opresc.

Am încercat să-mi scot căluşul, dar degetele îmi tremurau atât de tare că tot n-am putut găsi nici un colt de care să trag de banda adezivă. Am renuntat,târându-mă cât am putut de repede, până când bufnetele, clănţăniturile şi şuierăturile mânioase au rămas mai în urmă.

— Chloe! Stai.

O siluetă întunecată s-a ridicat în faţa mea, luminată de o slabă rază de lumină.

— Sunt...

Am lovit cu picioarele cât de tare am putut. Un şuier ascutit de durere şi o înjurătură.

— Chloe!

Nişte degete s-au încleştat pe braţul meu. Am dat să lovesc cu pumnul celălalt. O altă mână mi-a prins şi-al doilea brat şi m-a smucit, făcându-mă să-mi pierd echilibrul.

— Chloe, sunt eu, Derek.

Nu ştiu ce-am făcut în clipa următoare. Se poate să fi leşinat în bratele lui, dar dacă am făcut-o, prefer să nu-mi amintesc. Ceea ce îmi amintesc, însă, este că mi-a fost smuls căluşul de pe gură şi apoi am auzit din nou cumplitul buf-buf şi târâtul corpurilor acelora.

— Sunt-sunt-sunt...

— Morţi, ştiu. Probabil au fost îngroparţi aici, dedesubt. Si din întâmplare tu i-ai readus la viată.

— Re-re-readus...

— Altă dată. În clipa asta, trebuie să...

Bufnetul a răsunat din nou şi i-am putut vedea — în mintea mea — împingându-şi trupurile inerte către mine. Foşnetul hainelor şi al cărnii lor uscate. Clămpănitul şi pocnetele oaselor lor. Spiritele lor prinse înăuntru. Captive în rămăşitele lor pământeşti...

— Chloe, adună-te!

Derek m-a apucat de antebrate, tinându-mă dreaptă, trăgându-mă destul de aproape de el cât să-i văd

fulgerările albe ale dintilor când vorbea. Din spatele lui venea licărul acela slab pe care îl zărisem mai devreme. Uşa rămăsese deschisă, lăsând să pătrundă doar atâta lumină cât să desluşim siluetele.

— N-or să-ţi facă nici un rău. Nu sunt acei zombi mâncători de creier din filme, da? Sunt doar trupuri de morţi cu spiritele întoarse iarăşi în ele.

Doar trupuri de morti? Cu spiritele întoarse iarăşi în ele? Trimisesem oamenii — sufletele — înapoi în corpurile lor? M-am gândit la cum trebuie să fi fost, să fii azvârlil înapoi în corpul tău descompus, prizonier acolo...

— T-t-trebuie să le trimit înapoi.

— Mda, cam asta ar fi ideea în mare.

Se simţea încordarea sub sarcasmul vorbelor lui; iar când am încetat să tremur, i-am putut simţi tensiunea circulând cu viteză prin el, vibrându-I în măinile care-mi strângeau braţele, şi am înţeles că făcea eforturi să rămână calm. Mi-am trecut palmele peste ochi, duhoarea murdăriei invadându-mi nările.

— Bi-bine, deci cum fac să-i trimit înapoi? Tăcere. Mi-am ridicat privirile.

— Derek?

— Păi... nu ştiu.

Îşi reveni, îşi dezmorţi umerii şi în glas i se întoarse bruscheţea.

— Tu i-ai invocat, Chloe. Indiferent cum ai făcut-o acum desfă-o. Întoarce-o invers.

— N-am făc...

— Tu încearcă.

Mi-am închis ochii.

— Duceţi-vă înapoi. Înapoi la viaţa voastră de du moarte. Vă eliberez.

Am repetat cuvintele, concentrându-mă atât de intens că a-nceput să-mi şiroiască năduşeala pe faţă Dar bufniturile continuau să vină. Mai aproape. Mai aproape.

Mi-am închis ochii şi mi-am imaginat un film în care juca o necromantă tânără şi fraieră, care trebuia să

trimită spiritele înapoi în Lumea de Dincolo. M-am străduit să-mi imaginez trupurile morţilor. M-am văzut pe mine însămi vorbindu-le spiritelor, eliberându-le de legăturile lor pământeşti. Mi-am închipuit spiritele ridicându-se...

— Ajutor. Ajutor.

Mi s-a uscat gâtul. Glasul era chiar în spatele meu. Am deschis ochii.

Derek trânti o înjurătură şi mâinile lui strânseră mai tare de antebraţele mele.

— Tine ochii închişi, Chloe. Adu-ţi aminte că n-or să-ţi facă nici un rău.

Vârful unui deget osos îmi atinse cotul. Am tresărit puternicc.

— E-n regulă, Chloe. Sunt aici, lângă tine. Continuă.

În timp ce mă sileam să stau nemişcată, vârfurile degetelor mă împunseră în brat, apoi alunecară de-a lungul lui, mângâind, testând, pipăind, ca orbii cu elefantul[20]. Os râcâindu-mi pielea. Un freamăt clămpănitor, ca şi cum cadavrul se dăduse mai aproape. Mirosul său...

Vizualizează.

Asta fac!

Nu aşa!

Mi-am închis ochii — fără sens, de vreme ce nu

[20] Aluzie la o bine-cunoscută poveste indiană (sufistă, jaioistă, hindusă şi budistă), în care nişte orbi se hotărăsc să afle cum arată elefantul, dar fiecare cercetează câte o parte a animalului şi apoi declară: cel care i-a pipăit capul, că arată ca un zid, cel care i-a pipăit trompa, că arată ca un şarpe, fildeşul - o suliţă, piciorul - un copac, urechea - un evantai, iar coada - o frânghie; astfel, nu reuşesc să cadă de acord şi se ceartă aprig, deşi nici unul nu l-a „văzut” şi nu l-a cercetat în întregime. Morala este că ridicolul paşte pe oricine se crede deţinătorul singurului adevăr şi intră în dispute cu alţi „orbi” ca el, nici unul neacceptând posibilitatea unui adevăr „cuprinzător”, care să le includă (fără să le excludă) şi pe-ale celorlalţi.

vedeam nimic cu ei deschişi, dar mă făcea să mă simt mai bine. Degetele s-au strecurat şi m-au înghiontit în spate, m-au tras de tricou, cadavrul emiţând nişte sunete, gah-gah-gah, de parcă încerca să vorbească.

Am scrâşnit din dinţi şi mi l-am scos din minte.Destul de greu, ştiind că mă atingea, se împingea în coastele mele...

Destul!

M-am concentrat, în schimb, asupra respiraţiei lui Derek. Respiraţii rare, adânci, pe gură, chinuindu-se să rămână calm.

Respiraţii adânci. Respiraţii adânci. Găseşte un loc liniştit. Cadrul creativ.

Încet-încet, sunetele, atingerile şi mirosurile lumii reale s-au estompat. Am strâns mai tare din ochi şi mi-am dat frâu liber imaginaţiei. M-am concentrat asupra morţilor, închipuindu-mi că le smulg cu forţa spiritele dinăuntru, eliberându-le, ca pe nişte porumbei din colivie care-şi iau zborul spre lumina soarelui.

Am repetat secvenţa de imagini — eliberând spiritele urându-le să le fie bine, cerându-mi iertare şi trimitându-le pe drumul lor. Vag, am auzit vocea lui Derek spunându-mi că mă descurcam bine, dar mi se părea că pluteşte, ca în vis, la marginea conştiinţei. Lumea reală era acolo, unde eu îmi reparam greşeala, întorcând...

— Au plecat, Chloe, şopti el.

M-am oprit. Încă mai puteam simţi degetele osoase acum pe piciorul meu, un trup sprijinindu-se de mine, dar care nu se mai mişca. Iar când m-am răsucit într-o parte, cadavrul a căzut, o cochilie goală, prăbuşindu-se la picioarele mele.

Derek a respirat o dată adânc şi prelung, trecându-şi mâna prin păr. După o clipă, m-a întrebat, de parcă abia atunci îi trecuse prin minte, dacă eram bine.

— O să supravieţuiesc.

O altă respiraţie adâncă, tremurătoare. Apoi se uită la cadavru.

— Cred că avem treabă.

douăzeci şi nouă

PRIN „TREABĂ„ ÎNTELEGEA CURĂŢENIE. Respectiv reîngropatul morţilor. Tot ce voi spune despre asta este că m-am bucurat că, şi cu uşa deschisă, era totuşi prea întuneric ca să văd cadavrele alea foarte bine.

Gropile nu fuseseră adânci, un strat de numai câpiva centimetri de pământ peste morţi, destul ca să-şi facă loc cu mâinile prin el când spiritele le fuseseră aruncate înapoi în trupuri. Dar nu voiam să mă gândesc la asta.

Era limpede că morţii fuseseră îngropaţi de multă vreme, probabil mai înainte ca Lyle să devină sanato- riu. Şi că erau adulţi. Deocamdată, asta era tot ce trebuia să ştiu.

În timp ce munceam, l-am întrebat pe Derek cum de mă găsise. A zis că, în momentul în care îşi dăduse seama că Tori nu plecase cu grupul, fusese convins că punea la cale ceva, aşa că venise să vadă ce făceam eu. Cum dăduse de mine, mai exact, n-a spus, ci numai a ridicat din umeri şi a mormăit ceva despre căutatul în “locurile unde era de aşteptat să mă găsească„ atunci când i s-a părut că dispărusem.

Întrebarea era acum ce să facem în privinţa lui Tori.

— Nimic, am zis eu, ştergându-mi mâinile tremurătoare după ce bătătorisem pământul peste al doilea mormânt.

— Hm?

Mi-a plăcut să-l mai aud şi pe el exclamând asta - rolurile se inversaseră.

— O să mă port ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Se gândi puţin, apoi încuviinţă din cap.

— Mda. Dacă o acuzi, lucrurile doar se vor înrăutăţi mai tare. Mai bine s-o ignori şi să speri că se va da bătută.

— Mă rog să se dea bătută, am murmurat, în timp ce mă tăram spre uşă.

— Mai sunt haine curate aici, jos? întrebă Derek.

— O tranşă, în uscător. Atât. De ce...? A, aşa e. Mai bine să nu urcăm la lumină plini de pământ. Am coborât scara de fier. Cele mai multe lucruri din uscător erau ale tale, aşa că...

— Chloe? Derek?

Doamna Talbot era în mijlocul spălătoriei.

— Ce faceti voi doi? Derek, ştii că n-ai voie să... Privirea ei se plimbă pe hainele mele murdare.

— Dumnezeule mare, ce-ai pătit?

N-avea nici un rost să negăm că fuseserăm în spatiul de interventie, de vreme ce ne prinsese ieşind din debara eu plină de pământ. Mi-am lipit picioarele unul de altul sperând să ascund astfel udătura. Lovitura din ceafă zvâcnea şi făceam eforturi să vorbesc, rugându-mă ca Derek să intervină. N-a făcut-o. O salvare pe zi era probabil limita lui.

— Mă ocupam de rufe, iar D-Derek a venit în spălătorie, căutând...

Dr. Gill intră pe uşă. Privirea mi s-a îndreptat automat spre ea.

— Continuă, Chloe.

— Î-îşi voia tricoul. E-eu l-am întrebat despre soluţiile de scos petele, pentru că nu putusem găsi nici una şi am deschis debaraua să mă uit, dar Derek a erau de obicei ţi-ţinute sub cheie. Am g-găsit scara şi s-spatiul de intervenţie şi am fost curioşi.

— O, sunt convinsă că ati fost curioşi, zise dr. Gill, încrucişându-şi braţele. Copiii de vârsta voastră sunt foarte curioşi, nu-i aşa?

— Ăăă... c-cred că da. Am explorat...

— Sunt convinsă, mi-o retează dr. Gill.

Mi-am dat seama ce se gândea că făcuserăm eu şi Derek.

Chiar în timp ce negam, am văzut că ea ne servea

scuza perfectă. Dacă mi-aş fi plecat privirea cu sfiiciune şi aş fi zis „Ei, da, ne-ati prins”, şi-ar fi avut confirmarea, fără nici un motiv de-a mai intra în spatiul de intervenţie şi de a descoperi cadavrele alea, îngropate la repezeală.

Dacă ar fi fost vorba de Simon, aş fi marşat într-o secundă. Dar Derek? Nu ştiam să mint într-atât de bine.

N-a contat. Cu cât mai tare negam eu, cu atât mai sigure erau ele că ne făcuserăm de cap. Dr. Gill deja ajunese la o concluzie. Dacă găseşti doi adolescenti, un băiat şi o fată, într-un loc întunecos, izolat, mai încape vreo îndoială cu ce anume s-au ocupat?

Până şi doamna Talbot părea convinsă, strâmbând din gură dezaprobator, în timp ce turuiam eu explicatii.

Şi Derek? El n-a scos un cuvânt.

Odată ce ni s-a dat voie să plecăm, am dat fuga în cameră ca să-mi schimb jeanşii mai înainte să observe cineva urma de pipi. Când mi-am cercetat capul, aveam două cucuie, unul de la Tori şi unul de când mă lovisem de stâlp.

Din nou la parter, i l-am arătat pe cel mai mic lui dr. Gill, sperând că va fi în sprijinul poveştii mele, că exploraserăm — vedeti, chiar m-am lovit la cap. Ea n-a aruncat decât o privire în treacăt, mi-a întins Tylenolul şi mi -a spus să mă duc să mă întind în camera cu televizorul. Mătuşa Lauren era pe drum.

— Nu ştiu ce să zic, Chloe.

Vocea mătuşii Lauren era aproape şoptită. Acestea au fost primele cuvinte pe care mi le-a spus când a sosit la Sanatoriul Lyle. O auzisem, puţin mai devreme, certându-se cu dr. Gill şi cu surorile, voind să ştie pentru ce nu luaseră măsuri ca Derek să stea departe de mine, aşa cum îi promiseseră. Dar acum, cu mine, mânia aceea îi dispăruse.

Eram singure, în biroul lui dr. Gill. La fel cum fuseseră Tori şi mama ei. Deşi ştiam că întrevederea noastră n-avea să se termine cu amenintări şi scatoalce, mi-am imaginat că voi rămâne cu nişte sentimente cu nimic mai

bune decât cele cu care rămăsese Tori.

Mătuşa Lauren stătea băţoasă, cu mâinile strânse în poală şi degetele învârtind inelul ei cu smarald.

— Ştiu că ai cincisprezece ani. Chiar dacă n-ai avut întâlniri adevărate cu băieţii până acum, eşti curioasă. Într-un loc ca ăsta, izolată de prieteni şi de familie trăind laolaltă cu băieţii, tentaţia de a experimenta…

— N-a fost aşa. N-a fost nici pe departe aşa. M-am răsucit, ca s-o privesc în faţă. Am găsit spaţiul de intervenţie şi Derek a vrut să vadă cum e, iar mie mi s-a părut o idee mişto.

— Aşa că te-ai dus cu el acolo? După ce ţi-a făcut ce ţi-a făcut? Rămase nemişcată, dezamăgirea din ochi preschimbându-i-se în oroare. O, Chloe, nu pot să cred… Ai impresia că hărţuirea şi agresiunea de zilele trecute însemnau că te place?

— Ce? Nu, fireşte că nu. Derek nu e… A fost o greşeală. Nu mi-a făcut într-adevăr rău şi nici n-avea vreo intenţie de aşa ceva. A fost o neînţelegere.

S-a întins spre mine şi m-a luat de mână.

— O, Chloe. Scumpa mea, nu. Nu se poate să te laşi păcălită aşa. Nu poţi să-i găseşti lui scuze.

— Scuze?

— Poate că ăsta e primul băiat care ţi-a spus vreodată „Te plac” şi ştiu că te simţi bine, dar nu va fi singurul băiat care să te placă, draga mea Chloe. E doar primul care are tupeul s-o zică. E mai mare. A profitat dr situaţie. La şcoală, îmi închipui că fetele nu s-ar uita a doua oară la el, dar ia uite-l aici, cu o fată frumoasă, tânără, impresionabilă, prinsă în cursă…

— Mătuşă Lauren! Mi-am smuls mâna din strânsoarea ei. Doamne, nu e…

— Poţi s-obţii ceva mai bun, Chloe. Mult mai bun.

Din dezgustul afişat pe faţa ei, am înţeles că nu vorbea despre cum se purtase Derek cu mine. Am simţit un ciudat val de indignare. În mod clar, nu puteam să susţin că îmi fâcusem de cap cu el. Dar mă simţeam

prost că aşa se interpreta.

Cum arăta Derek nu era vina lui. Evident că era şi el conştient de asta — şi de reacţia celorlalţi — şi cu siguranţă nu făcea nimic să fie nesuferit. Un adult ar fi trebuit să-şi dea seama. Mătuşa Lauren ar fi trebuit să fie cea care să-mi ţină discursul cu nu-poţi judeca-un-băiat - după-aspectul-fizic.

Orice intenţie pe care o avusesem de a-i mărturisi adevărul mătuşii Lauren se evaporase. Se uita la Derek şi vedea un ciudat care îi atacase nepoata. Nimic din ceea ce aş fi putut spune n-ar fi convins-o de contrariul, pentru că el părea un ciudat. La fel cum nimic din cea ce aş fi putut spune n-ar fi convins-o că vedeam întradevăr stafii, pentru că eu păream o schizofrenică.

— N-ai de gând să spui nimic, Chloe?

— De ce? Mi-am auzit tonul îngheţat din voce. Am încercat. Tu deja ţi-ai format o părere.

Se foi în loc, trăgându-se până la marginea fotoliului micşorând distanţa dintre noi.

— Mi-ar plăcea să aud şi varianta ta.

— Doar pentru că sunt în locul ăsta, doar pentru că sunt „bolnavă", nu înseamnă că sunt altfel decât eram acum o săptămână. Atunci, ai fi ştiut că e ceva în neregulă cu povestea asta. Mi-ai fi cerut explicaţii mai înainte de a mă acuza de ceva. Pe când acum... M-am ridicat în picioare. Acum sunt doar fata nebună.

— Chloe, eu nu cred...

— Ştiu foarte bine ce crezi tu, am spus şi am ieşit,

Mătuşa Lauren a încercat să vină după mine, dar n-am vrut s-o ascult. Eram prea furioasă. Prea adânc rănită. Să creadă că îmi făcusem de cap într-un spaţiu de intervenţie din pivniţă cu primul băiat care-mi arăta o fărâmă de interes? Asta chiar mă durea.

Dumnezeu ştie ce s-o fi gândit ea că făcuserăm. Eram foarte sigură că imaginaţia ei depăşise faza candidă a primului sărut. Să creadă că eu sărisem de la,,n-am avut niciodată vreo întâlnire" la „tăvălit prin ţărână cu un

străin”? Era jignitor. Nu, mai mult decât jignitor. Mă înfuria.

Oare mătuşa Lauren mă cunoştea cât de cât? Că dacă nici ea nu, atunci cine era să mă mai cunoască?

În momentul în care a fost clar că n-aveam să mă „calmez” şi să vorbesc cu mătuşa mea, a urmat a doua fază. Procesul. Am fost chemată înapoi în birou, Derek pe post de acuzat-complice, iar dr. Gill şi dr. Davidoff pe post de judecător şi de juriu. A fost un proces cu uşile închise. Nici măcar mătuşii Lauren nu i s-a permis să asiste.

Nu m-am ostenit să mai motivez de ce ne duseserăm în spaţiul de intervenţie. Trecusem deja cu mult de etapa,,O, Doamne, n-aş vrea să creadă cineva că sunt genul ăla de fată”. Dacă ei credeau că Derek şi cu mine ne tăvăliserăm prin ţărână, asta însemna cel puţin că n-aveau să se mai ducă în spaţiul de intervenţii ca să vadă urmele răscolirii... sau, dacă s-ar fi dus, şi-ar fi închipuit că ştiu ei ce anume o provocase.

În pofida părerii mătuşii Lauren, eram sigură că Derek era la fel de şocat de insinuare precum eram şi eu. Când dr. Gill a încercat să obţină o mărturisire de la el, n-a facut decât să ridice din umeri şi să mormăie „nu contează”, cu braţele încrucişate, cu trupul lui uriaş prăbuşit în fotoliu şi cu sfidarea întipărită pe obraz. Ca şi mine, îşi dăduse seama că n-avea nici un rost să se apere, dar nici n-avea de gând să mărturisească.

— Asta nu e prima oară când voi doi aveţi o... încurcătură, zise, în cele din urmă, dr. Gill. Şi am senzaţia că nu va fi nici ultima. Trebuie să înăbuşim asta din faşă şi singura cale prin care o s-o facem este cu un transfer. Unul dintre voi va trebui să plece.

— Plec eu.

Am auzit vorbele şî mi-a luat un moment până să-mi dau seama că veniseră de la mine.

Eram intr-o ureche? SA mă ofer voluntar să fiu transferată când deja eram îngrozită de ceea ce

presupunea un asemenea transfer?

Dar nu mi-am retras cuvintele. Dacă unul dintre noi urma să plece, eu trebuia să fiu aceea. Oricât de speriată eram de a fi expediată, nu i-aş fi despărţit pe Simon şi Derek.

Totuşi, mă aşteptam ca Derek să intervină. Nu ştiu de ce - cu siguranţă nu din cavalerism. Dar mi s-ar fi părut corect ca măcar să protesteze simbolic. Aşa ar fi fost politicos... şi bănuiesc că tocmai de aceea n-a scos un cuvânt.

— Nu pleacă nimeni nicăieri, zise domol dr. Davidoff. Deocamdată, vă dau amândurora un avertisment. Dar nu-mi oferiţi alt motiv să redeschidem discuţia. S-a înţeles?

Se înţelesese.

treizeci

CÂND DOCTORII NE-AU DAT DRUMUL, Derek şi cu mine am ieşit împreună pe hol. Am încercat să mai trag de timp, făcându-mi de lucru cu o pată imaginară de pe bluza mea şi acordându-i răgaz să o ia înainte, ca să evităm astfel orice moment stingheritor. El s-a postat în faţa mea, cu bratele încrucişate, bătând darabana pe bicepşi, nerăbdător.

Mi-am spus că el era cel care mă salvase. Ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare. Îi eram. Totuşi, chiar în clipa aceea... nu ştiu. Mă durea capul şi încă mai sufeream adânc din pricina respingerii mătuşii mele, iar când mă oferisem eu să fiu trimisă din sanatoriu şi el nu comentase, duruse şi asta. N-aş fi vrut. Dar duruse.

— Ce tot freci acolo? şopti el, în cele din urmă.

— O pată.

— Nu există nici o pată.

Mi-am îndreptat ţinuta, trăgând de bluză în jos şi potrivind-o.

— Asta pentru că am scos-o eu.

Am încercat să trec pe lângă el. Nu s-a clintit.

— Trebuie să vorbim, şopti el.

— Chiar crezi că e o idee bună?

— O să fie şi Simon de faţă, zise el. Cinci minute. Afară, în curte.

Chiar nu credeam că ar fi fost înţelept din partea mea să fiu văzută cu Derek pe-afară, nici dacă ar fi fost şi Simon de faţă. De aceea, cinci minute mai târziu, eram în camera media, stând pe canapea, cu căştile iPod-ului la urechi, încercând să mă pierd în muzica mea.

Când o umbră a trecut pe deasupra capului meu, am sărit în picioare.

Rae rămăsese pe loc, cu mâinile întinse:

— Uşurel, fato. Sunt eu.

Mi-am scos căştile.

Fa îşi puse hanoracul pe speteaza unui scaun.

— Deci, ce s-a întâmplat?

— Nu ce-şi închipuie toată lumea.

— Păi, fireşte.

Se instală la celălalt capăt al canapelei, cu picioarele adunate sub ea, cu o pernă în poală, căutând poziţia cea mai confortabilă, aşteptând povestea adevărată. Mă cunoştea de mai putin de o saptămână, dare a era convinsă că nu mă prostisem în spaţiul de interventie cu Derek.

— O să-ti spun mai târziu, am murmurat, când o să fim la noi în camera.

— Dar o să-mi spui, da?

Am încuviintat din cap.

— Bine. Deci, cum a ieşit?

I-am povestit despre întâlnirea cu doctorii şi despre mătuşa Lauren.

— Una e când străinii cred că ai făcut lucruri pe care tu nu le-ai face — ei nu te cunosc —, dar când e vorba de cineva care ar trebui să te cunoască? Şi acel cineva crede că ai făcut-o?

— Da, am trecut şi eu prin asta. La şcoală, pentru

orice greşeală, eram dusă pe sus la consilier, care imi ţinea predici despre tentaţiile străzii şi despre importanţa de a rămâne în şcoală. Îmi venea să spun — pardon? Există ceva dosarul meu care spune că am fost vreodată într-o gaşcă? Sau că eu nu cred că şcoala e importantă? Iau numai note de 8 şi 9 şi nu chiulesc niciodată — găsiţi-vă pe altcineva să-i ţineţi predici! Strânse perna la piept. Îmi ziceam că era mişto — că ei nu mă cunoşteau. Dar şi maică-mea îmi servea aceeaşi porcărie. De fiecare data când ajungeam să vorbim despre asta, îmi aducea aminte de prietena mea Trina. Că a fugit de-acasă la paisprezece ani, s-a încurcat cu o gaşcă şi a murit într-un schimb de focuri pe şosea. Alo? Şi ce legătură are asta cu mine? Dimpotrivă, era un motiv pentru care Trina şi cu mine nu mai fuseserăm prietene. Eu nu eram genul ăla.

— Ei ne doresc binele, bănuiesc. Dar doare.

— Partea cea mai proastă...

Privirea ei se ridică deasupra capului meu.

— Tu ce vrei?

Derek ocoli canapeaua până ajunse în fata mea bătu cu degetul în ceasul de la mână.

— N-am spus cinci minute?

— Ba da, ai spus. Dar şi eu am spus că nu era o idee bună.

— Trebuie să stăm de vorbă cu tine. Rae începu să se inflameze.

— Să le chem pe surori?

I-am făcut semn să stea liniştită şi m-am întors spre Derek:

— Nu.

Îşi îndesă mâinile în buzunarele jeanşilor, legănându-se pe călcâie, apoi spuse:

— Simon vrea să-ti vorbească.

— Dar Simon n-are picioare? întrebă Rae. Şi gură?Ce eşti tu? Credinciosul lui Saint Bernard, târându-se de colo-colo, ducând mesajele stăpânului?

El se răsuci, cu spatele către Rae.

— Chloe?

Era o notă rugătoare în glasul lui care mi-a făcut hotărârea să se clatine.

— Chloe, te r...

Se opri la „r” prelungindu-l şi, pentru o secundă am crezut că va spune într-adevăr „te rog”, iar dacă o făcea, aveam să cedez, În pofida reticentelor mele de a fi văzuţi împreună. Dar după secunda aceea, el înghiţi cuvântul şi ieşi cu paşi mari din încăpere.

— Pa! strigă Rae după el. Întotdeauna e-o plăcere să stea omul de vorbă cu tine! Se întoarse către mine: O să-mi povesteşti ce înseamnă toate astea, da?

— Promit. Şi, cum a fost la înot?

— Bine, cred. E plăcut să ieşi de aici, dar nu foarte amuzant. Simon înoată fluture, eu abia înot câineşte, aşa că ne-am văzut fiecare de-ale lui. Nimic nou. Au totuşi un tobogan mişto şi...

Se uită din nou în spatele meu, prevenindu-mă cu o mişcare din cap.

— Salut! zise Simon.

Se cocoţă pe braţ:ul canapelei. M-am tras mai la o parte, ca să-i fac loc, dar în capătul celălalt stătea Rae,

aşa că n-am putut să mă duc prea departe, iar şoldul lui îmi atingea umărul.

— Eu..., am început.

Nu vrei să vii pe-afară, termină el fraza pentru mine. Asta-i mişto. Ne putem ascunde amândoi de Derek aici, să vedem cat timp îi ia să ne găsească.

— Eu v-am lăsat..., începu Rae, ridicându-se de pe canapea.

— Nu, rămâi, zise Simon. N-am vrut să vă deranjez.

— Nu ne-ai deranjat. Aud însă cum mă strigă treburile gospodăreşti, aşa că o iau din loc.

După ce Rae a plecat, m-am mutat în locul ei. Simon se lăsă de pe braţul canapelei lângă mine. Îi făcusem destul loc, dar el se dăduse aproape de mine, fără să mă atingă, dar aproape, iar eu mi-am fixat privirea la spaţiul

dintre noi, la acel centimetru de sofa liberă, uiutându-mă acolo pentru că, ei, bine, nu ştiam ce altceva să fac, să spun.

Groaza prin care trecusem în spaţiul de intervenţie

plutise deasupra capului meu, amortizată de şocul şi de confuzia şi de stresul de-a tine piept doctorilor şi mătuşi Lauren, dar acum amortizarea asta începuse să slăbească şi o simţeam apăsându-mă din nou, amintirea revenind.

— Mă simt oribil, zise el. Pentru Tori. Ştiam că era furioasă fiindcă ne văzuse împreună, aşa că am încercat s-o pun la punct, dar cred că n-am făcut decât să agravez situatia.

— Nu e vina ta. Ea are probleme.

Un hohot de râs scurt, ironic.

— Da, e şi ăsta un mod de-a privi lucrurile. După câteva clipe, se uită la mine. Te simti bine?

Am încuviintat din cap.

Se aplecă spre mine, cu umărul frecându-i-se de al meu, şi i-am simtit răsuflarea caldă la ureche.

— Să fi fost eu în locul tău, nu m-aş simţi bine deloc. Aş fi fost speriat de moarte.

Mi-am lăsat capul în jos şi o şuvită de păr îmi căzu peste faţă. El întinse mâna liberă ca şi cum ar fi vrut s-o ridice înapoi, dar se opri. Îşi drese glasul, dar nu spuse nimic.

— A fost destul de interesant, am zis, după un moment.

— Cred şi eu. Genul de chestii care sunt cu adevărat mişto în filme, dar în viata reală... Ochii ni se întâlniră.

— Nu prea, hm?

Am dat din cap:

— Nu prea.

Se răsuci, retrăgându-se în capătul canapelei.

— Deci, care e filmul tău cu zombi favorit?

Am pufnit în râs şi, odată cu hohotele, şi presiunea lăuntrică s-a mai destins. Mi-am simtit atentia mutându-

se, dirijându-mi gândurile într-un loc unde le puteam urmări şi înţelege. Încercasem să uit cele întâmplate, să trec cu orice pret peste ele, să fiu tare, să fiu dură, să fiu ca Derek. Scoli morţii? Mare scofală. Îi trimiţi înapoi, îngropi trupurile şi treci mai departe — următoarea problemă, vă rog!

Dar nu reuşisem. Continuam să-i tot văd, să-i miros, să le simt atingerea. Măruntaiele mi se tot răsculau, amintindu-mi oroarea, şi apoi gândindu-mă la ce le făm eu lor, la oroarea lor. Cea mai bună metodă pentru mine de a face faţă momentului era să mă distanţez cât de cât. Nu să uit, ci doar să îl dau puţin mai la o parte, în zona sigură a imaginilor de celuloid.

Aşadar, am vorbit despre filmele cu zombi, dezbătând şi comentând meritele filmelor pe care, potrivit recomandărilor oficiale, nici unul dintre noi n-ar fi trebuit să le vadă.

— A avut cele mai bune efecte speciale, zicea Simon, jos pâlăria.

— Sigur, dacă faci să sară în aer îndeajuns de multe lucruri, poţi să ascunzi găurile din intrigă, destul de mari cât să încapă şi-un camion în ele.

— Intrigă? E un film cu zombi.

Acum se întinsese at era de lung pe podea, unde se aruncase ca să-mi facă o demonstraţie de „scenă a mor- cu un zombi grav dezarticulat. Eu stăteam tolănită pe sofa, uitându-mă în jos, la el.

— Lasă-mă să ghicesc, zise el. Tu o să scrii primul film de artă cu zombi din lume, care va avea premiera la Sundown.

— Sundance[21]. Şi, nu, nu visez asta. Dacă voi avea vreodată de regizat un film de artă? M-am cutremurat.

---

[21] Joc de cuvinte bazat pe pronunţia asemănătoare a cuvintelor *sundown* (apus de soare) şi Sundance Film Festival, cel mai mare festival de film independent din SUA, care se desfăşoară în ianuarie, în Salt Lake City, în Ogden şi în staţiunea Sundance (Utah).

Poţi să mă împuşti pe loc.

El rânji şi se ridică în capul oaselor.

— De-acord cu tine. Fără pelicule de artă pentru mine. Nu că o să ajung eu vreodată să scriu sau să regizez vreun film! Apropo, până la urmă, tu ce vrei să faci? Să scrii sau să regizezi?

— Amândouă, dacă pot. Scrierea de scenarii e locul unde se naşte povestea, dar dacă vrei să vezi povestea prinzând viaţă, trebuie s-o regizezi, pentru că la Hollywood, regizorul e rege. Scenariştii? Abia de sunt depistaţi de radar.

— Deci regizorul e în vârful piramidei.

— Nu, acolo e studioul. Regizorul e regele. Studioul e Dumnezeu. Şi ei vor doar ceva pe care să-l poată vinde, ceva care se potriveşte în cele patru mici cvadrante ale lor.

— Cvadrante?

— Cele patru grupe demografice principale. Băieţi şi fete, subîmpărţiţi în tineri şi vărstnici. Atinge toate patru grupele şi ai un blockbuster... şi un studio foarte fericit. Asta, totuşi, n-o să se întâmple cu un film cu zombi, oricât de mişto ar fl.

Se răsuci pe burtă.

— De unde ştii toate astea?

— Oi locui eu în Buffalo, dar sunt conectată la lume. Sunt abonată la Variety[22], sunt înscrisă la Creative S writing[23], primesc porţia mea de ştiri din cercul industriei de film, urmăresc constant blogurile... Dacă vreau să fiu în domeniu, trebuie să cunosc domeniul ăsta.Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

— O, drace. Eu nici nu ştiu încă ce vreau să fiu.

---

[22] *Daily Variety*, un ziar cu tematică din industria de entertainment.

[23] Sau *Creative Writing*, o disciplină ce tinde să devină de sine stătătoare în învăţământul american, care se ocupă de dezvoltarea abilităţilor de exprimare şi de compoziţie (imaginaţie şi stil) ale elevilor şi studenţilor.

— Te pot angaja să-mi faci toate efectele de ceaţă.

El râse, apoi se uită în spatele meu.

— Salut, frate. Ai luat destul aer?

— Voiam să vorbesc cu voi. Derek îşi roti privirea ca să mă cuprindă şi pe mine. Cu amăndoi.

— Atunci, trage-ti un scaun. Subiectul curent al conversaţiei - filmele cu zombi. Simon îmi aruncă o privire. Suntem tot la filmele cu zombi?

— Cred că da.

— Filmele cu zombi? zise Derek, rar, de parcă nu auzisem bine. Se întunecă la fată şi îşi coborî vocea: Voi dot aţi uitat cumva ce s-a întâmplat astăzi?

— Nţţ! Tocmai de aceea vorbeam despre ce vorbeam. Simon aruncă un rânjet în directia mea. Oarecum.

Derek mai coborî vocea un ton:

— Chloe e în pericol. În mare pericol. Şi tu arzi gazul, flecărind despre filmele cu zombi?

— Ard gazul? Flecăresc? Ce cuvinte bine alese. Foarte sugestive. Unde baţi? Ştiu foarte bine ce s-a întâmplat şi ce ar putea însemna asta pentru Chloe. Dar n-o să se facă gaură în cer dacă n-o discutăm chiar în clipa asta, Chicken Little[24]. Simon se întinse, dezmorţindu-şi oasele, şi adăugă: În momentul de fată, cred că putem lua toti o pauză, să ne mai destindem. Destindere? Te ocupi mult cu asta, nu-i aşa? Derek se apropie de Simon. De fapt, e cam tot ce faci tu.

M-am ridicat în picioare.

— Eu... mai bine mă duc să văd dacă Rae n-are nevoie de ajutor. La treburile ei.

Simon se ridică în şezut.

— Stai puţin. Aproape am terminat aici. Se întoarse spre Derek: Nu-i aşa?

— Desigur. Dă-i înainte. Ia-o încetişor. Sunt sigur că tata o să intre pe uşa aia dintr-o clipă într-alta şi o să ne

[24] Erou al unei poveşti pentru copii care este lovit în cap de-o ghindă şi crede că se prăbuşeşte cerul; un pesimist convins de un dezastru iminent.

salveze. Şi dacă el are necazuri? Dacă are nevoie de ajutor? Păi, ghinionul lui, fiindcă asta presupune efort iar tu eşti prea ocupat cu... destinderea.

Simon sări în picioare. Derek îl înfruntă. Stătura o clipă faţă-n faţă, apoi Simon mă împinse către uşă.

— Hai.

Cum eu şovăiam, a spus din buze, fără voce, „te rog” Am încuviinţat din cap şi am ieşit amândoi.

treizeci şi unu

CÂND MERGEAM PE HOL, am aruncat o privire spre Simon. Faţa îi era ca de piatră, lipsită de expresie.

Surprinzându-mi privirea cercetătoare, s-a străduit să-mi zâmbească, de parcă voia să mă asigure că era supărat pe mine.

— Doamnă Talbot? strigă el. Pot să ies până în curtea din spate? Să arunc de câteva ori la coş, înainte de a se însera?

— Bineînţeles, dragă.

Am aşteptat la uşă. Ea a ieşit din bucătărie, ştergându-şi mâinile pe un prosop, şi a tastat codul de siguranţă. Abia după aceea s-a uitat şi şi-a dat seama că Simon nu era singur.

— O, Chloe... Nu sunt sigură că voi doi ar trebui..,

— E vorba de baschet, doamnă Talbot.

El deschise uşa de plasă şi o ţinu pentru mine.

— Ne puteţi supraveghea pe fereastră, dacă trebuie

— Numai... numai să nu vă duceţi într-un loc în care nu vă pot vedea.

Simon trânti uşa de plasă după noi şi porni prin curte cu o asemenea viteză, că a trebuit să alerg ca să ţin pasul. Am aruncat o privire peste umăr. Uşa era închisă, nici urmă de doamna Talbot.

El se uită în jur.

— Vezi cumva mingea?

— Cred că-i în şopron. Mă duc s-o aduc...

Mă atinse pe cot.

— Nu. Doar dacă vrei să joci într-adevăr.

Am clătinat din cap şi el mă conduse către banca de piatră de lângă stratul central de flori.

— Talbot ne mai poate vedea, aici. Răsuflă zgomotos. Derek chiar ştie cum să mă scoată din fire. Mai rău? Eu ştiu că mă scoate din fire, încercând să mă mobilizeze, iar eu mă mobilizez oricum. Stupid, stupid, stupid.

Câteva clipe nu mai spuse nimic, plimbându-şi privirea prin curte.

— Derek vrea să merg să-l caut pe tata.

— Cum? Să evadezi? Nu poţi...

— Asta nu-i cine ştie ce. Se lăsă pe speteaza băncii. Când eşti crescut ca noi, ca supranaturalii, e... altfel. Regulile sunt altele. Trebuie să fie. Dacă e vreo problemă, trebuie să dai fuga.

— Dar tu nu vrei să pleci?

— Oh, ba da, vreau. Rumeg chestia asta de and am ajuns aici. Tata este acolo, afară — pe undeva —, poate are necazuri, iar eu stau degeaba într-un sanatoriu? Ducându-mă la ore? Ţinându-mă pe lângă Derek? Purtându-mă de parcă totul e în regulă? Asta mă omoară, Chloe. Derek ştie cât de tare îmi doresc să fiu afară. Cum am spus, mă mobilizează.

— Unde e tatăl vostru?

Clătină din cap.

— Nu ştim. A... Lucrurile au luat-o razna şi a dispărut, iar noi am ajuns aici. E o poveste lungă...

— Atunci mai poate aştepta.

— Mersi. Chestia e că el a plecat şi sunt sigur că n-a plecat de bunăvoie. Prin urmare, suntem prinşi aici, teoretic aşteptând să fim eliberaţi, dar după aceea, ce? Unde să ne ducem? Nu există nici o bunică sau unchi îndepărtat sau altă rudă care să aştepte să ne ia acasă. O să ajungem la un centru social şi atunci o să avem nevoie să scăpăm de acolo, deci ce rost are să aşteptăm?

— Vreţi să ieşiţi acum, dar nu puteţii să ieşiţi.

— Putem să ieşim. Derek are un plan. Simon râse scurt. Crede-mă, tipul are întotdeauna un plan. Dar este un plan de evadare numai pentru unul — pentru mine. El n-o să meargă. Refuză pur şi simplu.

— Cum? Te face să te simţi vinovat că stai aici, în schimb el nu pleacă? De unde-a scos-o şi pe-asta?

— Mda, ştiu, şi n-aş vrea să sune ca şi când i-ag lua apărarea, dar are un motiv de a nu pleca. E un motiv stupid, dar pentru el înseamnă foarte mult şi n-are sens să încerci să-i schimbi părerea. Pur şi simplu... e îngrozit.

— Îngrozit?

Simon îşi îndoi braţul şi se uită în jos, la el.

— E complicat. Ideea lui Derek, totuşi, este să ies eu şi să-l găsesc pe tata. Tata m-a învăţat mai multe căi prin care să iau legătura cu el. Formule magice şi chestii din astea. Dar nu-l pot părăsi pe Derek.

— Nu poţi?

— Nu vreau, cred. Sunt neliniştit pentru tata, dar el îşi poate purta şi singur de grijă, mult mai bine decât Derek.

Trebuie să fi arătat sceptică, fiindcă a continuati'

— Ştiu că Derek dă impresia că poate şi, în multe privinţe, chiar poate, dar în altele... Clătină din ca complicat. Dacă eu o şterg şi se întâmplă ceva rău, mă tem că el, pur şi simplu... o să lase lucrurile să curgă.

— Nu înţeleg.

— Ştiu. Îşi privi mâinile. Ştiu că nu prea are sens ce spun, dar...

— E complicat.

— Mda. Dar... Trase aer în piept. Încep să cred că trebuie să-mi asum riscul ăsta. Derek are dreptate. Dacă stau cu mâinile în sân, n-o să ajungem nicăieri. Acum,

E rândul tău să te hotărăşti. Chiar trebuie să ieşi de aici.

— Trebuie?

Intrebarea mea a sunat ca un scâncet.

— Derek are dreptate. Oricât de tare ne-am străduí

să-ţi ascundem puterile, de nu sunt ca ale melc. Nu pot fi ascunse. Nu când trăieşti sub lupă.

— Dacă o să ajung să fiu transferată într-un spital, o s-o scot eu la capăt cumva.

— Si dacă nu e un transfer? Aruncă o privire spre casă, cu îngrijorarea întipărită în ochi. Ceea ce ai spus despre Liz nu-mi mai dă pace. Poate că ea e un şaman. Sau, dacă e moartă, poate că a fost un accident. De ce ar omori ei copiii care nu se mai fac bine? Sună paranoic, dar chiar şi Derek e îngrijorat.

— Derek? Dar el a zis...

— Ştiu ce-a zis. Dar când am discutat cu el, mai târziu n-a mai desfiinţat ideea la fel de categoric. Ba chiar şi a pus şi el câteva întrebări. Cu Derek, asta înseamnă maximum de acord la care poţi ajunge asupra unei chestiuni. Dar tu oricum ai nevoie de ajutor. Să presupunem că totul merge bine şi vei fi eliberată, ce-o să faci? Cu come ai să vorbeşti? Cum ai să înveţi să te întorci iarăşi în normal?

Normal. Un cuvânt atât de simplu, banal. Ciudat cum strălucea acum, ca un inel de alamă pe un carusel, sclipind de promisiuni, atât de aproape, dar cu neputinţă de atins.

Ieşirea din sanatoriu nu mi-ar fi rezolvat problemele mele. Mătuşa Lauren ar fi stat încontinuu cu ochii pe mine, interpretând greşit fiecare lucru „anormal” care l-aş fi făcut drept un semn că aş fi avut nevoie să mă întorc la Sanatoriul Lyle... sau mai rău.

Dar să fug?

Ştiam ce ar fi spus Derek. Îmi puteam închipui expresia de pe chipul lui, grimasa aceea de dispreţ şi de frustrare. Nu mai eram Chloe Saunders, fata protejată de la scoala de artă. Nu mai eram nici măcar Chloe Saunders, schizofrenica. Iar dacă necromanta Chloe Saunders ar fi urmat vechile reguli, ar fi sfârşit intr-o celulă capitonată, urlând despre voci pe care nimeni altcineva nu le-ar putea auzi:

Nu eram naivă. Citeam ştirile. Ştiam ce li se întâmplă copiilor care fugeau de acasă, că nu-i aştepta deloc viaţa minunată de libertate pe care şi-o imaginaseră. Cât ar fi durat până l-am fi găsit pe tatăl lui Simon? Cum am fi trait până atunci? Ce am fi mâncat? Unde am fi dormit? Eu aveam nişte bani, dar cat ne-ar fi putut tine? Ce s-ar fi întâmplat când fotografiile noastre ar fi apărut la ştiri? Când fiecare poliţist şi cetăţean cu spirit civic ne-ar fi căutat?

Aş fi putut să rezist aici, să-mi ţin cu forţa ochii închişi şi să mă rog să nu se întâmple nimic rău. Sau aş fi putut să-mi iau soarta în mâini. Să trec la acţiune.

Să obtin ajutor din partea tatălui dispărut al lui Simon nu era chiar ideea mea de plan ferm. Dar dacă aş fi ieşit afară, aş fi putut lua urma lui Liz. Asta ar fi fost uşor. Era un număr limitat de spitale în Buffalo. Şi dacă ea nu se afla în sigurantă într-un spital, ce ar fi însemnat asta pentru noi, ceilalţi? Că eram în pericol? Nu-mi puteam vârî degetele în urechi, pretinzând că totul este perfect.

— Dacă ieşi de aici, o să vin cu tine, am zis eu.

— Nu-i nevoie. Am vrut să spun doar că eu trebuie să plec, pentru mine şi pentru Derek, iar acum şi pentru One. Când o să-l găsesc pe tata, el o să ne poată ajuta.

— Dar pe tine cine o să te ajute? Afară?

Un zâmbet forţat.

— Am vraja mea de ceaţă ucigătoare.

— Ai nevoie să-ţi asigure cineva spatele. Derek ar fi mult mai bun la asta, dar o să te alegi doar cu mine. Eu vin.

treizeci şi doi

AM AŞTEPTAT ÎN BAIA BĂIEIILOR, înghesuită lângă dulapul cu prosoape. La fiecare zgomot dinspre hol, inima îmi bătea mai tare, spunându-mi că eram pe cale să mă fac de râs mai mult ca niciodată.

Dar nu greşisem. Ca şi Derek, puteam aduna unu şi cu

unu şi să văd cât îmi dă. Mi-am şters palmele năduşite de jeanşi, am aruncat o privire la ceas şi m-am rugat să fi ajuns la concluzia corectă. Şi, într-un fel, m-am rugat să nu fi ajuns.

Când ceasul meu a arătat 8 fix, uşa de la baie s-a deschis brusc. Derek a aprins lumina, apoi a închis uşa după el. Când s-a întors către oglindă, m-a văzut şi-a scos o exclamaţie de surpriză care, în alte circumstanţe, mi-ar fi produs multă satisfacţie.

— Te-ai scrântit? şopti el. Ce cauţi aici?

Am trecut pe lângă el şi am încuiat uşa.

— Dacă vrei să discuţi planul, ăsta chiar nu e locul potrivit, zise el.

S-a învârtit în loc, urmărindu-mă cu privirea când am traversat baia până la duş şi am dat drumul la apă rece, ca să ne acopere conversaţia fără să umple încăperea de abur.

— Grozav, mormăi el. Acum or să creadă că făcut duş împreună. Poate le vom putea spune că n-am vrut decât să ne spălăm de murdăria din spaţiul de intervenţie şi încercam să economisim apa.

M-am postat în faţa lui.

— Tu mi-ai copt-o.

Deschise gura, dar, pentru prima oară, nu ieşi nimic de pe buzele lui şi recurse la un rânjet dispreţuitor simbolic.

— Tot timpul ăsta am încercat să-mi imaginez de ce voiai tu să mă ajuţi pe mine. De ce-ţi păsa ţie dacă ştiam că sunt o necromantă? De ce-ţi păsa dacă aveam să fiu dată afară de aici? De ce să rişti pentru mine, cum ai făcut în după-amiaza asta?

— Eu n-am vrut decât...

— Să mă ajuţi. Sigur, eşti antipatic şi arogant, dar sub masca asta există un tip cumsecade care vrea să ajute un seamăn supranatural. Mda, cum să nu! Trebuia să fie alt motiv. Şi astăzi l-am aflat. Simon.

Îşi încrucişă braţele.

— Da, Simon m-a pus să mă port drăguţ cu tine. Bine? Acum pot să-mi fac duşul? Singur?

— Tu voiai ca Simon să fugă de aici. Să-l găsească pe tatăl vostru. Dar el n-ar fi plecat fără tine. Avea nevoie de un motiv ca să plece fără întârziere. Şi atunci i-ai dat tu unul. Subsemnata domniţă la ananghie.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, mormăi el, dar ocolindu-mi privirea.

Şi ultima fârâmă de îndoială mi-a fost spulberată de un nou val de mânie.

— Eram la îndemână, o adevărată necromantă, naivă şi pierdută. Momeala perfectă. N-aveai decât să ne tot împingi unul către celălalt, să faci mare caz despre cât de neajutorată sunt eu şi, până la urmă, el avea să-şi pună armura-i strălucitoare. Grozav plan. Dar tot îi mai lipseşte ceva. Miza. În orice thriller bun, eroul are nevoie de trei lucruri. Ţinta, motivaţia şi miza. Ţinta: găsirea tatălui vostru dispărut. Motivaţia: ajutorarea bietei gagici necromante. Miza lipsea, totuşi. Aveai nevoie să-ţi pui domniţa la o adevărată ananghie. Dacă era pe cale să fie transferată într-un adevărat spital de boli mintale? Unde Simon n-ar mai fi avut cum să ajungă la ea şi s-o ajute? Sau, mai rău, unde ar fi putut muri, victima unui plan diabolic. Şi atunci ai pus-o pe Tori să...

— Nu! Îşi ridică mâinile, cu o expresie sincer şocată. N-am avut nici un amestec în treaba aia. Chiar dacă Tori ar fi vrut să se apropie destul de mine cat să poarte, o conversaţie — ceea ce, poate c-ai observat, nu i-a trecut prin cap — n-aş fi făcut eu aşa ceva. Nu am făcut nimic care să-i determine pe ei să te transfere.

— Bine, atunci tu doar ai profitat de situaţie.

I-am dat un moment ca să răspundă. N-a scos un cuvânt, ceea ce a însemnat exact răspunsul de care aveam nevoie.

— Când v-am spus prima oară despre faptul că o văd pe Liz, mi-ai tăiat imediat macaroana. Dar apoi ti-ai dat seama că asta putea fi întoarsă în avantajul tău, aşa că

ai schimbat placa pe lângă Simon. Ai semănat seminţele îndoielii şi ai aşteptat liniştit să răsară. De aceea n-ai protestat când m-am oferit să fiu eu cea transferată. Era exact unde doreai să ajung. Ai manipulat situaţia şi ai minţit...

— Eu nu mint niciodată.

L-am fixat cu o privire grea.

Chiar i-ai auzit pe doctori vorbind c-ar trebui să mă transfere, ieri?

Îşi afundă mâinile în buzunare.

— I-am auzit vorbind despre tine şi mi s-a părut că ar sugera...

— Bine, n-ai minţit. Ai exagerat.

Se încruntă.

— Dar chiar eşti în pericol. Cu cat mă gândesc mult la Liz...

— Mai tacă-ti fleanca, da? Ai obtinut ce ţi-ai dorit, Simon pleacă. Eu plec cu el. Ai dreptate. El trebult iasă ca să-l găsească pe tatăl lui. Bineînţeles, ne-ai fi putut scuti pe toţi de toată bătaia asta de cap, plecând pur şi simplu cu el. Dar asta ar putea fi periculos. Iar el oricum nu-i tatăl tău, prin urmare nu e chiar problema ta...

S-a repezit la mine atăt de repede încăt m-am clătinat, dăndu-mă în spate, dar am reuşit să mă stăpânesc şi să-l înfrunt. N-a fost lucru uşor, cu el aplecat ameninţător deasupra mea, fulgerând din ochi.

— Asta cred eu, Chloe?

Mi-am forţat genunchii să reziste, refuzând să întrerup contactul vizual.

— Nu ştiu ce crezi tu, Derek, am spus eu, calmă - cel puţin, aşa speram. Simon zice că există un motiv pentru care tu nu vrei să pleci. Un motiv stupid, după părerea lui. Aşadar, poate că e o scuză. Poate că nu vrei pur şi simplu să te agiţi.

— O scuză? Răse amar. Apoi se dădu înapoi din faţa mea, greoi, de parcă făcea un efort, şi spuse: Mi-ai citit dosarul, da?

— Eu...

— Ştiu că l-ai citit în noaptea aia când tu şi cu Rae v-aţi prefăcut că dădeaţi un raid prin cămară.

— Numai pentru că tu făcuseşi ce făcuseşi. Trebuia să ştiu...

— Cât de periculos eram. Nu te învinuiesc. Dar ţi-ai găsit răspunsul, da? Ştii exact cât de periculos sunt.

Am înghiţit în sec.

— Eu...

— Ştii ce am făcut şi mai crezi că ar trebui să umblu liber pe străzi? Strâmbă din buze. Sunt exact în locul care mi se cuvine.

Ceva din ochii lui, din vocea lui, de pe faţa lui, îmi crea un nod dureros în gât. Am aruncat o privire spre duş, urmărind cum apa stropea uşile, în timp ce jetul puternic umplea tăcerea.

După un moment, m-am uitat înapoi la el.

— Trebuie să fi avut un motiv când ai făcut-o.

— Zău? Când am încercat să-mi întorc din nou ochii, el a făcut un pas în lături, interceptându-mi privirea. Asta vrei, Chloe? Să auzi motivul meu? Scuza mea? Să auzi că tipul ăla a scos un pistol la mine şi că, dacă nu l-aş fi azvârlit în perete, aş fi fost mort? Ei bine, nu aşa s-a întâmplat. Există un copil acolo, în urma mea, care nu va mai putea merge niciodată, şi eu n-am nici o scuză. Este vina mea. Numai vina mea. Tatăl nostru, dispărut. Simon, închis aici. Eu...

Şi-a închis gura strâns, adâncindu-şi mâinile în buzunare şi privind încruntat pe deasupra creştetului meu, cu muşchii de pe falcă zvâcnindu-i.

După încă un moment, a zis:

— Aşadar, da, vreau ca Simon să iasă şi-am să fac orice să-l ajut, însă nu să te pun pe tine în vreun pericol. Tu obţii ceva de pe urma evadării ăsteia. N-ai nici un motiv să te plângi.

N-am putut decât să mă uit lung, fiindcă orice senzaţie că poate l-aş fi înţeles se evaporase, ca de

obicei. Zărisem ceva pe sub mască, dar el îl smulsese de sub ochii mei atât de repede, încât rămăseseră doar nişte vânătăi care mi spuneau că sunt o proastă dacă sper la mai mult.

— Nici un pericol? am zis eu, încet. O să fug. De acasă. De la familia mea. Din viaţa mea.

— O să fii cu Simon. Nu te preface că asta-i o nenorocire.

— Ce?

— Ştii ce vreau să spun. Câteva zile singură cu Simon? O să fie super. Şi înseamnă mult pentru el.Mult. Să fugi de-aici pentru a-l ajuta pe el să-şi găsească tatăl? N-o să uite niciodată asta.

Am făcut ochii mari.

— O, Doamne, crezi? Pe bune? Ce mişto! Pariez că o să-mi ceară să avem o relatie stabilă şi tot tacâmul. Vom putea să schimbăm scrisori de dragoste între centrul meu de detentie juvenilă şi al lui, şi poate or să ne lase să ne întâlnim la orele de dans mixt...

Se uită urât la mine.

— Chiar mă crezi o idioată, nu? am spus şi-am ridicat imediat mâna. Nu, nu-mi răspunde la asta. Te rog. Ştire de ultimă oră: să-ti tragi un iubit nu se află în topul listei de priorităti a tuturor fetelor. Chiar în clipa asta, pe lista mea se află cat de jos se poate — mult sub alte preocupări banale, cum ar fi să-mi redobândesc viata

— Bine...

— După ce afacerea asta o să se încheie, n-aş fi surprinsă ca Simon să nu mai vrea să mă vadă niciodată. Să uite totul definitiv. Şi, ştii ceva? Asta-i perfect. Fiindcă eu trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Liz. Şi vreau să-l ajut pe Simon pentru că aşa este corect să fac, nu pentru că îl cred eu aşaaaaa de drăguţ. N-oi fi eu un geniu ca tine...

Fulgerele din priviri se întoarseră.

— Nu sunt...

— Dar sunt destul de isteată să ştiu că treaba asta n-o

să fie o mare aventură romantică. Fug de acasă. O să trăiesc pe străzi. Chiar dacă îl găsim pe tatăl tău, nu sunt sigură că va fi în stare să-mi repare mie viata.

Gândul mi-a zburat la mătuşa Lauren şi am simtit o strângere dureroasă de inimă.

— Nici nu sunt sigură că mai poate fi reparată.

— Adică ar trebui să-ti flu recunoscător pentru că pleci?

— N-am spus niciodată...

Comutase înapoi în modul dominator.

— Ai tot atâta nevoie să ieşi de aici cât are şi Simon, poate chiar mai multă. Poate că nu vezi pericolul în care te afli, dar eu îl văd. Şi sunt îngrijorat.

— Îngrijorat? Pentru mine?

Ridică din umeri.

— Sigur. Preocupat. Ştii tu. Nici măcar nu m-a putut privi în ochi and a spus-o. Da, avem nevoie de tine, dar chiar vreau să ajut un semen supranatural. Strecură o privire spre mine şi adăugă: Trebuie să rămânem uniti.

— Să nu îndrăzneşti!

— Ce?

Privirea lui se smulse dintr-a mea şi începu să se plimbe prin baie.

— Ai dreptate, am zis. Chiar am nevoie de ajutor. Viaţa mea se face farâme şi poate că, într-o bună zi, o să mă uit înapoi la povestea asta ca la cea mai mare şi mai stupidă greşeală pe care am fâcut-o vreodată, însă în clipa asta e singura solutie pe care o văd. Ai nevoie de mine pentru rolul domnitei la ananghie? Bine. Dar să nu spui niciodată că faci asta pentru mine. Asta n-are nimic de-a face cu mine. Să nu îndrăzneşti să pretinzi c-ar avea.

I-am întors spatele şi am ieşit.

treizeci şi trei

MĂ ÎNTREBAM DACÂ, după evadarea noastră,

aveam să găsesc timp să dorm. Pentru că, în mod cert, la Sanatoriul Lyle nu avusesem parte de prea mult somn.

În noaptea aceea mă simteam atât de frântă că nici măcar n-am fost în stare să stau întinsă în pat, clocotind de mânie împotriva lui Derek sau fremătând de nesigurantă în privinta pasului pe care mă pregăteam să-l fac. M-am aruncat în pat şi am pătruns direct în vise cu sirene tănguitoare de politic şi câini urmăritori care lătrau. Cu un băiat captiv într-un pat de spital, şi un băiat captiv într-un sanatoriu privat şi suflete captive în trupuri putrezinde. Cu zombi tipând şi cerând milă şi o fată tipând „Dar n-am vrut asta„, şi un băiat spună „Nici eu n-am vrut. Nu contează.”

Visele s-au tot rotit şi. s-au tot amestecat între ele până când unul a reuşit să se elibereze. O imagine îngropată de cele mai puternice, mai gălăgioase, desprinzându-se de ele şi spunând: „Cu mine cum rămăne?

M-am deşteptat brusc şi am stat aşa, suspendată în întuneric, clătinându-mă între amintirea aceea confuză, întrebările pe care le ridica şi răspunsurile pe ca le promitea.

Apoi am sărit jos din pat.

Am bătut la uşa dormitorului.

— Derek?

Sforăituri groase mi-au răspuns.

Am bătut din nou, ridicându-mi vocea cât am îndrăznit de tare.

— Derek?

Mi-am chircit degetele de la picioare pe lemnul tare şi rece ca gheata şi mi-am frecat pielea ca de găină de pe braţe. Ar fi trebuit să-mi iau un pulover. Şi ciorapi.

Nici măcar n-ar fi trebuit să mă aflu aici. Îl muştruluisem pe tip, îmi făcusem ieşirea perfectă din scenă... şi acum mă furişam înapoi, rugându-l să stea de vorbă cu mine.

Asta înseamnă distrugerea unei scene.

În clipa în care mi-am ridicat mâna să mai bat o data, clanţa a scos un clinchet. Când uşa s-a crăpat, mi-am ridicat privirea până la nivelul ochilor, cu scuzele pe buze, şi m-am trezit holbându-mă la un piept. Un piept gol... şi nu un piept de băiat. Lat şi musculos, pe care numai punctişoarele roşii de acnee acută răspândite peste tot constituiau un semn că nu apartinea unui bărbat în toată firea.

Prin casă, Derek întotdeauna purta tricouri uriaşe şi jeanşi lălâi. Dacă mi-aş fi imaginat cum arăta pe sub ele, ceea ce nu făcusem —, aş fi presupus un trup îndesat, învecinat cu supraponderalul. Toată mâncarea aia pe care o devora trebuia să se depună undeva. Şi, după cum se părea, se depusese — numai că nu în grăsime.

Obrajii mi s-au aprins iar privirea mi-a coborât de pe pieptul lui Derek... ca să văd că nu purta decât boxeri.

— Chloe?

Privirea mi s-a repezit — recunoscătoare — la fata lui. El se zgâia la mine.

— Chloe? Ce...?

— Îmi eşti dator.

— Hm?

Se frecă la ochi cu degetul mare şi arătătorul, mărâi un căscat şi îşi dezmorti umerii.

— Cât e ceasul?

— Târziu. Sau devreme. Nu contează. Am nevoie de ajutorul tău şi îmi eşti dator. Îmbracă-te, să fii jos în cinci minute.

M-am răsucit pe călcâie şi am luat-o către scări.

Oare Derek avea să vină după mine? Probabil că nu, ţinând seama că eu îi nesocotisem ordinul „întâlnirea în cinci minute” în după-amiaza aceea.

Plănuisem că nu plec de la uşa lui până n-ar fi fost de acord să mă ajute. Dar nu mă aşteptasem să fie aproape gol în timpul conversaţiei. Ceea ce mi-am amintit, de asemenea, că nici eu nu aveam pe mine decât pantalonii de pijama şi un maiou. Când am ajuns la parter, am găsit

hanoracul pe care-l dezbrăcase Rae mai devreme în camera media. Mi-l trăgeam din mers, pe hol, când aproape că m-am ciocnit de Derek.

Îmbrăcase nişte pantaloni de trening şi un tricou şi se oprise în mijlocul holului, scărpinându-şi furios antebraţul gol.

— Purici? am zis eu.

Gluma era, recunosc, o încercare nereuşită de alunga nervozitatea de mai devreme şi nu credeam că merita privirea chiondorâşă pe care mi-o aruncă el.

— Hai să terminăm mai repede, zise. Nu sunt într-o dispoziţie prea bună.

L-aş fi putut întreba prin ce se deosebea asta de starea lui normală, dar mi-am muşcat limba, i-am făcut semn să vină în camera media şi am închis uşa. Apoi mi-am aplecat capul, trăgând cu urechea.

— Suntem în siguranţă aici, zise el. Doar să vorbeşti în şoaptă. Dacă vine cineva, o să aud eu.

M-am dus spre fereastră şi m-am oprit într-un petic luminat de lună. Când a venit şi el, l-am privit pentru prima oară cum trebuie, în lumină. Faţa îi era palid obrajii roşii ca focul şi nu din pricina acneei. Năduşeala

îi lipise părul în jurul feţei, iar ochii lui cu pleoape roşii. sclipeau, străduindu-se să-şi concentreze privirea.

— Ai febră, am zis eu.

— Poate. Îşi greblă cu mâna părul pe spate. De la ceva ce-am mâncat, bănuiesc.

— Sau de la vreun virus pe care l-ai luat.

— Clătină din cap.

— Eu nu... Şovăi, dar apoi continuă: Eu nu mă îmbolnăvesc. Nu prea des, în orice caz. Un aspect al... condiţiei mele. Asta de-acum pare să fie o alergie. Se scărpină din nou pe brat. Nu-i mare lucru. Sunt doar iritat. Mai excentric decât de obicei, ar zice Simon.

— Ar trebui să te întorci în pat. Uită de...

— Nu, ai dreptate. Îti sunt dator. Ce-ţi trebuie?

Am vrut să protestez, dar mi-am dat seama că era

hotărât.

Stai puţin, am zis eu şi am dat fuga pe hol.

A şoptit un exasperat „Chloe!” după mine, urmat de o sudalmă fără convingere, de parcă n-ar fi găsit energia nici să injure cum trebuie.

M-am întors cu un pahar cu apă rece şi i l-am întins, împreuna cu patru pastile de Tylenol.

— Două acum, două mai târziu, în caz că...

Şi le aruncă pe toate patru în gură şi bău jumătate de pahar.

— Sau le poţi lua pe toate patru acum.

— Am un metabolism accelerat, zise el. Un alt aspect al condiţiei mele.

Ştiu o mulţime de fete care nu s-ar supăra să aibă şi ele asta.

Bodogăni ceva de neînteles şi goli paharul.

— Mersi, dar... Îmi întâlni privirea. Nu-i nevoie să te porţi frumos cu mine doar pentru că nu mă simt prea bine. Eşti supărată. Ai tot dreptul să fii. Te-am folosit şi am agravat situatia pretinzând că n-am fâcut-o. În locul tău, eu nu mi-aş fi adus apă decât ca să mi-o torn în cap.

Se răsuci ca să pună paharul gol pe masă şi m-m bucurat că a fâcut-o, pentru că în mod sigur rămăsesem cu gura căscată. Fie că febra i se urcase drept la cap, fie că eu mai dormeam încă şi visam, pentru că asta sunase suspect de aproape de o recunoaştere a vinei. Poate chiar a scuză pe ocolite.

Se întoarse iar spre mine.

— Bun, deci îti trebuie...?

I-am fâcut semn spre canapea. Pe chipul său fulgeră agasarea — să se aşeze comod era o distractie cu care nu putea fi deranjat —, dar când eu am luat loc pe scaunul din fată, s-a lăsat şi el să cadă pe canapea. Dacă nu-l puteam lăsa să se întoarcă în patul lui, cel puţin se putea odihni cat vorbeam eu.

— Tu ştii câte ceva despre necromantic, da? am început eu. El ridică din umeri.

— Nu sunt expert.

— Dar ştii mai multe decât mine, Simon sau oricine altcineva cu care aş putea vorbi în momentul de faţă. Deci cum îi contactează necromantii pe morti?

— Vrei să spui ca tipul din pivnită? Dacă el este acolo, ar trebui să-l vezi. Apoi nu faci decât să-i vorbeşti, cum vorbim noi acum.

— Vreau să spun, cum contactezi o anumită persoană. Pot să fac asta? Sau sunt limitată doar la cei peste care dau întâmplător?

Tăcu. Iar când vorbi, vocea îi era neobişnuit de blândă.

— Dacă te referi la mama ta, Chloe...

— Nu.

Cuvântul îmi ieşi mai tăios decât intentionasem

Nici prin cap nu mi-a trecut... Păi, da, m-am gândit la asta, pentru cândva, poate, fireşte că mi-ar plăcea, mi-ar fi drag să... M-am auzit bătând câmpii şi am tras adânc aer în piept. Asta are legătură cu situaţia noastră.

— Te referi la Liz?

— Nu. Ar-ar trebui să încerc s-o contactez pe ea, cred. D-doar ca să fiu sigură. Dar nu-i asta. Să lăsăm de ce voiam să ştiu.

El se lăsă pe spate, între pernele canapelei.

— Dacă aş şti de ce, mi-ar fi mai uşor să răspund.

Poate, dar n-aveam de gând să-i spun până când nu adunam destule probe ca să-i pot expune, cu încredere, teoria mea.

— Dacă aş putea contacta o persoană anume, cum aş face-o?

— Poti s-o faci, dar nu e simplu şi succesul nu e garantat la vârsta ta. Ca şi Simon şi vrăjile lui, eşti la... nivelul uceniciei.

— La care pot fac lucrurile accidental, precum reîncarnarea morţilor.

— Păi, nu. Îşi scărpină absent braţul şi râc-răc-ul umplu tăcerea. Din câte am auzit, scularea mortilor din

mormânt este cel mai greu lucru de făcut şi cere îndeplinirea unui ritual complicat. Clătină din cap şi încetă cu scărpinatul. Trebuie să fi auzit prostii. Am mai spus, nu sunt un expert.

— Să ne întoarcem atunci la cum. Cum fac să chem un anumit suflet?

Se lăsă într-o rână, sprijinindu-şi capul de speteaza canapelei, uitându-se în tavan înainte de a da din cap, parcă pentru sine.

— Dacă-mi aduc aminte bine, există două căi. Ai putea folosi un obiect personal.

— La fel cum pui un căine pe urmele cuiva. Un zgomot uşor, semănând cu râsul.

— Mda, cred că da. Sau ca unul din mediumurile alea pe care le vezi prin filme, care întotdeauna cer ceva care i-a aparţinut persoanei căutate.

— Şi a doua cale?

Am încercat să nu arăt cât de mult îmi doream răspunsul ăsta, cât de tare speram că îl ghicisem deja.

— Trebuie să fii la mormântul respectivului.

Inima îmi bătea nebuneşte şi trecură câteva clipe până când am fost din nou în stare să vorbesc.

— La mormânt. Presupunând că acela este locul unde a fost înmormântat trupul. Trupul este important, nu locul mormântului.

Flutură din mână, ignorând mărunta mea distinctive, redevenind Derek cel dintotdeauna.

— Da, trupul. Ultimul obiect personal.

— Atunci cred că ştiu ce voia stafia din pivniţă.

I-am explicat cum stafia ma îmboldise să „fac contactul”, să „îi chem pe ei” şi să „ascult ce au de spus”.

— Se referea la trupurile îngropate. De-asta voia să intru în spaţiul de intervenţie. Ca să fiu destul de aproape de trupuri, pentru a le putea contacta pe spiritele lor.

Derek îşi duse mâna la spate pentru a se scărpina

între omoplaţi.

— De ce?

— Din ceea ce părea să spună, era ceva despre Sanatoriul Lyle. Ceva ce îmi puteau spune mie.

— Dar trupurile alea au fost îngropate acolo cu mult înainte ca Lyle să fie sanatoriu privat. Iar dacă stafia aia ştie ceva, de ce nu-ţi spune chiar ea?

— Nu ştiu. Zicea...

M-am străduit să-mi aduc aminte

— Părea să-mi spună că ea nu putea să intre direct în contact cu celelalte.

— Şi atunci, de unde ştia că ele aveau ceva important să-ţi spună ţie?

Bună întrebare. De-asta venisem eu la Derek. Pentru că îmi lua la puricat presupunerile, îmi arăta unde scârţâia raţionamentul şi ce trebuia să aflu înainte de a trage vreo concluzie.

— Nu ştiu, am zis eu, în cele din urmă. Indiferent cum au ajuns ele acolo, sunt foarte sigură că n-au murit Ili cauze naturale. Probabil că ai dreptate şi nu are absolut nici o legătură cu noi, iar stafia asta e confuză şi a pierdut noţiunea timpului. Sau poate că vrea ca eu să le rezolv crimele... M-am ridicat. Însă, orice ar vrea ea să aud, am de gând să ascult. Sau măcar să încerc.

— Stai asa.

Ridică o mână şi m-am pregătit pentru obiecţiile sale. Era pierdere de vreme. Periculos, pe deasupra, după ce fusesem prinşi acolo mai devreme. Si, să nu uităm, ultima oară când contactasem spiritele acelea, le întorsesem în trupurile lor. Dacă mai făceam o dată asta, mai bine nu-l chemam din nou pe el la chestia cu reîngropatul.

Se ridică în picioare.

— Ar trebui să luăm o lanternă. Mă ocup eu. Tu ia-ţi pantofii.

treizeci şi patru

NAVEAM DE GAND SA PUN PICIORUL — nici desculţ, nici în ciorap, nici cu pantof — în acel spaţiu de intervenţie până ce n-aş fi stat de vorbă cu prima stafie şi nu i-aş fi pus toate întrebările pe care le punctase Derek.

Am coborât împreună în spălătorie. Derek a luat poziţie într-o parte a camerei, sprijinindu-se cu spatele de uscător. Eu m-am aşezat cu picioarele încrucişate pe podea, în mijlocul încăperii, am închis ochii şi m-am concentrat.

N-a durat mult, de parcă stafia mă aşteptase. Tot nu puteam să prind de la ea mai mult decât frânturi de frază şi imagini fugare. I-am spus asta lui Derek şi am adăugat:

— N-am mai luat medicamentele după ce mi-ai dat borcanul ăla. Dar cred că încă mai am ceva din ele în organism.

— ...nu medic..., a spus stafia....bloc...

— Ce e blocat?

— Vrajă... spirite... blochează...

— O vrajă de blocat spiritele? am ghicit eu.

Asta îi atrase atenţia lui Derek, care veni mai aproape, desfăcându-şi mâinile de la piept.

— A spus că îl blochează o vrajă? Ce fel de vrajă?

— Mă pregăteam să-i transmit, dar stafia evident putea auzi şi i-a răspuns.

— Ritual... magic... important.

— E important?

— Nu... nu important, zise el, energic.

I-am relatat asta lui Derek, care a bombănit despre imperfecţiunea acestui mod de comunicare, în timp ce-şi scărpina furios antebraţul, apoi spuse:

— Spune-i să zică un cuvânt odată. Să-l repete până îl înţelegi şi îl rosteşti şi tu, pentru control. O să meargă mai greu, dar cel puţin nu vom pierde...

Se opri, privirea lui urmărind-o pe a mea spre braţul

lui. Pielea i se... mişca. în valuri mici.

— Ce na...? începu el, apoi mârâi enervat şi îşi scuturǎ violent braţul. Spasme musculare. Am o mulţime în ultima vreme.

Se uitǎ iarǎşi la pielea care se încreţea, strânse pumnul şi îl împinse puternic în aer de vreo câteva orl, încercând sǎ-şi potolească muşchii. Eram gata sǎ-i sugerez sǎ discute cu un doctor, când mi-am dat seama cǎ n-ar fi atât de simplu pentru cineva ca Derek. Acum puteum vedea clar cǎ era o problemǎ cu muşchii lui, care se destindeau şi se contractau de capul lor. Un efect secundar al condiţiei sale, bǎnuiesc, muşchii dezvoltându-se supraturaţi. Ca şi restul lui, trecând în viteză grin pubertate.

— Atâta timp cât nu-ţi ies prin haine, sfâşiindu-le, şi nu le faci verde..., am zis eu.

— Cum?

Faţa i se strâmbă nedumeritǎ, apoi pricepu.

Incredibilul Hulk. Ha-ha! Filmul Incredibil de Prost”, mai exact. Îşi frecă antebraţul. Nu mă lua în seamă şi întoarce-te la spiritul tău.

Spiritul auzise propunerea lui Derek de a-mi spune un cuvânt odatǎ, şi asta am şi fǎcut. A mers mult mai bine, deşi suna cumva a şaradă, el spunând un cuvânt încă o datǎ, şi încă o datǎ, iar eu repetându-l agitatǎ, pânǎ când îl înţelegeam, în sfârşit.

Am început cu întrebări despre spiritul însuşi şi am aflat cǎ şi el fusese un necromant. Şi cǎ se afla la spital când fusesem eu internatǎ. Ceva despre opritul spiritelor de a mai hărţui pacienţii bolnavi mintali, ceea n-am prea înţeles, dar nu era important.

Spiritele îi recunoşteau pe necromanţi, deci el ştiuse ce eram eu. Dându-şi seama cǎ eu nu ştiam ce eram, a înţeles cǎ aveam nevoie de ajutor. Dar mai înainte de a puteu face contactul, fusesem mutatǎ din spital. Şi astfel mǎ urmase la Sanatoriul Lyle. Numai cǎ sanatoriul era curnva blocat împotriva spiritelor. El se gândise cǎ ar fii o

vrajă, deşi când Derek l-a descusut despre această afirmaţie, spiritul a recunoscut că s-ar fi putut să fie orice, de la materialele de construcţie până la poziţia geografică a clădirii. Tot ce ştia era că singurele locuri în care putea face contact parţial cu mine erau pivniţa şi podul.

Cât despre mortii din spatiul de interventie, ştia două lucruri. Unu, că fuseseră ucişi. Şi doi, că fuseseră supranaturali. Acestea două laolaltă îl convinseseră că poveştile lor ar fi importante. El nu le putea afla singur fiindcă nu putea face contact cu mortii la fel de uşor pe cât o făcea înainte de a deveni unul dintre ei.

— Dar nu erau decât schelete şi came uscată, zise Derek. Ca mumiile. Indiferent ce li s-a întâmplat lor n-ar avea nici o legătură cu noi, aici, acum.

— Poate, a fost singurul răspuns al stafiei.

— Poate?

Derek îşi aruncă mâinile în sus şi începu să se plimbe cu paşi mari prin încăpere. Mormăia în barbă dar fără nici un pic de mânie, doar cu frustrare, încercând să pătrundă această problemă şi să vadă o legătură, când de fapt ar fi trebuit să fie în pat, îngrijindu-se de febră.

— Samuel Lyle, comunică mai departe spiritul. Proprietarul original. Îl cunoşti? I-am spus că nu şi l-am întrebat pe Derek.

— De unde să-l cunosc pe tipul care a construit căsoiul ăsta acum o sută de ani?

— Şaizeci, zise spiritul, iar eu am transmis.

— Mă rog, răspunse Derek şi îşi reluă mersul prin încăpere. El măcar ştie în ce an suntem acum?

I-aş fi putut atrage atentia că, dacă spiritul ştia cu cât timp în urmă fusese construită casa, în mod evident ştia şi anul curent, dar Derek doar cârtea, fiindcă febra îl împiedica să se concentreze asupra puzzle-ului.

— Supranaturali, zise spiritul. Lyle. Vrăjitor.

Asta îl făcu pe Derek să se oprească brusc a când i-am spus-o.

— Tipul care a construit locul ăsta a fost vrăjitor?

— Magie neagră. Alchimist. Făcea experimente. Pe supranaturali.

Un fior rece mi-a străbătut bratele şi mi le-am încrucişat.

— Crezi că aşa au murit cei din pivniţă? am întrebat. Vrăjitorul, Lyle, a făcut experimente pe ei?

— Cum de ştie el atât de multe despre tipul ăsta? întrebă Derek. A venit aici după tine, nu?

— Toată lumea ştie, răspunse spiritul. În Buffalo. Toţi supranaturalii. Ştiau unde locuia el. Şi stăteau deoparte. Sau nu.

Derek clătină din cap:

— Eu tot nu văd cum vreunul dintre lucrurile astea ar avea legătură cu noi.

— Poate are, a răspuns spiritul. Poate n-are. Trebuie întrebat.

Derek şuieră o înjurătură şi izbi cu pumnul în zid, cu destulă forţă cât să mă facă să tresar. M-am apropiat de el,

Du-te în pat. Probabil ai dreptate. Sunt sigură că nu-i nimic...

— Nu spun asta. Spun doar că... Un vrăjitor a construit casa asta cu şaizeci de ani în urmă; există supranaturali îngropati în pivniţă; şi acum noi suntem aici, trei copii supranaturali. Sanatoriul poartă numele lui. Are asta vreo semnificaţie? Sau este pur şi simplu numit după tipul care a construit clădirea? Pare prea mult ca să fie o coincidentă, dar nu mă prind care-i legătura.

— Mă descurc singură. Du-te înapoi...

— Nu, are dreptate. Trebuie să întrebăm. Numai că... Îşi duse mâna pe sub tricou şî se scărpină pe spate. Mă simt ca naiba şi asta mă face irascibil. Dar trebuie să facem asta.

Spiritul ne urmă în spatiul de intervenţie.

— Cum mă feresc să nu mai fac ce-am făcut mai devreme? am întrebat eu. Să-i întorc în trupurile lor?

Tăcere. Am numărat până la şaizeci, apoi am spus

— Hei? Mai eşti aici?

— Fii calmă. Concentrează-te. Dar ia-o încet. Blând. Puterea ta. Prea mare.

— Puterile mele sunt prea mari?

Nu mi-am putut reţine un zâmbet. Nu eram sigură că îmi dorisem puterile astea, dar era într-un fel grozab să aud că deţineam mai multe decât un necromant obişnuit. Ca atunci când făceai un test de IQ şi descopereai că eşti mai inteligent decât credeai.

— Vârsta ta. N-ar trebui niciodată să fii în stare să… Tăcere. Am aşteptat, răbdătoare, să prind următorul cuvânt. Şi am aşteptat.

— Hei?

Începu din nou, cuvânt după cuvânt.

— Prea devreme. Prea mult. Prea…

O pauză mai lungă.

— E ceva în neregulă, zise el, în cele din urmă.

— În neregulă?

Derek se târî din umbră, de unde mă urmărise în tăcere.

— Ce spune?

— Ceva despre puterile mele. Că sunt… în neregulă.

— Prea puternice, zise spiritul. Nenaturale.

— Nenaturale? am şoptit eu.

Ochii lui Derek scăpărară.

— Nu-l asculta, Chloe. Deci, eşti puternică. Mare scofală. Eşti în regulă. Numai ia-o încet.

Spiritul îşi ceru iertare. Mai dădu câteva instrucţiuni apoi spuse că avea să privească „de pe partea cealaltă în caz că prezenţa lui îmi mărise puterile, mai devreme. Dacă aveam nevoie de el, avea să se întoarcă. Un ultim avertisment să nu mă fortez prea tare, şi s-a dus.

treizeci şi cinci

DEREK S-A ÎNTORS ÎN UMBRA, lăsându-mă

singură, stând din nou cu picioarele încrucişate, cu lantern în faţa mea. Oricât de mult mi-ar fi plăcut s-o folosesc drept lampă, ca să risipesc întunericul, am aşezat-o pe-o parte, cu fasciculul îndreptat spre locul unde fuseseră îngropate cadavrele, în speranţa că, dacă pământul va tresări cat de puţin, Derek mă va preveni mai înainte să înviez morţii.

Ca să eliberez spiritele din corpurile lor, folosisem vizualizarea, prin urmare am folosit-o din nou. Mi-am imaginat cum aduc spiritele din eter, cum le trag spre mine ca un magician care scoate o eşarfă nesfârşită de pe mânecă.

În câteva rânduri am prins o străfulgerare de imagine, dar care dispărea aproape imediat. Am continuat să lucrez, încet şi hotărât, rezistând imboldului de a mă concentra mai intens.

— Ce vrei? s-a răstit o voce de femeie, atât de aproape, atât de limpede, încât am înşfăcat lanterna, convinsă că ne descoperise una dintre surori.

În loc de asta, am luminat cu fasciculul de raze o femeie imbrăcată într-un trening. Mai exact, asta purta partea de sus. Stătea în picioare, cu capul atingând tavanul scund, însemnând că era „îngropată” până la brâu în pământul spaţiului de intervenţie. Avea în jur de treizeci de ani, şi părul scurt, blond. Trăsăturile sale ascuţite erau încremenite într-o expresie agasată.

— Zi, necromanto, ce vrei?

— Spune-i să ne lase în pace, scânci glasul unui bărbat din întuneric.

Am luminat cu lanterna într-acolo, dar n-am putut desluşi decât o siluetă înceţoşată, lângă peretele din capătul îndepărtat.

— V-vreau doar să vorbesc cu voi, am răspuns.

— Asta e mai mult decât evident, mi-o trânti femeia. Ne chemi, ne tragi şi ne sâcâi până ne scoţi afară împotriva voinţei noastre.

— N-n-am vrut să...

— Nu ne poţi lăsa în pace, nu-i aşa? Nu ţi-a fost de ajuns că ne-ai vârât înapoi în corpurile noastre. Ştii cum e treaba asta? Ca atunci când stai aşezat, bucurându-te de o după-amiază plăcută, şi deodată te trezeşti înapoi în cadavrul tău, îngropat, săpându-ţi cu mâinile drumul către suprafaţă, îngrozit că ai fost capturat de vreun necromant dement care caută sclavi zombi.

— N-am vrut...

— O, ai auzit, Michael? N-a vrut. Femeia veni mine. Aşadar, dacă, din intâmplare, dezlănţui o furtună de foc al iadului asupra ta, o să fie în regulă, câtă eu n-am vrut asta? Ai o putere, fetiţo, şi ar fi mai bine să înveţi s-o foloseşti cum trebuie mai înainte să se decidă cineva să-ţi dea o lecţie. Mai invocă-mă tu o data şi o voi face eu.

Începu să dispară.

— Stai! Tu eşti... — m-am chinuit să-mi aduc aminte cum numise Simon o femeie care aruncă vrăji - ... o vrăjitoare, da? Ce ţi s-a întâmplat aici?

— Am fost ucisă, în cazul în care nu e destul de evident.

— Din cauză că erai vrăjitoare?

Se întrupă din nou, atât de repede, că am sărit înapoi.

— Vrei să spui dacă mi-am atras singură soarta

— N-nu. Dacă Samuel Lyle — proprietarul casei acesteia — te-a ucis? Pentru că erai vrăjitoare?

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet hidos.

— Sunt sigură că faptul că am fost vrăjitoare n-a făcut decât să-i ofere un plus de plăcere. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine înainte de a avea încredere într-un vrăjitor, dar am fost o proastă. O proastă disperată. Sam Lyle ne-a promis o viată mai uşoară. Asta-i ceace vrem cu toţii, nu? Putere fără pret. Sam Lyle eraun un vânzător de visuri. Un vânzător alunecos ca un şarpe. Sau un nebun. Îşi schimonosi iarăşi fata în zâmbetul acela. N-am putut niciodată să stabilim care din dauă, nu-i aşa, Michael?

— Un nebun, veni o şoaptă din spate. Ceea ce ne-a

făcut nouă...

— Ah, dar noi eram pacienti voluntari. Cel putin, la început. Vezi tu, fetito, pentru toate progresele ştiinţifice se cer experimente, iar experimentele cer subiecti, şi asta am fost Michael şi cu mine. Cobai de laborator sacrificati pentru viziunea unui nebun.

— Dar eu?

Ea pufni dispretuitor.

— Dar tu ce?

— Are asta vreo legătură cu faptul că mă aflu aici? Acum? Suntem mai multi. Supranaturali. Într-un sanatoriu privat.

— Şi fac experimente pe voi? Vă leagă de paturi şi vă supun la şocuri electrice până vă retezati limbile cu dinţi?

— N-nu. Nimic de genul ăsta.

— Atunci socoteşte-te fericită, fetito, şi încetează să ne mai tulburi. Sam Lyle e mort şi — dacă Soarta e dreaptă - putrezeşte într-o dimensiune a iadului.

Începu din nou să dispară.

— Stai! Trebuie să ştiu...

— Atunci, află! Apăru la loc. Dacă tu crezi că te afli aici din pricina unui vrăjitor mort, atunci eşti la fel de nebună pe cât a fost şi el, însă nu am răspunsurile pe care le doreşti. Eu sunt o umbră, nu un oracol. Ce căutaţi voi, nişte puştani, aici, unde am murit eu? De unde să ştiu eu? De ce mi-ar păsa?

— Sunt în pericol? Buzele i se strâmbară.

— Eşti o supranaturală. Eşti întotdeauna în pericol.

— Misiune îndeplinită, dar n-am câştigat nimic. În afară de mai multe întrebări, am zis eu, în timp ce ne scuturam hainele în spălătorie. Acum ne putem întoarce în sfârşit la culcare.

Derek clătină din cap.

— Nu contează. N-o să dorm.

— Din cauza celor întâmplate acum? Îmi pare rău, N-am vrut...

— Nu dormeam înainte de-a mă chema tu. Îşi scoase

pantoful şi răsturnă ţărăna din el în chiuvetă. Din cauza febrei ăsteia sau ştiu eu ce-o fi. Mă face hipernervos. N-am stare.

Ca la comandă, muşchii antebraţului său începură să se frământe.

— O parte din problemă este că nu fac destulă mişcare. Câteva pase cu mingea, împreună cu Simon, nu ajung. Am nevoie de mai mult... spaţiu. Mai multă activitate. Cred că statul provoacă asta.

Îşi frecă apăsat muşchii zvârcolitori.

— N-ai putea să ceri echipament sportiv de forţă? Par destul de buni la chestii din astea.

A strecurat o privire în direcţia mea.

— Mi-ai văzut fişa. Chiar crezi că or să-mi cumpere o pereche de haltere şi un sac de box? Îşi roti ochii prin spălătorie. Eşti obosită?

— După treaba asta? Nu.

— Ce-ai zice să luăm putin aer? Să ieşim afară, la o plimbare? Am râs.

— Cum să nu, dacă n-ar fi micuXul obstacol al unui nlstem de alarmă în calea noastră.

Îşi trecu degetele prin păr, scuturând păianjenii pe care-i luase de pe tavanul spai;iului de interventie.

— Ştiu codul.

— Ce?

— Crezi că-l împing pe Simon să plece şi nu cunosc codul de siguranţă? Pot să deschid ca să ieşim pe afară, şi chiar ar trebui să facem o plimbare, să verificăm căile de evadare, ascunzătorile. Nu primesc învoire pentru prea multe excursii, aşa că n-am putut arunca o privire la împrejurimi.

Mi-am încrucişat braţele.

— Poţi ieşi afară la orie oră? Poţi să faci câtă mişcare vrei? Dar n-ai făcut-o niciodată?

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu m-am gândit niciodată la asta...

— Bineînţeles că te-ai gândit. Dar ar putea fi o alertă

când alarma e dezamorsată. Sau să se înregistreze undeva că a fost dezamorsată. Aşa că niciodată n-ai riscat. Dar acum ar trebui s-o facem. Dacă suntem prinşi, et, bine, deja toată lumea crede că facem prostii. 0 să avem necazuri pentru că ne-am furişat afară, dar nu cum am avea Simon şi cu mine dacă am fi prinşi că fugim.

Işi scărpină obrazul.

— E o idee bună.

— Şi nu ţi-a trecut niciodată prin minte.

Nu spuse nimic. Am oftat şi am luat-o către scări.

— Chloe, zise el. Stai pui;in. Eu...

M-am uitat peste umăr.

— Vii?

treizeci şi şase

CINCI MINUTE MAI TÂRZIU, ne plimbam pe trotuar, luminile Sanatoriului Lyle pierind treptat în urma noastră. I-am dat ocol pe străzile cele mai apropiate, localizând toate rutele accesibile dinspre casă. Ne aflam într-o zonă din Buffalo pe care n-o recunoşteam, una plină de case vechi pe terenuri întinse, unde te aşteptai să găseşti câte un Mercedes sau un Cadillac pe fiecare alee din faţa casei. Dar am văzut şi de ce nu se întâmplă aşa — furnalele scuipând valuri de fum, la câteva străzi distanţă spre est.

După ce-am mai trecut de vreo două străzi, mergând spre vest, ceaţa luminoasă din faţă sugera un cartier business, lucru confirmat de Derek. Ca şi zona din jurul sanatoriului, era mai vechi şi destul de decent, dar nu cochet. Nu tu case de amanet şi sex-shopuri, dar nici bistrouri şi cafenele. În rarele ieşiri ale lui Simon, el îi spusese lui Derek că văzuse o mulţime de sedii de firme mai vechi, obişnuite, cu numeroase alei şi cotloane întunecate.

— Odată ajunşi în zona cu firme, spuse Derek, o să fiţi aproape în siguranţă. Dacă n-o să puteţi să ajungeţi aici,

luaţi-o într-acolo — arătă cu mâna spre fabrica de la est. Este numai zonă industrială. Sunt sigur că o să găsiţi vreun depozit abandonat, dacă aveţi nevoie să vă daţi la fund o vreme. Se uită în jur, cercetând împrejurimile, cu nările fremătând în timp ce inspira aerul rece al nopţii, probabil o bine-venită uşurare pentru febra lui. O să ţii minte toate astea?

— Poţi să le mai spui o dată? Mai rar? Poate să le pui pe hârtie pentru mine? Cu desene?

Se uită urât la mine.

— Doar verific, da? E important.

— Dacă-ţi faci griji că nu ne putem descurca, există o soluţie evidentă. Vii cu noi.

— Nu.

— Ziceam şi eu...

— Ei, bine, nu.

O luă mai repede, lăsându-mă să alerg pe lângă el ca să ţin pasul. Puteam spune că Simon avea dreptate — subiectul era inchis, nu se discuta —, dar nu mă puteam abţine.

— Simon îşi face griji pentru tine.

— Da? Se opri, se întoarse spre mine şi îşi deschise larg braţele. Tie ţi se pare că arăt bine?

— Nu, arăţi ca un tip care ar trebui să fie în pat, îngrijindu-se de febra lui, nu dând târcoale...

Eu nu dau târcoale, se răsti el, mai aspru decât era nevoie. Adică, unde sunt? Pe stradă, da? La câteva străzi depărtare de Sanatoriul Lyle. Nici o maşină de poliţie nu goneşte pe stradă după mine. Dacă se întâmplă să nu meargă ceva, pot să ies. Chiar crezi că Talbot şi Van Dop m-ar putea opri?

— Întrebarea nu e dacă poţi să evadezi. Ci dacă vrei.

Tăcu un moment. Deşi aveam satisfacţia să văd că îmi va spune doar ceea ce voiam să aud, nu-mi plăcea să văd cât de mult se gândea ca să-mi răspundă. Simon spusese că se temea că, în caz că ar fi mers ceva prost, Derek ar fi putut să lase lucrurile să curgă. Deja hotărâse

că locul lui era în Sanatoriul Lyle. Oare avea să-l părăsească măcar atunci când avea să fie în pericol? Sau nu putea vedea decât pericolul pe care îl reprezennta el... sau credea că îl reprezintă?

— Derek?

Îşi afundă mâinile în buzunare.

— Da – ce?

Îşi scoase brusc o mână din buzunar şi se scărpină pe brat, înfigându-şi unghiile în came până-şi lăsă urme roşii.

— Dacă sunt în pericol, o să ies şi o să vă găsesc. Bine?

— Bine.

M-am trezit şi-am dat cu ochii de o siluetă aşezată patul meu, şi am ţ:âşnit în capul oaselor, cu numele lui Liz pe buze. Dar era Rae, stând cu spatele sprijinit de perete cu genunchii ridicaţi şi cu ochii sclipind amuzaţi.

— Ai crezut că vezi o stafie? întrebă ea.

— N-nu. Poate.

M-am frecat la ochi şi am căscat.

— Presupun că nu e o idee bună să-i faci o surpriză cuiva care vede fantome, hm?

M-am uitat prin dormitor, clipind des. Lumina zorilor se revărsa înăuntru. Am aruncat o privire spre patul lui Rae şi mi-am imaginat-o pe Liz acolo, mişcându-şi degetele de la picioare în lumina soarelui.

— Liz a lăsat vreun obiect în urmă?

— Ce?

M-am ridicat pe marginea patului, aruncând pătura în lături.

— Când te-ai mutat aici, ai găsit ceva?

— Doar o bluză de-a lui Tori. Nu m-am ostenit să i-o dau înapoi, încă. Nu că Tori s-ar grăbi cumva să dea înapoi hanoracul ăla verde pe care l-a împrumutat de la Liz. Am văzut-o purtându-l şi alaltăieri. De ce? A sunat în sfărşit Liz?

M-am întins.

— Nu. Voiam doar...

Un alt căscat.

— E devreme rău şi mintea încă îmi rătăceşte pe jumătate pe tărâmul viselor. A bătut deja la uşă doamna Talbot şi n-am auzit eu?

— Nu, mai avem vreo câteva minute. Voiam să vorbesc cu tine înainte de a se scula toată lumea.

— Bine, despre ce... M-am deşteptat brusc. Ieri! Trebuia să vorbim. Am uitat complet.

— Ai avut treabă. Trăgea de tivul cămăşii ei de noapte de fetită. Deci o să primesc o invitaţie?

— Invitaţie?

— La marea evadare. Despre asta aveai de gând să vorbeşti cu mine aseară, nu? Despre cum tu, Simon şi Derek aţi studiat terenul şi ati făcut planuri în ultimele câteva zile.

Nu vreau să-mi închipui ce faţă am făcut în momentul ăla. Stupoare, groază, uluire - sunt sigură că-mi erau toate scrise cu litere de-o şchioapă, cat să îi alunge orice urmă de îndoială.

— Eu... n-nu...

— ...ştii la ce ma refer? Răsuci pe deget un fir despins şi îl rupse, cu privirea fixată asupra lui. Atunci, ce voiai să-mi spui? Aveai de gând să inventezi o poveste ca să mă arunci pe o pistă falsă?

— N-nu. Voiam să-ti povestesc ce s-a întâmplat în spaţiul de intervenţie. Cu Derek. Am contactat din nou stafia aia.

— Ah.

Se dezumflă. Oricât de fascinantă ar fi fost, în mod normal, povestea mea cu zombi, nu era ceea ce sperase ea să audă. Lăsă firul de aţă să cadă pe pat.

— Deci, nu sunt invitată, aşa-i?

— N-nu e n-nici o...

Ridică mâinile.

I -am surprins o dată pe Simon şi pe Derek vorbind despre evadare. Acum, cu toată tevatura asta despre

transferul tău sau al lui Derek, şi cu voi doi stând deodata pe-afară împreună...

— Dar nu-i...

— Azi-noapte, m-am trezit şi tu nu erai aici. Am coborât, tocmai când tu şi Derek vă furişati înăuntru, am prins destul din discutie cât să-mi dau seama că aţi făcut o plimbare romantică sub clar de lună.

— Derek nu fuge nicăieri.

Ceea ce era adevărat, chiar dacă nu era exact răpunsul la întrebarea ei.

Ea se rezemă din nou cu spatele de perete, trăg du-şi genunchii la piept.

— Şi dacă îndeplinesc cerinţele clubului? Aşa m-aleg cu o invitatie?

— Ce?

— Clubul vostru. Al copiilor speciali. Cei cu superputeri.

Am râs, dar a sunat mai mult ca un chelălăit pudel speriat.

— Superputeri? Aş vrea eu. Cu puterile mele n-o să deschid în veci nici măcar o portiţă la Cartoon Network... decât ca moment comic de destindere. Ghost Whisperer Junior[25]. Sau Ghost Screamer[26], mai exact. Urmăriţi, în fiecare săptămână, cum Chloe Saunders fuge ţipând de încă o stafie care caută ajutorul ei.

— OK, superputere poate că e cam mult spus. Dar ce-ar fi dacă ai putea arunca un tip din calea ta doar pocnind din degete? Pariez că asta s-ar potrivi de minune.

---

[25] *Ghost Whisperer* - serial american de televiziune, din genul thriller fantastic, difuzat din septembrie 2005, a cărui eroină principală are abilitatea de a sta de vorbă cu sufletele morţilor; difuzat în România sub titlul *Mesaje de dincolo*.

[26] Joc de cuvinte pe marginea titlului serialului TV mai sus pomenit - *ghost whisperer* înseamnă cel care stă de vorbă, şuşoteşte cu spiritele, iar *ghost screamer* cel care ţipă la vederea spiritelor.

M-am dat jos din pat şi m-am dus la şifonier.

— Desigur, dar nu asta a făcut Derek. M-a înşfăcat de mână, crede-mă, am simţit contactul fizic.

— Nu vorbeam despre Derek. Cu vreo câteva zile înainte să fie expediat Brady, el şi Derek s-au încăierat. Sau, mă rog, asta a încercat Brady. Derek n-a schiţat nici un gest, aşa că Brady îl tot aţâţa, încercând să-l înfurie, iar când a ajuns în faţa lui Derek, Simon a pocnit din degete şi, bang, Brady a zburat în perete. Eram şi eu acolo. Nici Derek, nici Simon nu l-au atins. De-asta voiam eu să-i văd fişa lui Simon.

— Păi, cum ai văzut, Simon nu are fişă. Se află aici din pricina lui Derek. Tatăl lor a dispărut şi Derek a fost trimis aici din cauza problemei sale, aşa că l-au pus şi Simon în acelaşi loc.

— Cum a dispărut tatăl lor?

Am ridicat din umeri şi am scos o bluză din şifonier.

— N-au spus prea multe despre asta. Eu n-am vrut să insist.

O bufnitură. Când m-am uitat peste umăr, Rae se trântise pe spate, în pat.

— Eşti o fată mult prea drăguţă, zise ea. Eu m-aş fi ţinut scai de ei să aflu povestea asta.

Am clătinat din cap.

— Mi se pare c-o aud pe doamna Talbot...

— N-o auzi. E sâmbătă. Putem dormi în continuare, n-ai să scapi aşa de uşor. Ştiu că Simon are o putere magică, la fel ca şi tine. Şi sunt aproape sigură că şi Derek are. De aceea sunt ei atât de legaţi unul de altul. De aceea tatăl lui Simon l-a adoptat pe Derek, pun pariu.

M-am uitat în oglindă şi m-am apucat să mă perii.

— Ce mă face să fiu atât de sigură de toate astea? continuă Rae. Îţi aduci aminte când ţi-am pomenit des-diagnosticul meu? Cum nu se potrivea? Nu ţi-am spus toată povestea. Iar tu n-ai citit fişa mea, nu-i aşa?

M-am întors încet, cu peria în mână.

Ea vorbi mai departe.

— Potrivit raportului, am sărit la bătaie cu mama şi am ars-o cu o brichetă. Numai că eu nu aveam nici o brichetă. Doar am prins-o de brat şi i-am provocat arsuri de gradul întâi.

— De ce n-ai...?

— De ce nu ti-am spus? mă întrerupse ea. Am aşteptat să te cunosc mai bine. Până aveai să mă crezi. Dar apoi ai început tu să-ti închipui că vezi stafii şi mi-am dat seama cum avea să sune. Ca un copilaş invidios fiindcă prietenul lui se duce la Disney World - musai să arate că şi el e special. Iar puterea mea nu e ca ale voastre. Nu o pot face să se manifeste. Se porneşte singură, numai când mă înfurii.

— Ca atunci, cu Tori. Chiar ai ars-o, nu?

Strânse perna mea la piept.

— Cred că da. Însă unde-i dovada? Ea s-a simjit ca şi când ar fi fost arsă, pe piele avea o pată roşie, dar n-a fost ca şi cum i-aş fi dat foc la bluză. Rânji. Oricât de amuzant ar fi fost asta. Deci, cu mama, am minţit şi am spus că mă jucam cu o brichetă şi că, atunci când mam apropiat de ea, am uitat că o mai tineam încă în mână Nimănui nu i-a păsat că nu exista nici o brichetă. Ei văd numai ceea ce vor să vadă. Îţi lipesc o etichetă; îţi prescriu medicamente; şi, dacă ai noroc, o să-ţi treacă de la sine. Numai că astea ce le avem noi n-or să treacă.

Mintea mea se căznea să înteleagă totul. Ştiam că fi trebuit să spun ceva, dar ce? Să recunosc? Să neg?

Rae s-a rostogolit până la marginea patului şi s-a dat jos, şi-a dat pe spate buclele ei lungi şi a întins mâna. Cum eu nu m-am mişcat, a spus:

— Un elastic? Din spatele tău?

— A, da.

I-am dat unul. Ea şi-a prins părul într-o coadă de cal şi s-a îndreptat către uşă.

— Stai, am zis eu. Ea clătină din cap:

— Trebuie să vorbeşti cu băieţi mai întâi.

— Eu nu...

Se întoarse şi mă privi în ochi.

— Ba da. Aşa trebuie. Tie ti-ar plăcea să-ţi discute secretele mai înainte de a te întreba pe tine? Vorbeşte cu ei. Apoi vino la mine. Nu că aş pleca undeva.

treizeci şi şapte

LA MICUL DEJUN AM MÂNCAT împreună cu Tori. Sunt sigură că, ieri, sperase c-o să mă vadă scoasă din sanatoriu, legată de o targă, zbătându-mă, înnebunită după ce rămăsesem ore în şir în beznă, legată şi cu căluş la gură. Totuşi, în dimineat;a asta, ea stătea liniştită la locul ei, mâncând, cu privirea înainte, lipsită de expresie, de parcă s-ar fi dat bătută.

Dacă le-aş fi spus doctorilor ce făcuse, ar fi fost azvârlită afară, indiferent cât de importantă era mama ei.

Poate că, atunci când ieşisem din spatiul de interventie şi n-o pârâsem, îşi dăduse şi ea seama cât de aproape fusese de un transfer. Poate că înţelesese că isprava ei i-ar fi putut fi fatală.

Ba poate chiar se simtea prost pentru fapta ei. Era cam mult să sper aşa ceva, dar, după cum arăta în dimineaţa asta, se părea că orice vrajbă între noi se stinsese. Făcuse ceea ce îşi dorise să-mi facă şi văzuse cât de aproape fusese să comită o foarte mare greşeală. Oricât de greu mi-ar fi venit mie să stau în preajma ei, gândindu-mă la tot ce mă făcuse să îndur, nu voiam să-i dau nici o satisfactie. Aşa că m-am aşezat şi m-am străduit să mă prefac că nu se întâmplase nimic.

Fiecare îmbucătură de porridge pe care mă sileam s-o înghit îmi cădea drept în fundul stomacului şi se transforma într-un gogoloi de ciment. Nu numai că trebuia să iau masa cu cineva care fusese cât pe-aci să mă omoare, dar acum mai trebuia să mă gândesc şi la ce trebuia să fac în privinţa lui Rae. Cum să le spun băieţilor? Derek avea să dea vina pe mine, în mod sigur.

Eram atăt de absorbită de gânduri că abia când coboram din nou la parter, după duş, şi am auzit-o pe sora de weekend, doamna Abdo, vorbind despre o „uşă” şi o „nouă încuietoare”, mi-am amintit de repetiţia fugii noastre, de azi-noapte. Fuseserăm prinşi?

— Dr. Davidoff vrea una cu sistem de siguranţă, i-a răspuns doamna Talbot. Nu ştiu dacă fac dintr-astea pentru uşile de interior, dar dacă nu poţi găsi vreuna la magazinul de feronerie, o să-l chemăm pe Rob ca să înlocuiască uşa. După cele întâmplate ieri, dr. Davidoff nu vrea să mai intre copiii în spaţiul de intervenţie.

Uşa de la subsol. Am răsuflat uşurată şi am continuat să cobor. Am ajuns tocmai când Simon scotea capul din sufragerie.

— Mi s-a părut că te aud. Prinde! Îmi aruncă un măr. Ştiu că-ţi plac cele verzi. Derek le strânge. Îmi făcu semn să intru. Stai aici cu noi şi mănâncă. O să ai nevoie de energie. E sâmbătă şi, pe aici, asta înseamnă treburi gospodăreşti, de dimineaţă până seara.

Când am trecut pe lângă el, se aplecă şi-mi şopti

— Eşti bine?

Am încuviinţat din cap. El închise uşa. M-am uitat la masa goală.

— Cum se simte Derek? am întrebat, cu voce scăzută.

— E în bucătărie, se îndoapă. Am auzit că voi doi aţi avut o mică aventură aseară.

Derek stăruise să-i spunem lui Simon că ideea contactarea spiritelor zombilor fusese a lui, pentru ca, în caz că Simon se bosumfla că fusese exclus, vina să cadă asupra lui. Eu crezusem că încerca să-şi asume gloria — pretinzând că el îşi închipuise ce voia stafia mea. Dar expresia lui Simon mi-a spus că simtea că ratasem ceva. Prin urmare, m-am bucurat că nu credea că eu fusesem cea care îl lăsase dormind.

Când mă aşezam la masă, a apărut şi Derek, cu un pahar de lapte într-o mână şi cu unul de suc în cealaltă. Simon întinse mâna după unul dintre de, dar Derek le

puse pe amândouă lângă farfuria lui, mormăind:

— Ia-ţi singur.

Simon sări în picioare, îl bătu pe Derek pe spinare şi ţopăi spre bucătărie.

— Te simti bine? am şoptit.

Ochii lui Derek se îndreptară iute spre uşa bucătăriei care tocmai se închidea. Nu voia să afle Simon că fusese bolnav. Nu eram sigură că-mi plăcea ideea şi ne-am încrucişat privirile, dar fălcile lui strânse energic mi-au dat de înţeles că nu dorea să discutăm despre asta.

— Bine, mârâi el, după un moment. Tylenolul şi-a făcut efectul, până la urmă.

Ochii îi erau împodobiii cu cearcăne întunecate şi uşor tulburi, dar la fel arătau şi ai mei. Era palid, iar acneea părea mai roşie ca de obicei. Obosit, dar pe cale să-şi revină. Nu se vedea nici urmă de febră în ochii lui, iar după felul în care îşi atacă portia de porridge, nu-şi pierduse pofta de mâncare.

— Am trecut examinarea, dr. Saunders? murmură el, abia auzit.

— Cred că da.

Mârâi, punându-şi încă o lingură de zahăr brun în castron.

— Un soi de alergie, cum am spus. Înfulecă trei linguri pline de porridge. Apoi, cu ochii tot la micul său dejun întrebă: Ce s-a întâmplat?

— N-am spus nimic.

— S-a întâmplat ceva. Ce?

— Nimic.

Îşi întoarse capul, căutându-mi privirea.

— Zău?

— Da.

Pufni şi se întoarse la castronul lui, când Simon veni înapoi.

— A văzut cineva lista cu treburile gospodăreşti pentru dimineaţa asta? întrebă el, dându-mi un pahar de suc de portocale.

Se aşeză şi întinse mâna după bolul cu zahăr. Derek i-l trase din fată, făcu o pauză, apoi îşi mai puse o lingură peste porridge. Schimbară o privire. Simon bău din sucul lui de portocale şi zise:

— Suntem trecuti la greblat frunze. Van Dop vrea să curătăm frunzele căzute astă-toamnă...

În timp ce el vorbea, privirea lui Derek se ridică din nou spre a mea, cercetătoare. M-am uitat în altă parte şi-am muşcat din mar.

Sâmbăta era, într-adevăr, ziva activitătilor gospodăreşti. În mod normal, m-aş fi văitat la acest gând - şi mi-aş fi dorit ore de şcoală, în schimb —, însă astăzi pica grozav. Cu dr. Gill, doamna Wang şi domnişoara Van Dop plecate, doamna Abdo ieşită după cumpărărături şi doamna Talbot punând ordine în hârtii, noi eram stăpâni pe casă şi aveam astfel o scuză pentru a-l prinde pe Simon singur afară, oferindu-mă să-l ajut la greblat în timp ce Derek era la etaj, schimbând aştemuturile.

— Te-ai gândit mai bine, zise Simon, când am fost destul de departe de casă pentru a nu fi auziţi.

— Cum?

Se aplecă şi îşi legă din nou şireturile la adidaşi, cu faţa în jos.

— Despre fugă. Ti-a fost teamă să-i spui lui Derek, ca să nu se certe cu tine, să nu-ti reproşeze.

— Nu-i asta...

— Nu, e în regulă. Am fost surprins că te-ai oferit totuşi. Surprins la modul bun, dar... Dacă ţi-ai schimbat hotărârea, este absolut în regulă şi n-o să te acuz.

Am continuat să merg spre şopron, spunând:

— Eu vin... doar dacă nu cumva tu te-ai răzgândit în privinta mea.

Deschise larg uşa şopronului, făcându-mi semn să rămân pe loc, iar el se făcu nevăzut în întunericul dinăuntru, ridicând praful şi tărâna în drumul lui.

— Probabil c-ar trebui să spun că nu am nevoie de nici un ajutor. Dar, sincer?

Cuvintele îi erau punctate de zornăituri şi de troncănituri, pe când căuta greblele.

— Deşi nu mă aştept la necazuri, o a doua pereche de ochi mi-ar prinde într-adevăr bine dacă sunt fugar.

Mai degrabă sunt acea a doua pereche de ochi decât să stau aici, aşteptând să fiu salvată, am zis eu când el ieşi cu două greble.

— Ca Derek, vrei să spui?

— Nu, nu era un reproş. Am închis uşa şopronului şi am incuiat lacătul. Noaptea trecută, mi-a spus de ce rămâne. Din pricina a ceea ce a făcut. Ceea ce deja ştiam, findcă eu i-am...

— Citit fişa?

— Eu-eu... am...

— L-ai verificat după ce te-a înşfăcat de brat în pivniţă. Asta şi-a închipuit şi el. Deşteaptă mişcare.

Îmi făcu semn să pornim către coltul cel mai înde- rtat al curtii, unde frunzele în descompunere, de anul trecut, acopereau în strat gros pământul.

— Nu-l lăsa să te tachineze cu asta. El ţi-a citit-o pe-a ta.

Am ridicat din umeri.

— Suntem chit, bănuiesc.

— El ţi-a citit-o pe a ta înainte să o citeşti tu pe a lui. Pariez că n-a menţionat asta când ai mărturisit tu.

— Nu, n-a menţionat.

Am început să greblăm. Timp de aproape un minuti Simon n-a mai spus nimic, apoi a aruncat o privire spre mine.

— Pariez că n-a povestit nici cum s-a întâmplat. Mă refer la bătaie.

Am clătinat din cap.

— A spus doar că băiatul ăla n-a scos pistolul la el. N-a vrut să discute despre asta.

— S-a întâmplat toamna trecută. Ne mutaserăm într-un orăşel de provincie, dincolo de Albany. Nu vreau să spun nimic rău despre oraşele mici, sunt si că sunt sigur

că sunt locuri foarte drăguţe în care să trăieşti... asta pentru unii oameni. Focare de multiculturalism nu sunt însă. Dar tata prinsese o slujbă în Albany şi acolo a fost singurul loc unde a putut găsi o locuinţă de subînchiriat, înainte să începem noi şcoala. Simon a adus frunzele greblate în grămada pe care o începusem eu, apoi a continuat: Stăteam prin spatele şcolii, aşteptându-l pe Derek să termine de vorbit cu profesorul de matematică. Încercau să pună la punct un program special pentru el. Şcoală mică, neobişnuită cu tipi ca Derek. Sau ca mine, cum s-a dovedit mai apoi.

Un şoricel ieşi de sub rădăcinile unui copac, iar Simon se ghemui să se uite prin gaură, ca să fie sigur că n-or să mai iasă şi alţii înainte să grebleze el prin jur.

— Aruncam cu mingea la coş, când au apărut cei trei elevi mai mari. Încălţaţi cu bocanci şi cu bâte în mâini veneau agale către mine, şi-am mirosit neplăceri cu ţărănoii. N-aveam de gând s-o iau la sănătoasa, dar dacă voiau să arunce la coş, m-aş fi dat la o parte din calea lor, ştii?

O pală de vânt a răvăşit stratul de deasupra al grămezii noastre. El a oftat, cu umerii lăsaţi. I-am făcut semn să continue, în timp ce eu am strâns la loc frunzele.

— Numai că ei nu voiau terenul de baschet. Ei mă voiau pe mine. Se pare că mama unuia dintre tipi lucra la 7-Eleven[27], înainte ca magazinul să fie cumpărat de o familie de vietnamezi care i-au dat cu şutul doamnei. Asta fusese cam cu un an înainte, dar, fireşte, eu trebuia să fiu rudă cu ăia, nu? Eu le-am atras atenţia că, deşi pare şocant, nu toţi asiaticii sunt rude şi că nu toţi avem prăvălii cu de toate. Simon se opri din greblat. Când le-am spus că nu sunt vietnamez, unul dintre tipi m-a întrebat ce sunt. Am spus american, dar, în cele din urmă

[27] *7-Eleven*, lanţ de magazine alimentare răspândite în toată lumea, care din 2007 a depăşit firma McDonalds cu 1.000 de magazine.

le-am cântat în struna pe care voiau s-o audă şi le-am spus că bunicul meu venise din Coreea de Sud. Ei bine, n-ai să crezi, dar unchiul unuia dintre tipi murise în Războiul din Coreea[28]. Dacă individul ăsta a călcat vreodată pe la o oră de istorie, atunci a dormit buştcan tot timpul. El credea că, de fapt, coreenii le declaraseră război americanilor. Atunci, l-am lămurit eu cum stătuseră lucrurile. Şi, mda, am cam făcut pe deşteptu'. Tata spune mereu că, dacă nu pot învăţa să-mi ţin gura, mai bine aş lucra serios la vrăjile defensive. Iar în ziua aceea... — îşi reluă greblatul şi vocea îi coborî. În ziua aceea, a avut dreptate. Oi fi eu bun de gură şi oi vorbi numai în poante, dar fără venin, ştii? Prostească. Următorul lucru pe care-l ştiu e că unul dintre tipi a scos un şiş. Nu-i ridicase lama, totuşi, iar eu mă uitam la şiş ca un idiot, întrebându-mă ce să fie ăla. Telefon celular? MP3 player? Apoi, flic, şi lama a ieşit. Am încercat să o tulesc, dar era prea târziu. Un alt tip mi-a secerat picioarele cu un şut şi m-am trezit pe jos. Tipul cu şişul stătea deasupra mea, iar eu pregăteam o vrajă să-l dau pe spate, când a apărut Derek, de după colt, mişcându-se foarte repede. L-a înşfăcat pe tipul cu şişul, l-a aruncat cât colo, i-a tras un pumn celui de-al doilea, iar al treilea şi-a luat picioarele la spinare. Al doilea tip s-a ridicat — n-avea nimic — şi-a tăiat-o după tovarăşul lui. Dar primul tip? Cel pe care Derek îl aruncase de pe mine?

— Nu s-a mai ridicat, am şoptit.

Simon înfipse dintii greblei sale într-o frunză.

— Derek a avut dreptate. N-a fost nici un pistol. Dar ştii ceva? Îşi ridică privirea spre mine. Dacă un tip veni la Derek cu o armă, el şi-ar tine cumpătul şi l-ar rezolva frumos. Dar nu fusese el cel în primejdie. Ci eu. Cu Derek, asta-i cu totul altceva. E în natura lui, spune tata,

[28] Început în 1950, ca război civil între Coreea de Nord şi de Sud, conflictul s-a extins prin amestecul URSS şi al SUA, în tabere opuse, devenind o parte a Războiului Rece purtat de acestea din urmă. S-a încheiat în 1953.

să... Începu să grebleze cu răvnă, sfăşiind iarba crudă şi pământul. Apoi încheie: Deci asta a fost. Eu am făcut pe deşteptul şi nu m-am putut abtine în faţa unei cete de tărănoi, iar acum Derek...

Nu continua, şi am înteles că Derek nu era singurul care se învinovătea pentru cele întâmplate.

— Oricum, zise el după câteva clipe, nu m-ai adus aici ca să vorbim despre asta şi, dacă mai chelălăi mult, Derek o să ne ia urma şi-o să dea peste noi. Am senzaţia că n-ai vrea să discuţi despre asta cu el.

— Aşa-i.

Şi atunci i-am povestit despre Rae.

— N-am ştiut ce să spun, ceea ce n-a făcut decât să înrăutătească lucrurile, dar m-a prins complet nepregătită. Acum Derek o să creadă că am lăsat eu să-i scape ceva sau că am trăncănit cu prietena mea, împărtăşindu-i toate secretele, ceea ce n-am făcut, jur...

— Ştiu. Nu eşti genul. Se sprijini în greblă. Rae are dreptate despre Brady. Am folosit o vrajă de regresie asupra lui. Am fost neatent şi stupid, dar după cele întâmplate cu ceilalţi băieiţi, am vrut să fiu mai rapid în tranşarea situaţiei, ştii? Când am văzut că Brady încerca să se ia la harţă cu Derek, pur şi simplu am... reacţionat.

— Ai vrut să dezamorsezi conflictul.

— Mda. Şi dacă Rae v-a surprins pe voi doi pe când intraţi în casă, noaptea trecută, asta-i vina lui Derek. Ar fi trebuit să fie cu simţurile în alertă. Are urechi şi... — se oprii — şi ochi. Poate vedea destul de bine pe întuneric, mai bine decăt noi. în mod normal, ar fi observat-o pe Rae, dar trebuie să fi fost preocupat, cu gândul la evadare.

— Nu preocupat — bolnav şi cu febră. Dar nu puteam spune asta.

Simon continuă:

— A fost şi întors pe dos. Mai ciudat ca de obicei. A rupt duşul de la noi. Ai auzit de asta? Clătină din cap. A smuls pur şi simplu mânerul, încât a trebuit să-i spun lui

Talbot că se desfăcuse. Dar, în ceea ce o priveşte pe Rae, va trebui să-i spunem şi lui.

— Tu crezi că e şi ea una dintre noi? O supranaturală?

— Ar putea fi semidemon. Dar dacă este, atunci ce înseamnă, pentru noi, faptul că ne aflăm aici? Patru din cinci copii? Poate şi Liz, dacă este şaman? Asta nu mai e coincidenţă. Nu poate fi. Tăcu, gândindu-se. O să analizăm problema mai târziu. Deocamdată, sunt mai îngrijorat de faptul că ea ştie de planul nostru.

— Nu numai că stie. Vrea să subscrie.

Înjură încet.

— Ar putea fi de folos, am zis eu. E mult mai isteaţă decât mine.

— Şi decât mine. Numai că... Ridică din umeri. Sunt convins că Rae e de treabă, dar n-aş fi avut nimic de obiectat dacă am fi fost numai noi doi.

S-a uitat către mine Inima a început să-mi bată două ori mai rapid.

— Sunt o mulţime de lucruri despre care vreau vorbesc cu tine.

Îmi atinse dosul palmei, aplecându-se atât aproape încât îi puteam simţi respiraţia în păr.

— Care-i treaba cu Rae? întrebă o voce.

Ne-am întors şi l-am văzut pe Derek traversând pajiştea.

Simon trase o înjurătură.

— Ti-a spus cineva vreodată că simţul tău de sincronizare e de rahat?

— De-aia nu cant la tobe. Deci, ce s-a întâmplat?

I-am spus.

treizeci şi opt

SIMON SE ÎNDOIA CĂ RAE avea puteri supranaturale Existau semidemoni de foc, dar pe la cincisprezece ani ar fi trebuit să facă mai multe decât să lase urme care abia se puteau considera arsuri de gradul

întâi. Nu credea nici că minţea. Era însă prea nerăbdătoare să fie crezută.

Mi se părea că el avea dreptate. Abandonată de cum se născuse, înlocuită în afecţiunea părintească de fraţii mai mici, închisă în Sanatoriul Lyle cu ciudaţii şi uitată aici, pentru Rae ar fi însemnat atât de mult să fie specială! O văzusem pe faţa ei, în dimineaţa aceea, radiind emoţionată.

Persoana care a ezitat cel mai mult în desfiinţarea ideii a fost Derek. N-a spus că el nu credea că Rae ar fi semidemon, dar tăcerea lui spunea că lua în calcul şi această posibilitate. De noaptea trecută încă îl mai obseda — ca şi pe mine — eşecul nostru de a găsi sau de a contrazice o legătură între noi, Samuel Lyle şi acei morţi supranaturali din pivniţă. Dacă Rae era semidemon, iar Liz probabil că era şaman, atunci posibilitatea să ne aflăm aici din întâmplare cădea.

Puteai argumenta că un sanatoriu pentru adolescenţi cu tulburări mintale nu este un loc neobişnuit în care să găseşti adolescenţi supranaturali, mai ales din aceia care nu ştiau ce anume erau. Simptomele noastre puteau fi manipulate până ajungeau să se potrivească tulburărilor psihiatrice cunoscute şi — de vreme ce toată lumea ştia că era imposibil să contactezi morţii sau să arzi oamenii cu mâinile goale sau să împingi un puşti la o parte şi să-i rupi coloana — soluţia evidentă ar fi rust că noi eram bolnavi mintali. Care halucinau, care erau obsedaţi de foc, care aveau accese de violenţă incontrolabilă...

Dar nu era nimic paranormal în stările de spirit capricioase ale lui Tori. Peter fusese internat aparent pentru un soi de anxietate, care nu se potrivea nici ea tiparuluî.

Totuşi, nu mă puteam elibera de senzaţia că imi scapa ceva, că legătura era acolo şi că mintea mea era pea distrasă de celelalte probleme ca s-o mai văd. Mi se părea că şi Derek simţea la fel.

Chiar dacă Rae era sau nu supranaturală, am fost toţi

de acord că ar fi trebuit să vină cu noi. Pentru Derek nu era atât o chestiune de oare ar trebui s-o lăsăm să vină cât de oare am îndrăzni s-o lăsăm aici Dacă s-ar fi răzbunat, pârându-ne la surori? N-o vedeam făcând asta, dar, după plecarea noastră, dacă ar fi intrat mai tare în ea, ne-ar fi dat în vileag înainte să apuce Derek să fugă.

Singura condiţie a lui Derek a fost să nu-i dăm prea multe detalii despre puterile şi planurile noastre, cel puţin deocamdată.

I-am spus lui Rae, iar apoi Derek a aruncat bomba la care nici unul dintre noi nu se aştepta. Trebuia să plecăm chiar în noaptea aceea.

De vreme ce era sâmbătă, aveam toată ziua la dispoziţie să ne pregătim, iar treburile gospodăreşti ne ofe reau un pretext pentru a ne vântura prin casă, adunând provizii. În noaptea aceea, domnişoara Van Dop era liberă şi ar fi fost mult mai puţin probabil ca sora de weekend să-şi dea seama că puneam la cale ceva. Era mai bine să plecăm acum, înainte ca lucrurile să ia o întorsătură proastă.

Odată ce am trecut de panica iniţială „OMG[29], adică diseară!”, a trebuit să recunosc că, de fapt, cu cât plecam mai repede, cu atât era mai bine.

Prin urmare, în timp ce Rae stătea de pază, curăţând baia fetelor, eu împachetam.

Făcusem de multe ori bagajele pentru a pleca în tabără, dar, în comparaţie cu acele dăţi, acum era epuizant. Pentru fiecare obiect pe care-l puneam, trebuia să mă gândesc cât de mult aveam nevoie de el, cât spaţiu ocupa şi câtă greutate ar fi adăugat, şi dacă n-ar fi mai bine să renunţ să-l mai car după mine pe drum.

Peria de păr rămânea afară, pieptănul mergea înăuntru. Deodorantul, categoric înăuntru. Acuma, iPod-ul meu şi gloss-ul de buze poate că nu erau esenţiale pentru viata de zi cu zi, dar erau destul de micuţe ca să

[29] Abreviere în jargonul internauţilor pentru *Oh My God*, Oh, Doamne.

le păstrez. Săpun, o periuță și o pastă de dinți va trebui să cumpăr mai târziu, pentru că nu mi-aș fi putut permite să las să fie observată disparitia lor din baie acum.

Apoi a venit rândul hainelor. Era încă rece afară, mai ales noaptea. Straturile multiple aveau să fie cheia. Am împachetat cum mă învățase mătușa Lauren, când petrecuserăm o săptămână în Fraina. Aveam să port o bluză de trening, un pulover cu mânecă lungă și un tricou cu jeanșii. În geantă aveam să-mi mai iau două tricouri, încă un pulover și trei perechi de șosete și de chiloți.

Oare atâtea aveau să fie de-ajuns? Cât timp aveam să fim pe drumuri?

Ocolisem întrebarea asta de când mă oferisem prima oară să plec. Simon și Derek păreau să creadă că-l vom găsi pe tatăl lor destul de repede. Simon știa niște vrăji și nu trebuia decât să călătorească prin jurul orașului Bufallo să le facă.

Suna simplu. Prea simplu?

Văzusem privirile din ochii lor. Îngrijorarea abia ascunsă a lui Derek. Convingerea de neclintit a lui Simon. Intrebați, amândoi admiseseră că, dacă nu l-ar fi putut găsi pe tatăl lor, mai erau și alți supranaturali pe care i-ar fi putut contacta.

Dacă avea să dureze mai mult de câteva zile, eu aveam un card bancar și banii de la tata. Simon și Derek aveau, de asemenea, câte un card, cu niște conturi de urgentă pe care tatăl lor le pusese deoparte pentru ei, cel puțin o mie de dolari de fiecare, credeau ei. Trebuia să scoatem cât de mulți puteam, imediat, mai înainte să știe cineva că am plecat și să înceapă să ne urmărească. Derek avea să-și păstreze cardul și banii lui lichizi, în caz că va avea nevoie, iar noi urma să ne folosim de banii lui Simon și de ai mei. Aveau să ne ajungă.

Orice s-ar fi întâmplat, aveam să ne descurcăm. Încă o bluză, totuși, s-ar putea să nu fie chiar așa o idee proastă.

Bluză... Asta mi-a amintit...

Mi-am îndesat rucsacul sub pat şi m-am strecurat spre camera lui Tori. Uşa era întredeschisă. Prin crăpătură, puteam vedea că patul lui Tori era gol. Am împins-o uşurel.

— Bună.

A sărit din vechiul pat al lui Rae, smulgându-şi căştile de la urechi.

— Baţi de mult?

— E-eu... am crezut că eşti jos.

— A, şi voiai să profiţi de treaba asta, nu-i aşa? Să-ţi pui mica stratagemă în funcţiune?

Am deschis uşa şi am păşit înăuntru.

— Care stratagemă?

— Cea pe care tu şi gaşca ta o plănuiţi. V-am furişându-vă primprejur, complotând împotriva mea.

— Hm?

Înfăşură firul căştii în jurul playerului său MP3 strângându-l tare, de parcă îşi imagina că-l trece în jurul gâtului meu, de fapt.

— Mă crezi proastă? Nu eşti atât de dulce şi de nevinovată precum pari, Chloe Saunders. Mai întâi, mi-au sedus prietenul.

— Prietenul — sedus?

— Apoi te-ai dat cu şoşele şi momele pe lângă cel inalt, negricios şi sinistru, şi imediat a început să se ţină după tine ca un căţeluş pierdut.

— Ce?

— Iar acum, ca să fii sigură că toată lumea din casă este împotriva mea, o vrăjeşti pe Rachelle. Să n-ai impresia că nu ţi-am observat jocul, azi-dimineaţă.

— Tu crezi că noi... complotăm împotriva ta?

Am izbucnit în râs şi m-am sprijinit cu spatele de şifonier.

— Cum naiba reuşeşti să încapi cu ego-ul ăla pe uşă, Tori? Nu mă interesează răzbunarea. Nu mă interesează deloc persoana ta. Pricepi?

Ea alunecă până la marginea patului, lăsându-şi picioarele pe podea şi mijindu-şi ochii.

— Te crezi deşteaptă, nu? zise.

M-am lăsat pe şifonier, cu un oftat exagerat, teatral.

— Nu renunţi niciodată? Eşti ca un disc zgâriat. Eu, eu, eu. Lumea se învârte în jurul lui Tori. Nu-i de mirare că mama ta crede că eşti răsfăţată...

M-am oprit, dar era prea târziu. Pentru o clipă, Tori

încremeni la jumătatea drumului de a se ridica în picioare. Apoi, încet, se lăsă înapoi pe pat.

— N-am vrut...

— Ce vrei, de fapt, Chloe?

Încercă să pună ceva venin în cuvinte, dar i-au ieşit domoale, obosite.

— Bluza lui Liz, am zis, după o clipă. Rae spune că ai împrumutat un hanorac verde de la Liz.

Ea făcu un semn cu mâna către comodă.

— E acolo. Sertarul din mijloc. Scotoceşte până dai de el şi poţi pune la loc totul.

Si asta a fost tot. Nu „De ce-l vrei?", nici măcar „A sunat ea şi l-a cerut?" Privirea ei era deja pierdută în depărtări. Dopată? Sau perfect nepăsătoare?

Am găsit bluza. Un hanorac Gap, verde-smarald. Un obiect personal.

Am închis sertarul şi mi-am îndreptat spatele.

— Ai obţinut lucrul pentru care ai venit, zise Torl,

Acum şterge-o, du-te la joacă afară, cu prietenii tăi.

Am pornit către uşă, am pus mâna pe clanţă, apoi

m-am întors către ea.

— Tori?

— Ce?

Aş fi vrut să-i urez noroc. Aş fi vrut să-i spun că speram să obţină ceea ce căuta, ceea ce avea nevoie. Aş fi vrut să-i spun că-mi părea rău.

Cu toate cele întâmplate în Sanatoriul Lyle şi cu descoperirea că trei dintre noi, cel puţin, n-aveau ce căuta aici, era uşor să uiţi că mai existau şi alţi copii care

se aflau în locul potrivit. Tori avea probleme. Să te aştepţi să se comporte ca o adolescentă normală, apoi s-o eviţi şi s-o insulţi fiindcă n-o făcea, era ca şi cum ţi-ai fi bătut joc de copiii cu dificultătri de învăţare de la şcoală. Avea nevoie de ajutor, de sprijin şi de consideraţie, ceea ce nu obţinuse decăt din partea lui Liz.

Am strâns la piept bluza lui Liz şi am încercat să găsesc ceva să-i spun, dar tot ce-aş fi zis ar fi sunat greşot, condescendent.

Aşa că m-am mărginit la singurul lucru pe care-l puteam spune:

— La revedere.

treizeci şi nouă

AM ÎNDESAT HANORACUL LUI LIZ în rucsacul meu. Ocupa mai mult loc decăt mi-aş fi permis, dar aveam nevole de el. Mi-ar fi putut răspunde la o intrebare la care chiar aveam nevoie de un răspuns... îndată ce mi-aş fi adunat destul curaj căt s-o adresez.

Căand Derek ne anunţase că trebuia să plecăm în noaptea aceea, primul meu gând fusese nu e destul timp, dar era chiar prea mult. Ne-am făcut teme care nu aveau să mai fie niciodată verificate, am ajutat-o pe doamna Talbot să se găndească la ce să ne servească la mese pe care nu aveam să le mai măncăm niciodată, şi în tot timpul ăsta ne luptam cu imboldul de-a ne retrage ca să mai trecem o dată planul în revistă. Atât Rae, cât şi Tori observaseră „vrăjeala” mea cu băieţii, iar ducă o ţineam tot aşa, surorile ar fi început să suspecteze că la mijloc era ceva mai mult decăt hormoni adolescentini.

I-am prevenit pe ceilalţi despre Tori, dar nimeni n-a părut ingrijorat. Era, aşa cum îi spusesem eu, cu totul în afara preocupărilor noastre. Mă întreb dacă nu cumva asta a durut-o cel mai tare.

Am petrecut seara uitându-ne la un film. Pentru prima oară, i-am acordat atăt de puţină atenţie, încât dac-aş fi

fost întrebată despre ce-a fost vorba, la zece minute după derularea genericului de sfârşit, n-aş fi putut povesti nici măcar o scenă.

Derek n-a stat cu noi. Simon a spus că fratele lui era frânt după seara trecută şi că voia să se odihnească rrnlru a avea mintea limpede şi să ne poată ajuta în seara asta. M-am întrebat dacă nu cumva avea din nou febră.

Când doamna Talbot a întrebat despre Derek, Simon a răspuns că „nu se simţea prea bine". Ea a ţâţâit şi s-a retras să joace o partidă de cărţi cu doamna Abdo, fără să urce să vadă ce-i cu el. Aşa se întâmpla mereu cu Derek. Surorile păreau să-l lase în boii lui, de parcă mărimea lui flzică le făcea să uite că era încă un puşti. Sau poate că, date fiind fişa şi diagnosticul lui, voiau să aibă cât mai puţin de-a face cu el.

Oare el observase cum se purtau cu el? Sunt sigură că da. Lui Derek nu-i scăpa nimic şi bănuiesc că asta nu făcea decât să-i întărească părerea că el, unul, avea nevoie să se afle aici.

În vreme ce filmul se derula agale, eu mă frământam pentru el. Avusese atâta grijă să nu-l lase pe Simon să-şi dea seama că fusese bolnav. Dacă Simon putea să spună acum că „nu se simţea prea bine", asta însemna că era mult prea bolnav ca să se mai ascundă.

M-am strecurat afară din camera media, am luat patru tablete de Tylenol şi un pahar cu apă şi am urcat la el.

Am bătut la uşă. Nici un răspuns. Se vedea lumină pe sub uşă, dar se putea să fi aţipit în timp ce citea. Sau să-i fie prea rău ca să răspundă.

Am bătut din nou, ceva mai tare.

— Derek? Eu sunt. Ti-am adus apă şi Tylenol.

Tot nimic. Am dus mâna spre clanţă, simţindu-i răceala sub degete. Probabil adormise. Sau nu mă băga în seamă.

— Le las aici.

Când m-am aplecat să aşez paharul pe podea,uşa s-a

deschis, doar atât cât să văd piciorul desculţ al lui Derek. M-am ridicat. Era din nou numai în boxeri, iar privirea mi s-a îndreptat rapid spre zona de siguranţă a feţei sale, dar nu înainte de a observa că pieptul îi era lac de sudoare. Transpiraţia îi lipise părul în jurul feţei, ochii îi ardeau de febră, ţinea gura întredeschisă şi respira greu, chinuit.

— Te si-sim...? am început eu.

— Bine.

Îşi trecu limba peste buzele uscate şi clipi des, de parcă se străduia să se concentreze. Când i-am dat paharul, l-a luat prin crăpătura uşii şi a băut o înghiţitură zdravănă.

— Mersi.

I-am întins şi Tylenolul.

— Eşti sigur că te simţi bine?

— Destul de bine.

Propti uşa cu piciorul şi îşi duse mâna la spate, scărpinându-se.

— Poate ar trebui să faci o baie, am zis eu. 0 baie rece, pentru febra ta. Bicarbonatul ţi-ar putea calma mâncărimile. Pot să-ti aduc...

— Nu, sunt în regulă.

— Dacă ai nevoie de ceva...

— Doar odihnă. Du-te înapoi, până nu observă cineva c-ai dispărut.

M-am îndreptat spre scări.

— Chloe?

M-am uitat înapoi. Se aplecase, scoţând capul pe uşă.

— Nici un cuvânt lui Simon, da? Despre cât de bolnav sunt.

— Ştie că nu te simţi bine. Chiar ar trebui să-i spui...

— Sunt în regulă.

— Nu eşti în regulă. O să descopere şi el...

— N-o să descopere. Am eu grijă de asta.

S-a retras şi am auzit usa închizându-se.

În noaptea aceea, în dormitor, Rae n-avea astâmpăr.

Voia să vorbim despre rucsacul ei, despre ce pusese în el şi dacă alesese ce trebuia sau ar fi trebuit să mai ia şi altceva...

Nu-mi plăcea ideea s-o fac să tacă. Era emoţionată ca un copil care se pregăteşte pentru prima lui noapte într-o tabără, ceea ce era ciudat, fiindcă, după tot ce i se întâmplase prietenei sale, Rae ar fi trebuit să ştie că viaţa pe străzi n-avea să fie vreo aventură nemaipomenită, fără restricţii.

Presupun că, din punctul ei de vedere, nu era acelaşi lucru. Ea avea să plece cu Simon şi cu mine,şi eram nişte puşti care mai greu s-ar fi transformat în Bonnnie şi Clyde. Aici nu era vorba despre un act de delincvenţă, ci despre o misiune. Şi, în plus, cum spuseseră şi Simon şi Derek, vechile reguli nu mai funcţionau şi la noi.

— Pentru că suntem speciali, râse ea, gâlgâit. Sună atât de aiurea. Dar e exact ceea ce-şi doreste oricine, nu? Să fie special.

Oare? Eu îmi doream să fiu o mulţime de alte chestii. Deşteaptă, cu siguranţă. Talentată, categoric. Frumoasă? Fie, recunosc. Dar specială?

Îmi petrecusem deja prea mult din viaţă fiind specială. Fata bogată care-şi pierduse mama. Eleva nouă a clasei. Experta în dramă care nu voia să fie actriţă. Pentru mine, special însemna diferit, şi nu în sensul bun al cuvântului. Eu mi-aş fi dorit să fiu normală şi bănuiesc că tocmai aici era ironia, că totdeauna visasem la o viaţă normală şi că deja avusesem una... sau, mă rog, una cu mult mai aproape de normal decât aveam să mai am vreodată.

Dar acum, urmărind-o pe Rae cum stătea pe burtă cu chibriturile în mână, străduindu-se să aprindă un băţ doar cu vârful degetelor, cu vărful limbii scos printre dinţi, cu o hotărăre vecină cu disperarea, îmi puteam da seama cât de tare îşi dorea o putere supranaturală. Eu aveam una, şi-mi plăcea atât de puţin, încât i-aş fi dăruit-o bucuroasă.

Era ca la şcoală, când celelalte fete mureau după

jeanşii de firmă, numărând câte ore de babysitting trebuiau să facă până să-şi poată cumpăra o pereche, iar eu mă fâţâiam printre ele purtându-i pe ai mei, cu alte patru perechi în dulapul de acasă, nu mai importante pentru mine decât orice altă pereche de jeanşi ordinari.

Mă simţeam prost pentru că nu apreciam ceea ce aveam.

Dar necromanţia nu era o pereche de jeanşi scumpi şi eram foarte sigură că viaţa mea ar fi fost mai frumoasă fără ea. Indiscutabil mai uşoară. Şi totuşi, dacă m-aş fi trezit mâine că nu mai pot vorbi cu morţi aş fi fost dezamăgită?

— Cred că se încălzeşte, zise ea, ţinând măciulia chibritului între degete.

M-am dat jos din pat.

— Ia să văd.

— Nu! şi-l trase înapoi. Nu încă. Nu până nu sunt sigură.

Era Rae semidemon? Derek spusese că, într-adevăr, ei ardeau lucrurile cu degetele. La vârsta ei, Rae ar fi trebuit să aprindă băţul de chibrit fără probleme. Pe de altă parte, el nu auzise niciodată de vreun necromant s-a trezit într-o bună dimineaţă şi, brusc, a început să vadă spirite de morti pretutindeni. De regulă, era un proces treptat.

Nu era tipic pentru dezvoltare, în general? Într-o carte puteai găsi că „la doisprezece ani, copiii încep un proces de pubertate, care se încheie la optsprezece ani”, dar asta însemna generalizare. Fiindcă există fete ca mine şi băieţi ca Derek, nici unul dintre noi neconformându-se normei.

Poate că puterile supranaturale ale lui Rae erau din cele care se manifestă mai târziu. Ca mine şi ciclul meu. Şi poate că puterile mele erau ca pubertatea lui Derek, schimbări pe toate planurile odată.

Aparent, semidemonii proveneau dintr-o mamă umană şi un tată demon, care luase formă umană ca s-o

însămânţeze. Asta se potrivea cu povestea lui Rae, cu o mamă care o abandonase la naştere, dar nici tată în peisaj.

— Fum! chiţăi ea, înainte de a-şi astupa gura palma.

Flutură băţul de chibrit.

— Am văzut fum. Jur. Da, ştiu, mi-a luat o veşnicie, dar a fost atât de mişto. Uite, priveşte!

Scoase un alt băţ din cutie.

Era Rae semidemon?

Speram din tot sufletul să fie aşa.

patruzeci

CEASUL DEŞTEPTATOR AL LUI RAE fusese fixat să sune la trei. Potrivit spuselor lui Derek, era cea mai liniştită perioadă a nopţii, când ar fi fost cel mai puţin probabil să fim zăriţi. La 2.45, am dezactivat alarma ceasului, iar pe la 2.50 ieşeam din cameră, cu rucsacurile în braţe.

Când am închis uşurel uşa, holul s-a cufundat complet în beznă. Ticăitul pendulei ne-a călăuzit către scări.

Jur că de data asta toate treptele au scârţâit, dar oricât m-am străduit să prind vreun zgomot de mişcare dinspre Tori sau doamna Talbot, n-am auzit decât pendula.

La picioarele scării, luna se uita pe furiş înăuntru pe după draperii, destrămând întunericul doar atât cât să pot desluşi scaunele şi mesele mai înainte să dau peste ele. Mă întorsesem pe hol, când o siluetă întunecată a ieşit din umbră. Mi-am înăbuşit un ţipăt şi m-am încruntat, gata să-l înjur pe Derek. Dar era Simon şi de la prima privire aruncată spre faţa lui cenuşie cuvintele mi-au murit pe buze.

— Ce...? am îngăimat eu.

— Derek e cu voi?

— Nu, de...?

— A dispărut.

Ridică un obiect care sclipi şi mi-a trebuit o clipă Nn I recunosc ca fiind ceasul lui Derek.

— Avea alarma fixată la 2.45. Când a pornit, m-am trezit şi am găsit ceasul pe perna mea. Patul lui era gol. Rae mă apucă de brat:

— Dar Derek nu vine, nu? Hai să mergem.

— Ţi-a spus ceva aseară? am întrebat în şoaptă. Simon clătină din cap.

— Dormea. Nu l-am trezit.

— Poate e la baie, şopti Rae. Haideţi odată, oameni buni trebuie să...

— Am verificat băile. Şi camera goală. Şi bucătăria. E ceva în neregulă. I s-a întâmplat ceva.

— Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, ţi-ar mai fi lăsat ceasul? Poate că... M-am chinuit să găsesc o explicaţie logică, luptându-mă cu panica din mine care îmi spunea că nu exista nici una. Poate că s-a temut că o să încercăm să-l luăm şi pe el cu de-a sila, în ultimul moment, şi că astfel o să trezim pe cineva.

— Că tot vorbim de lup..., zise Rae, ridicând ochii cu subînţeles către tavan.

Simon şi cu mine am schimbat o privire şi am priceput că, oricât de logică ar fi fost explicaţia mea, Derek ştiam că Simon n-ar fi putut pleca fără să se asigure că el era în regulă.

— Ascultaţi..., incepu Rae.

— Plecaţi voi două, zise Simon. Eu rămân să-l găsesc...

— Nu, am spus. Rămân eu.

— Dar...

Mi-am ridicat mâna, retezându-i protestele.

— Ce rost ar avea să plec eu şi tu nu? E tatăl tău. Tu ştii cum să-l găseşti.

Simon îşi mută privirea intr-o parte.

— Ce? se întoarse Rae către mine. Uită-l pe Derek, Chloe. El nu vine, îţi aminteşti? O să fie bine. Trebuie să

plecăm.

— O să-l găsesc şi o să vin după voi, am spus eu. Ne întâlnim în spatele uzinei, bine? Simon clătină din cap.

— El e responsabilitatea mea...

— În clipa asta, tatăl tău este responsabilitatea ta. Nu poţi să-l ajuţi pe Derek — sau pe mine — dacă nu-l poţi găsi pe tatăl tău.

Tăcere.

— Bine?

Încruntă din sprâncene şi am înţeles că nu era bine, că nu voia să fugă.

— Trebuie să pleci, am zis.

Mi-a luat mâna şi a strâns-o într-a lui. Sunt convinsă că m-am făcut la fel de roşie ca şi când m-ar luat în braţe să mă sărute.

— Să ai grijă, zise el.

— O să am. O să-l găsesc şi apoi o să vă găsesc pe voi.

— O să te-aştept.

Simon a luat şi rucsacul meu. Ar fi fost o dovadă zdrobitoare dacă aş fi fost prinsă cu el după mine. Dacă l-aş fi ascuns pe undeva, s-ar fi putut să nu mai am şansa să-l mai recuperez.

Aveam codul de siguranţă — Derek îl scrisese pentru noi, împreună cu instructiunile şi nişte hărti desenate de mână. Puteam considera asta ca o dovadă că nu pianoise să fie de fată la plecarea noastră, dar ştiam că nu însemna decât că Derek fusese Derek, nelăsând nimic la voia întâmplării.

Deci de ce ar fi şters-o, riscând să nu mai plece Simon? Ultima mea amintire despre Derek îmi reapăru o clipă în faţa ochilor — stand în uşa dormitorului său, lac de sudoare, abia fiind în stare să se concentreze — şi am înteles ce se întâmplase.

Dacă Simon l-ar fi văzut în halul ăla, şi-ar fi dat seama cât de bolnav era. Dacă Simon şi-ar fi dat seama, Simon

ar fi rămas pe loc. Fără discutie. Aşa că Derek făcuse singurul lucru pe care-l putuse face — se ascunsese în cine ştie ce cotlon, lăsase ceasul cu alarma pornită şi se rugase ca Simon să plece totuşi. O şansă firavă contra nici o şansă.

Aşadar, unde era? M-am îndreptat către pivnită. Uşa era închisă, lumina stinsă, dar oricum n-ar fi lăsat nici un semn care să trădeze locul unde se ascunsese. Spălătoria era goală. Uşa de la debara era încuiată.

Noaptea trecută, and plecaserăm la plimbare, respirase cu nesat aerul rece. Când ne întorseserăm, febra părea să-i fi trecut, iar eu o pusesem pe seama Tyleno- lului care-şi făcuse în sfârşit efectul, dar poate că aerul rece fusese de ajuns. Dacă era disperat pentru o solutie rapidă, ar fi ieşit afară, în speranta că s-ar fi răcorit destul ca să-l vadă pe Simon plecând.

Am ieşit în veranda din spatele casei. Luna în pătrar se furişase după nori şi era la fel de beznă ca pe holul de la etaj. Am izbutit să zăresc un licăr de lumină dinspre un vecin, dar coroanele înalte ale copacilor blocau vederea, nelăsând decât o lumină slabă.

Mi-am plimbat privirea peste curtea din spate, văzând numai forma pătrată palidă despre care ştiam că era şopronul. Era mai rece decât noaptea trecută şi când respiram, scoteam aburi. Nu se auzea altceva decât trosnetul crengilor, la fel de regulat şi de monoton ca tic-tacul pendulei.

Am făcut trei paşi şovăielnici pe verandă. Când am coborât treptele spre terenul betonat, am desluşit şi alte forme palide în curte — banca, un scaun de grădină, îngeraşul de grădină şi ceva ce părea o minge de fotbal lângă şopron.

Un motor acceleră şi am încremenit, dar nu era decât o maşină în trecere. Încă doi paşi prudenţi. Am aruncat o privire peste umăr şi m-am gândit să mă întorc în casă după o lanternă, dar Simon o luase pe singura despre care ştiam.

M-am uitat cu atenţie în jur. Deschisesem gura să-i şoptesc numele lui Derek, dar am închis-o la loc. Ar fi răspuns oare? Sau s-ar fi ascuns mai abitir?

Când am ajuns mai aproape de ceea ce presupusesem a fi o minge, am văzut că era un adidas mare, alb. Al lui Derek. L-am cules de pe jos, uitându-mă înnebunită în jur.

O pală de vânt m-a izbit în faţă, atât de rece că mi-au dat lacrimile. Mi-am frecat vârful nasului îngheţat, în timp ce vântul gemea printre copaci. Apoi vântul s-a domolit... şi geamătul a continuat, un sunet lung, jos, care mi-a făcut părul de pe ceafă să se ridice.

M-am întors, încet. Sunetul se opri. Apoi am auzit un tuşit înăbuşit şi când m-am răsucit în direcţia de unde venea, am văzut un ciorap alb ivindu-se din spatele şopronului.

M-am repezit spre el. Derek se afla acolo, adâncit în umbră, stand în patru labe, cu capul şi partea de sus a corpului abia zărindu-se. Duhoarea năduşelii se împrăştia în valuri în jurul lui, iar vântul a adus-o până la mine, pătrunzătoare, înecăcioasă, şi imediat mi s-a pus un nod în gât, oprindu-mi răsuflarea din reflex.

Trupul lui se încordă şi dădu să vomite, un icnet uscat, chinuit.

— Derek? am şoptit. Sunt eu, Chloe. Înţepeni.

— Pleacă.

Mai mult mârâise cuvântul, gutural, abia inteligibil. M-am apropiat cu un pas, coborându-mi vocea.

— Simon a plecat. L-am convins s-o ia înainte şi să rămân eu să te găsesc.

Spinarea i s-a arcuit, braţele i s-au întins în faţă, degetele palide înfigându-se în pământ. Un geamăt surd, retezat scurt de un mormăit.

— M-ai găsit. Acum pleacă.

— Chiar crezi c-o să te las asa?

Am mai făcut un pas în faţă. Izul de vomă m-a făcut să-mi duc mâna la nas. M-am silit să respir pe gură.

— Dacă vomiţi, atunci e mai mult decât o simplă febră. Ai nevoie...

— Pleacă! lătră el şi m-am dat înapoi, împleticit.

Capul îi căzu. Încă un geamăt, acesta sfârşindu-se într-un sunet înalt, aproape ca un scâncet. Purta un tricou şi muşchii braţelor goale se strânseră ghem când se apucă din nou cu mâinile de pământ. Braţele i se întunecară, de parcă o umbră trecu peste ele, apoi redeveniră palide, pe fundalul întunericului din jur.

— Derek, eu...

Spatele i se arcui, ridicându-se atât de mult încât i-am putut vedea şira spinării, tricoul întins, muşchii zvârcolindu-se şi forfotind. Apoi se lăsă moale în jos, răsuflând sacadat, ca un foşnet de frunze.

— Te rog. Pleacă.

Vorbele îi erau un mormăit nectar, de parcă nu-deschidea gura.

— Ai nevoie de ajutor...

— Nu!

— Atunci, de Simon. Îl aduc pe Simon. 0 să fie bine

— Nu!

Se răsuci şi i-am zărit pentru o clipă faţa, contorsionată, diformă... anapoda. Îşi lăsă imediat capul în jos, mai înainte să-mi pot da seama ce văzusem.

Se înecă, un horcăit oribil şi inflamat, de parcă-şi scotea măruntaiele tuşind. Spatele i se încordă din nou, membrele i se întinseră la limită, oasele îi trosniră. Braţele i se înnegriră iarăşi, apoi se albiră, muşchii şi tendoanele fremătând nebuneşte. Exact în clipa aceea, luna găsi cu cale să iasă din nori, iar când braţele i s-au înegrit, am putut vedea că era din pricina părului care-i creştea, doar cât să iasă la suprafaţă, apoi i se retrăgea la loc sub piele. Iar mâinile lui... Degetele îi erau lungi şi răşchirate ca nişte gheare, înfigându-se în pământ de fiecare dată când i se arcuia spinarea.

În mintea mea l-am auzit din nou pe Simon spunând: „Tipii ca Derek au... supradotare fizică, am put spune.

Forţă deosebită, cum ai văzut. Şi simţuri mult mai ascuţite. Chestii de-astea.”

Chestii de-astea.

Apoi propria-mi voce întrebând, senină: „N-am să dau peste vreun vârcolac sau vampir, nu-i aşa?”

Şi răspunsul lui Simon, secondat de un hohot de râs: „Ar fi mişto!„

Ceea ce nu era deloc un răspuns. Ci un mod de a ocoli un răspuns pe care nu mi-l putuse da.

Derek avu încă o convulsie, dându-şi capul mult pe spate, cu fălcile încleştate, în vreme ce un oribil urlet tânguitor îi şuieră printre dinţi. Apoi capul îi căzu din nou şi icni, din gură atârnându-i fire de bale.

— Derek?

Vomită, spasmele torturându-i tot trupul. Când se mai potoliră, am dat să mă apropii. El îşi întoarse capul în partea cealaltă.

— Pot să te ajut cu ceva?

O voce din capul meu mi-a răspuns: „Desigur. Fugi să scapi cu viată!„ dar era un avertisment plăpând, nici măcar grav, pe cuvânt, pentru că nici nu se punea problema să fug. Nu era un monstru de film. Chiar şi acum, cu părul răsărindu-i pe brate, cu degetele răşchirate în gheare, când se uita în lături şi mârâia la mine să plec, ştiam că, orice s-ar întâmpla, el era tot Derek.

— Pot să te ajut cu ceva?

O întrebare ridicolă. Îmi puteam imagina răspunsul pe care mi l-ar fi dat în altă împrejurare — buzele strâmbate ironic, ochii rostogolindu-i-se în cap.

Dar după un „pleacă„ anemic, se ghemui acolo, cu capul întors, tremurând din tot trupul, fiecare respiratie horcăită sfârşindu-se vibrant.

— Nu.

Degetele i se implântară din nou în pământ, braţele îi întepeniră, apoi se relaxă.

— Pleacă.

— Nu te pot lăsa singur aici. Dacă e ceva ce pot face...

— Nu. Trase iute aer în piept, apoi răsuflă lăsând să-i iasă cuvintele: Nu pleca.

Îşi ridică putin capul spre mine, doar atât cât să-i pot zări un ochi verde, holbat de groază.

Bratele şi picioarele îi deveniră rigide, spinarea arcuindu-se iar, în timp ce vomita. Voma împroşca iarba, un nou val la fiecare spasm. Mirosul îngreţoşător umplea aerul.

Şi am stat acolo, nefăcând nimic, pentru că nu era nimic pe care să-l fi putut face. Prin minte îmi fulgerau diverse idei, pe care le alungam la fel de repede cum apăreau. M-am apropiat încă puţin şi am pus mâna pe braţul lui, simţindu-i părul aspru împungând prin pielea fierbinte ca fierul înroşit, care se frământa şi zvâc nea. Asta a fost tot ce-am putut face — să stau acolo şi să-i spun că eram acolo.

În cele din urmă, cu un ultim icnet, o ultimă împroşcare de vomă stropind gardul de la un metru depărtare, s-a oprit. Pur şi simplu s-a oprit.

Muşchii de sub mâna mea s-au liniştit, părul aspru s-a retras. Încetul cu încetul s-a relaxat, spatele i s-a destins, mâinile au dat drumul pământului. Stătea ghemuit, gâfâind, cu părul atârnându-i în jurul feţei.

Apoi se prăbuşi pe o parte, punându-şi mâinile pe faţă, cu degetele încă lungi, diforme, cu unghiile groase ca ghearele. Îşi ridică genunchii la piept şi gemu.

— Să-l...? am murmurat eu. Simon. Să-l aduc Simon? El ştie ce să...?

— Nu.

Cuvântul era răguşit, gutural, de parcă nici corz vocale nu mai erau în întregime omeneşti.

— S-a sfârşit, a zis el, după câteva clipe. Cred. Destul de sigur. Se frecă pe fată, încă acoperindu-şi-o cu palmele. N-ar fi trebuit să se întâmple. Nu încă. De-ab peste câţiva ani.

Cu alte cuvinte, el ştia foarte bine ce era, numai nu se

aştepta la... transformare până ce nu avea să fie mai în vârstă. Am simţit o scânteie de mânie pentru mă păcălise şi îl pusese pe Simon să mă mintă, dar n-am putut s-o duc mai departe, nu după ceea ce văzusem, nu când stăteam acolo, privindu-l astfel, cu tricoul leoarcă de transpiraţie, în timp ce se forţa să respire, tremurând din tot corpul de epuizare şi durere.

— Pleacă, şopti el. O să-mi fie bine acum.

— Nu...

— Chloe! se răsti el, vechiul Derek regăsindu-şi glasul. Pleacă. Ajută-l pe Simon. Spune-i că sunt bine.

— Nu.

— Chloe...

Îmi lungi numele cu un mârâit gros.

— Cinci minute. Vreau să flu sigură că eşti în regulă.

Mormăi nemulţumit, dar se cufundă în tăcere, relaxându-se în iarbă.

— Văd că intr-adevăr ti-au plesnit hainele pe tine, am zis eu, încercând să păstrez un ton degajat. Sper că nu-ţi plăcea tricoul ăsta, fiindcă e praf.

Era o glumă ieftină, dar el răspunse:

— Barem nu m-am făcut verde.

— Nu, doar...

Era să spun păros, dar n-am putut rosti cuvântul, nu puteam să mă desprind cu mintea de ceea ce văzusem.

Uşa din spatele casei se deschise cu zgomot. Derek sări în picioare, dându-şi mâinile jos de pe faţă. Nasul arăta zdrobit, lăţit şi turtit, pometii proeminenţi, parcă voind să se unească cu nasul, sprâncenele groase şi stufoase. Nu monstruos, ci mai curând ca reconstituirea artistică a Omului de Neanderthal.

Mi-am întors cu greu privirea de la el şi m-am strecurat până la colţul şopronului. El mă prinse de picior.

— O să am grijă, i-am şoptit. Doar arunc o privire. M-am întins pe burtă, târându-mă spre colt şi uitându-mă pe după el. Razele unei lanterne măturau curtea.

— O femeie, am şoptit, cât am putut de încet. Cred că e Rae — nu, prea slabă. Doamna Abdo, poate?

Mă trase de gleznă. Jeanşii mi se ridicaseră şi mâna lui mă apucase de deasupra şosetei, atingându-mi pielea. Îi puteam simţi palma, aspră, ca pernuţele unei labe de câine.

— Pleacă, şopti el. Te trec eu peste gard. Te caţeri pe următorul şi...

Raza lanternei tăie o brazdă până în fundul curţi.

— Cine-i acolo?

Vocea era înaltă, ascuţită, cu un uşor accent.

— Dr. Gill, i-am şoptit lui Derek. Ea ce naiba...?

— Nu contează. Pleacă!

— Ştiu că e cineva aici, afară, zise ea. V-am auzit.

Am aruncat o privire spre Derek. Faţa îi era încă deformată. Nu se putea să-l descopere dr. Gill în halul ăsta.

Am apucat adidasul lui, pe care-l lăsasem din mână mai devreme, şi mi-am scos unul de-al meu din picior ceea ce l-a zăpăcit destul de tare cat să-mi permită să mă smulg din strânsoarea lui şi să ţâşnesc spre gard de pe o latură a curtii, înghesuindu-mă între el şi şopron. În ultima secundă, el se ridicase şi se întinse după mine, dar eu eram vârâtă în spaţiul acela îngust mult prea adânc ca să mă mai ajungă şi, de urmat, nu mă putea urma.

— Chloe! Treci înapoi! Să nu cumva...

Mi-am văzut de drum.

patruzeci şi unu

M-AM STRECURAT PRIN SPAŢIUL dintre gard şi şopron cu adidasul lui Derek într-o mână, în vreme ce cealaltă mi-am scos tricoul din pantaloni şi mi-am ciufulit părul. Când am ajuns la capătul şopronului, am aruncat o privire în curte. Dr. Gill era cu spatele la mine, lanterna ei cercetând latura opusă a curţii.

Am tâşnit prin spatele tufelor şi am continuat să mă furişez pe lângă gard până am ajuns la verandă. Apoi m-am ghemuit în tufele de acolo, m-am mănjit pe fată cu pământ şi am ieşit, împieticindu-mă, crengutele trosnind pe lângă mine.

— D-dr. Gill.

M-am prefăcut că încerc să-mi bag repede tricoul în pantaloni.

— Eu-eu eram pe-afară doar să i-iau o gură de aer. Am ţopăit într-un picior, încercând să-mi pun adidasul lui Derek.

— Nu cred că ăla e al tău, Chloe, zise ea, apropiindu-se şi vârându-mi lanterna în ochi.

Mi-am pus mâna pavăză, ferindu-mi fata de lumină, şi am ridicat adidasul, uitându-mă chiorâş la el. Apoi am lăsat să-mi scape un râs nervos:

— Hopaaa! Cred că i-am încurcat când i-am luat ca să ies pe-afară.

— El unde e?

— Cine? am scâncit eu. Arătă cu mâna spre adidas.

— Derek.

— Derek? Al lui e ăsta?

Am aruncat o privire peste umăr, spre tufe, atrăgându-i atentia într-acolo.

— N-nu l-am mai văzut pe Derek de la cină. E ş-şi el afară?

— O, sunt sigură că este. Plecat de mult, presupun, cu Simon şi cu Rae. Evadând, în vreme ce tu ai stat de puză şi acum încerci o diversiune.

— C-cum?

De data asta, bălbâiala n-a mai fost mimată.

— Ev-evadare? N-nu. Derek şi cu mine am... Am făcut semn către tufe.

— El ştia codul, aşa că am ieşit puţin ca să fim singuri şi... ştiţi dumneavoastră.

Ea veni mai aproape, vârându-mi lumina drept în ochi.

— Aţi continuat de unde rămăseserăţi vineri după-a-

miază?

— Exact.

Mi-am tras tricoul în jos şi am încercat să par stingherită.

— Chiar crezi c-o să înghit asta, Chloe? Fetele ca tine nu le acordă băieţilor ca Derek Souza nici măcar timpul de peste zi, darămite să se tăvălească prin tufişuri şi spaţii de intervenţie cu ei.

Capul mi s-a ridicat brusc.

— D-dar ne-aţi prin. Vineri. Dumneavoastră aţi fost cea care a spus...

— Ştiu prea bine ce-am spus, Chloe. Şi ştiu ce făceaţi de fapt voi doi în spaţiul ăla de intervenţie. I-am găsit pe noii tăi prieteni.

Am încremenit, de parcă prinsesem rădăcini, neputând să-mi cred urechilor.

— Ce ţi-au spus?

Degetele i se încleştară pe braţul meu.

— Au fost ai lui, nu? Pacienţii lui Samuel Lyle. aplecă spre mine, cu ochii sclipindu-i, la fel de febrili ai lui Derek, dar cu un licăr de nebunie în adâncul lor. Ti-au spus secretele lui? Descoperirile lui? O să am grijă să nu afle nimeni că ai fugit. 0 să spun că te-am găsit adormită în camera cu televizorul. Dar să-mi spui tot ţi-au zis spiritele alea.

— Eu-eu nu pot vorbi cu spiritele.

Am încercat să mă trag la o parte, dar mâna ei m-a strâns şi mai tare. M-am lăsat moale, de parcă aş cedat, apoi m-am smucit în direcţia cealaltă. Mâna i-a căzut de pe braţul meu, dar trăsesem prea tare şi m-am împiedicat, pierzându-mi echilibrul. Ea s-a aruncat asupra mea. M-am ferit, şi am căzut. Când m-am ridicat, dându-mă la o parte din calea ei, o siluetă întunecată a sărit peste balustrada verandei.

Dr. Gill n-a avut timp decât să vadă o umbră trecând pe deasupra capului ei. S-a întors, cu gura căscată. Derek a aterizat în faţa ei. Braţele ei s-au ridicat imediat

şi a scos un ţipăt, dându-se în spate, dar era încă pe jumătate întoarsă şi s-a împiedicat de propriile-i picioare. Când a ajuns la pământ, a scotocit după ceva prin buzunar. Derek s-a repezit ca un uliu şi i-a ţintuit braţul cu care scosese o staţie de emisie-recepţie. Staţia a zburat cât colo în iarbă. Capul ei s-a izbit de cimentul aleii.

Am dat fuga spre ea. Derek deja se ghemuise alături de ea, verificându-i pulsul.

— E în regulă, zise el, cu un suspin de uşurare. Doar leşinată. Haide. Până nu se trezeşte.

Degetele lui mă apucară de brat. Murdare, dar nişte degete foarte omeneşti; cu faţa şi mâinile revenite la normal, tricoul sfâşiat şi asudat fiind singurul semn al caznelor prin care trecuse. I-am dat mâna jos, am alergat până la adidasul lui şi l-am luat de jos, apoi m-am întors şi l-am văzut ţinând şi el adidasul pe care mi-l scosesem eu.

— Troc?

Ne-am încăltat.

— Simon aşteaptă la uzină, am spus eu. Trebuie să-l prevenim. Au aflat de evadare.

Mă împinse către gardul lateral.

— Şoseaua n-o să fie sigură. O tăiem prin grădini. Am privit peste umăr.

— Sunt în spatele tău, zise el. Acum, dă-i drumul!

La primul gard, am început să mă caţăr, dar m-am mişcat prea încet pentru Derek, care m-a prins de mijloc şi m-a aruncat dincolo de gard, apoi l-a trecut şi el dintr-un salt, de parcă ar fi fost un obstacol de la cursa de atletism. Două case mai încolo, urletul unei sirene ne-a făcut să ne ghemuim după o căsută de joacă pentru copii.

— Politia? am şoptit.

— Nu-mi dau seama. După o clipă, am spus:

— Dr. Gill ştia despre morti. Când i-am înviat, probabil că nu stătea în biroul ei, cum am crezut noi. Ştie că pot

să intru în contact cu spiritele mortilor, şi despre Samuel Lyle, şi…

— Mai târziu.

Avea dreptate. Mi-am smuls gândul din minte şi m-am concentrat asupra sirenei. A trecut în goană pe drum, îndreptându-se în direcţia din care veniserăm noi, apoi a amuţit.

— S-a oprit la sanatoriu? am întrebat.

El clătină din cap.

— O mai aud încă. Acum, hail

Potrivit spuselor lui Derek, erau şapte curti între Sanatoriul Lyle şi capătul cvartalului. Aveam încredere că le numărase el. O străbăteam în fugă pe a cincea, când a întins mâna ca o barieră de cale ferată şi m-am ciocnit de ea, oprindu-mă. Când m-am întors, ţinea capul aplecat, ascultând.

Au trecut zece secunde. L-am tras de poala tricoului, dar m-a ignorat alte zece secunde. Apoi s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Aud motorul unei maşini care stă pe loc. E cineva acolo.

— Unde?

Un gest nerăbdător.

— Acolo. Pe şoseaua pe care trebuie s-o traversăm Ridică arătătorul. Paşi. Cineva vorbind. 0 femeie. Şopteşte. Nu înteleg ce zice.

— Recunoşti vocea?

Clătină din cap.

— Stai aici. Mă duc mai aproape, să văd dacă m-ajută la ceva.

Fugi cocoşat către casă, oprindu-se în spatele unui pâlc de tufe.

M-am uitat în jurul meu. Stăteam în mijlocul curţii, expusă vederii oricui ar fi auzit vreun zgomot şi s-ar fi uitat pe fereastră. Locul în care se afla el părea mult mai sigur. Când m-am apropiat, s-a răsucit şi m-a pironit cu o privire furioasă.

— Scuze, am şoptit şi m-am mişcat mai încet, mai în linişte.

Mi-a făcut semn cu mâna să mă duc înapoi. Văzând că nu mă opresc, s-a uitat din nou urât la mine, apoi s-a întors cu spatele. M-am strecurat îndărătul lui şi am stat nemişcată. Caput lui se mişca încet, urmărind vocile, presupun. Dar când s-a răsucit spre mine, i-am observat bărbia ridicată şi freamătul nărilor şi mi-am dat seama că adulmeca aerul.

Când a băgat de seamă că îl privesc, m-am ales cu o căutătură piezişă directă.

— Poţi să recunoşti, ăăă...?

— Mirosurile, scuipă el cuvântul. Da, pot lua urma mirosurilor. Ca un câine.

— N-am vrut să spun...

— Nu contează. Îşi întoarse privirea, cercetând linia gardului. Presupun c-ai ghicit ce sunt.

— Un vârcolac.

Am încercat s-o spun degajat, dar nu sunt sigură că am izbutit. Nu voiam să par îngrozită pentru că asta era exact reactia la care se aştepta el — şi motivul pentru care nu-mi mărturisise adevărui. Îmi spuneam că nu era nici o diferentă între asta şi a fi un necromant, sau un vrăjitor, sau un semidemon. Dar era.

Cum tăcerea se prelungea, am ştiut că ar fi trebuit să zic ceva. Dacă mi-ar fi spus că era semidemon, l-aş fi scos din răbdări cu întrebările, iar când acum n-am, făcut-o, tăcerea mea îl condamna ca o creatură diferită de noi, ceva mai puţin natural, ceva... mai rău.

— Deci, ce... s-a întâmplat acolo? Te, ăăă...

— Mă metamorfozam.

Făcu un pas la dreapta, aplecându-se ca să asculte mai bine, apoi se întoarse înapoi.

— N-ar fi trebuit să înceapă decât după ce-aş fi împlinit optsprezece ani. Aşa credea tata. Noaptea trecută, mâncărimea, febra, spasmele musculare — trebuie să fi

fost un avertisment. Ar fi trebuit să ghicesc. Îşi lăsă capul într-o parte, când o pală de vânt fluturâ peste noi. Trase adânc aer în piept, apoi clătină din cap. Nu-i cineva cunoscut. Arătă către spatele curţii. O să sărim gardul din spate, mergem în partea aia şi o să facem un ocol. Să sperăm c-or să piece până atunci.

Am fugit, sărind peste gardul din spate, şi prin următoarea curte, către aleea de maşini. Derek s-a uitat în lungul drumului, scrutând, ciulind urechea şi adulmecând, presupun, apoi îmi făcu semn cu mâna să traversez. Ne-am strecurat în prima curte şi am continuat să ne îndreptăm spre est, tăind-o prin curţi.

Când am ajuns la şosea, am văzut maşina despre care îmi vorbise. Era un SUV argintiu, la un cvartal distanţă. Farurile erau stinse, dar cineva se afla la fereastra şoferului, aplecat înăuntru, de parcă stătea de vorbă.

— Va trebui să fugim, zise Derek. Sper că n-or să ne observe.

— Crezi că pe noi ne caută?

— Nu, dar...

— Atunci, dacă fugim, am putea părea suspecţi.

— E trei-jumate dimineaţa. Oricum o să părem suspecţi. Se uită la maşină pentru o clipă. Bine. În caz de ceva, te ţii după mine.

— Da, şefu’.

patruzeci şi doi

AM SĂRIT GARDUL pe sub o salcie pletoasă, ascunzându-ne sub ramurile şi umbra ei. Apoi Derek mă aşeză în stânga lui, în partea cealaltă faţă de maşină. De la distanţa aceea, n-ar fi văzut decât ceea ce arăta ca un om matur şi probabil o femeie pe lângă el.

— O să mergem şi-o să vorbim, bine? Cuplu obişnuit, la o plimbare noaptea târziu. Care nu are nimic de ascuns.

Am dat din cap şi palma lui s-a închis în jurul palmei

mele. Ne-am mişcat repede până la trotuar, apoi am încetinit, când am tăiat curba.

— Bine, vorbeşte, murmură el.

— Deci când te... schimbi...

Un râs scurt — în mod evident, nu la asta se gândise el. Dar am continuat să vorbesc cu voce scăzută, iar dacă eu nu puteam auzi ce vorbeau ei, nici ei n-ar fi auzit decât murmurul vocii mele.

— Te schimbi într-un...

M-am chinuit să găsesc cuvântul potrivit pentru imaginea care mi-a venit în minte — un vârcolac de Hollywood, pe jumătate om, pe jumătate fiară.

— Un lup, spuse el, şi mă dirijă spre stânga, depărtându-ne de maşină.

— Lup?

— Ştii tu. Animal mare, sălbatic, rasa canină. De regulă văzut la grădinile zoologice.

— Te schimbi într-un... Dar asta nu-i...

Am tăcut.

— Posibil fizic?

Un alt râs scurt.

— Mda, şi corpul meu urla acelaşi lucru. Habar n-am cum se petrece. Bănuiesc că o să aflu eu mai târziu.

Mult mai târziu, dacă am noroc. Ne îndreptăm că strada din stânga. Uzina este chiar la capăt...

Se opri scurt, întorcându-se exact în acelaşi moment în care farurile maşinii de pe margine se aprinseră.

Mâna i se strânse în jurul măinii mele şi o rupse la fug târându-mă după el.

— Ne-au văzut, zise el.

— Dar nu pe noi ne caută.

— Ba da.

Mă smuci de braţ, propulsându-mă către curtea cea mai apropiată. Când ne-am apropiat de gard, m-a apucat de mijloc şi m-a aruncat dincolo. Am căzut la pământ în patru labe, am sărit în picioare şi-am fugit către cel mai apropiat adăpost — un şopron de tablă.

Derek a plonjat şi el după mine şi, pentru o clipă, am rămas pe loc, lipindu-mi obrazul fierbinte de metalul rece, trăgând guri mari de aer rece. Apoi m-am îndreptat.

— Cum...?

I-am auzit spunând „Ei sunt” şi „Sună-l pe Marcel”.

— Marcel? Nu-l cheamă aşa pe dr. Davidoff?

Da, şi ceva îmi spune că nu-i un nume destul comun ca să fie o coincidentă.

— Dar cum...

Îmi puse mâna peste gură şi am simţit gust de pământ. Se aplecă la urechea mea.

— Înconjoară cvartalul. Aud voci. Trebuie să aibă geamurile lăsate, ca să asculte.

Dar cine erau ei? De unde veniseră? Simon şi Rae nu plecaseră de mai mutt de patruzeci de minute. Cum ajunseseră aici atât de repede?

— Tori, am şoptit.

— Ce?

— Tori a aflat despre evadarea noastră. De aceea era atât de tăcută. Nu renunţase; se...

— Nu contează. Au luat-o încolo, pe drumul ăla, zise Derek, arătând cu mâna. Haide!

M-a împins în direcţia opusă.

— Uzina este la capăt. Trebuie doar să ajungem până acolo. Fugi pe iarbă — face mai puţin zgomot.

Am gonit de-a lungul fâşiei de pământ dintre trotuar şi şosea, tălpile noastre tropăind pe caldarâm, apoi nemaifăcând zgomot pe iarba dintre ele. Eram la trei case distanţă de capăt, uzina se zărea deja pe deasupra lor, când Derek a tras o înjurătură. Peste alţi trei paşi, am înţeles de ce: era un gard de plasă, de doi metri şi jumătate înălţime, în jurul parcării uzinei, iar poarta era încuiată cu lacăt.

— Sus! zise el.

M-am apucat de ochiurile gardului de plasă şi am

început să mă caţăr. Încercă să mă ridice, dar i-am făcut semn s-o lase baltă şi să vină după mine. Ajunsesem aproape de vârf, când pe faţada uzinei apărură două cercuri de lumină. Am aruncat o privire peste umăr.

Motorul SUV-ului mugi furios când acceleră.

— Hai, hai, hai! şopti Derek.

Maşina se opri scurt, frânele scrâşniră. Am trecut pe partea cealaltă a gardului şi am început să cobor. Lângă mine, Derek s-a ghemuit pe coama gardului, apoi a sprit. A aterizat drept în picioare şi s-a răsucit, când portiera maşinii s-a deschis brusc.

— Sări! Te prind eu.

Eram deja la jumătate, dar mi-am dat drumul. M-a prins şi m-a învârtit, punându-mă pe picioare şi dându-mi un brânci către uzină.

— Derek! Chloe!

Era o voce de femeie. Am continuat să fug, dar a trebuit să întorc capul să mă uit când mi-am auzit numele. O femeie micuţă, cu părul cărunt, se apucase cu mâinile de ochiurile gardului de plasă. O necunoscută.

Un bărbat a venit în fugă, trecând prin faţa maşinii. Ducea un obiect lung şi negru, iar când l-a ridicat, mi-a stat inima în loc.

— Armă! am strigat, continuând să alerg.

Derek s-a uitat la mine, cu ochii holbaţi.

— Au o...

M-a placat, exact în clipa în care ceva trecu şuierând pe deasupra noastră. Ne-am repezit către o grămadă de palete de lemn. S-au prăbuşit cu zgomot în jurul nostru, lovindu-mă tare peste spate şi umeri. M-am ridicat cu greu şi am plonjat în spatele următoarei grămezi, apoi am fugit, aplecaţi, până am ajuns la zidul uzinei.

Am alergat de-a lungul laturii de nord şi ne-am ascuns într-un intrând cu platformă de încărcare. Derek m-a tras în spatele unui rezervor metalic ruginit.

— Au-au t-tras în noi, am şoptit, abia reuşind să articulez. Nu. Pe-pe-semne că am... Un radio, probabil.

Sau un telefon mobil. Am făcut o greşeală.

— N-ai făcut.

Se răsuci şi-şi duse mâna la spate.

— D-dar au t-tras în noi. Au încercat să ne omoare. Asasta n-are nici o logică.

Scoase ceva de sub tricou. Un tub lung şi subţire metal, cu un vârf ascuţit.

— S-a prins în tricou. M-a ciupit, dar n-ar trebui să conteze. E nevoie de mult să mă amorţească pe mine.

— Să te amorţească? M-am uitat lung la tub. Asta e o săgeată tranchilizantă?

— Cred că da. N-am văzut niciodată una, decât în emisiunile despre natură.

Dar nu eram animale. Oamenii nu vânau copii cu arme cu tranchilizante.

— N-nu înţeleg.

— Nici eu. Chestia este că ne vor înapoi. Ne vor foarte tare. Cu atât mai mult trebuie să continuăm să mergem.

Aruncă săgeata jos şi trecu pe lângă mine spre marginea rezervorului şi adulmecă în aer, fără să mai facă nici un efort de a se feri.

— Simon e aici. Nu pe aproape, dar a trecut pe aici de curând.

— Poţi să-l găseşti?

— Da. în clipa de fată, totuşi, o să am încredere că-şi poate vedea singur de grijă şi o să mă ocup de noi. 0 să stea ascuns până te vede. Ar trebui să găsim un loc pentru a face şi noi la fel, până pleacă ăştia.

Se duse la uşile de livrare a mărfii, dar erau încuiate şi solide, mânerele fiind pe dinăuntru. M-am furişat pe lângă rezervor şi m-am uitat prin curtea uzinei.

— Se pare că e un depozit, acolo, în spate. N-ai zis ceva despre asta, vineri? N-ar fi o ascunzătoare bună? Aruncă o privire peste umărul meu.

— Ăla e prea aproape de uzină ca să fie abandonat, zise el, studiindu-l. Dar o să meargă, deocamdată. Ar trebui să fiu în stare să forţez intrarea.

Cercetă curtea, apoi mă împinse de-a lungul zidului întunecat, după care am rupt-o la fugă spre depozit. O smucitură puternică de uşă şi am fost înăuntru.

Derek avusese dreptate: nu era abandonat. Era înţesat cu cilindri de oţel, oferindu-ne o mulţime de ascunzători. Trebuia să mă mişc binişor, pipăindu-mi calea şi tinându-mă pe urmele lui Derek, tatonând la fiecare pas ca să nu fac zgomot.

După ce făcuserăm vreo douăzeci de paşi, el a găsit o despărtitură între grămezile de tevi şi ne-am înghesuit acolo. Abia ne pitiserăm, când a bubuit o voce de afară.

— Derek? Ştiu că eşti acolo. Sunt dr. Davidoff.

Am aruncat o privire spre Derek, dar avea capul întors în directia vocii.

— Derek? Ştiu că tu nu vrei să faci asta. Tu vrei să te faci bine. N-ai să poti, dacă fugi.

Vocea se mişca, de parcă doctorul se plimba prin curtea uzinei. Derek îşi aplecase capul, ascultând, apoi şopti:

— Patru... nu, cinci perechi de paşi. Separate unele de altele. Căutând.

Sperând că ne vom preda.

— Derek? Ştii că n-ar fi trebuit să fii afară. Nu e sigur. Am discutat despre asta, aminteşti? Nu vrei să răneşti pe nimeni. Eu ştiu asta şi tu ştii că ai nevoie de ajutorul nostru ca să te faci mai bine.

Mi-am ridicat ochii. Derek îşi mişca fălcile, cu privirea pierdută.

— Aş putea să mă duc, şopti el. Să creez o diversiune, ca să poţi scăpa tu. Simon e pe-aproape. Tot ce trebuie este să găseşti...

— Te duci inapoi? După ce au tras în tine?

— Numai cu tranchilizante.

— Numai? Numai?

Vocea mi se ridicase şi a trebuit să fac eforturi să mi-o tin în frâu.

— Ne vânează, Derek. Dr. Gill ştie ce sunt eu.

— Ea ştie. Nu înseamnă că ştiu şi ei.

— Eşti sigur?

Şovăi, întorcându-şi privirea către vocea de-afară.

— Derek? continuă dr. Davidoff. Te rog. Vreau să-ţi uşurez situaţia. Ieşi afară acum şi o să discutăm. Atâta tot. Doar discutăm. Nici o sancţiune disciplinară nu va fi aplicată şi n-o să te transferăm.

Derek se foi lângă mine. Se gândea.

— Nu poţi..., am început eu.

— Dacă nu ieşi afară, Derek, o să te găsim noi şi o să transferat... la un centru de detenţie juvenilă, pentru răpirea lui Chloe.

— Răp..., am chiţăit eu.

Mi-a pus palma peste gură, până când i-am făcut scmn că o să tac.

Dr. Davidoff continuă:

— Ai deja o poveste documentată despre comportament nepotrivit faţă de ea. Când poliţia o să vadă asta şi o să audă mărturiile noastre coroborate, o să ai o mulţime de necazuri, Derek, iar eu ştiu că nu vrei asta. Chiar dacă ea te apără, pentru poliţie n-o să conteze. Eşti un băiat de şaisprezece ani care a fugit cu o fată de paisprezece. Făcu o pauză. Îţi dai seama că ea are numai paisprezece ani, nu-i aşa, Derek?

Am clătinat din cap vehement şi am şoptit:

— Minte. Am împlinit cincisprezece, luna trecută. Dr. Davidoff spuse:

— Pentru poliţie, va fi un caz clar de răpire şi de opoziţie, posibil chiar de agresiune sexuală.

— Sexuală! am chiţăit.

Căutătura lui Derek mă amuţi la fel de eficace precum palma lui peste gură.

— Tu alegi, Derek. Complică lucrurile şi o să-ţi faci numai rău.

Derek pufni dispreţuitor şi, cu asta, dr. Davidoff pierdu orice şansă. Exploatează temerile lui Derek că ar putea să-i rănească pe ceilalţi, şi s-ar putea lăsa convins să se

predea. Dar să-l ameninţi pe Derek personal? Aşa cum spusese Simon, asta era o cu totul altă problemă.

— Stai aici, şopti el. Mă duc să găsesc o cale să ieşim.

Am vrut să protestez, stăruind să-l ajut, dar eu n-aveam vederea lui de noapte. Dacă începeam să mă poticnesc prin jur, căutând o ieşire, i-aş fi adus drept la ţintă pe dr. Davidoff şi pe ceilalti.

Am rămas pe loc.

patruzeci şi trei

DUPĂ VREO CÂTEVA MINUTE, Derek s-a întors şi, nici o vorbă, m-a condus până la peretele fund, unde o fereastră era spartă. Fusese bătută în scânduri, dar acum scândurile zăceau pe jos.

— Stai puţin.

Mătură cioburile de pe pervaz, apoi îşi împleti degetele într-o scară pentru mine. Când m-am tărât prin fereastră, mi-am prins mâneca într-un ciob rămas înfipt în ramă.

O uşă din apropiere a bubuit.

— Chloe? Derek? Ştiu că sunteţi aici. Uşa era spartă.

Am tras de mânecă să mă eliberez, simţind o înţepătură dureroasă. Ciobul căzu cu un clinchet pe cimentul de afară, în timp ce treceam prin deschizătura ferestrei.

M-am rostogolit pe pământ, m-am ridicat şi a luat-o la fugă spre cel mai apropiat adăpost — o prelată pusă peste o stivă de lemne. M-am lăsat în jos şi m-am târât sub ea, Derek împingându-mă să înaintez mai mult. Am găsit un loc unde prelata forma un soi de cort şi m-am întins pe burtă. În clipa în care mi-am recăpătat respiraţia, partea de sus a braţului meu a început să zvâcnească, spunându-mi că afurisitul ăla de ciob făcuse mai mult decât să-mi zgârie pielea.

— Te-ai rănit, şopti Derek, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Doar o zgârietură.

— Nu, nu-i doar atât.

Mă apucă de brat şi mi-l ţinu întins. Un junghi ascuţit. Mi-am înăbuşit un geamăt. Era prea întuneric să văd, dar simţeam mâneca umedă pe piele. Sânge. El îl mirosise.

Îmi suflecă delicat mâneca şi înjură.

— Rău? am şoptit.

— Adânc. Trebuie să opresc sângerarea. Avem nevoie de un bandaj.

Îmi dădu drumul la brat. O fulgerare albă şi mi-am dat seama că-şi scotea tricoul.

— Stai aşa, am zis. Tu n-ai decât ăsta pe tine. Eu am mai multe straturi.

El îşi întoarse capul. Mi-am scos toate trei tricourile, scrâşnind din dinţi and ţesătura mi se freca de rană. Mi-am amintit că abia dac-o simţisem până nu mi spusese el că era serioasă.

Mi-am pus la loc ultimele două tricouri şi i-am dat lui tricoul meu de piele. Îl sfâşie, şi sunetul răsună în ecou. Trebuie să fi arătat speriată, pentru mi-a spus:

— Nu-i nimeni prin jur. Îi pot auzi scotocind prin depozit.

Îmi legă fâşiile în jurul braţului. Apoi capul i se ridică brusc, auzind ceva, şi am desluşit, slab, o voce strigând, apoi o alta răspunzând.

— Sunt cu toţii în depozit acum, şopti el. E timpul s-o luăm din loc. O să încerc să-i adulmec urma lui Simon. Urmează-mă.

Derek străbătu în zigzag pista presărată cu obstacole de deşeuri, fără să incetinească nici o clipă. Din fericire, eu eram în urma lui, unde n-a putut vedea de câte ori mi-am lovit genunchii sau coatele trecând pe lângă vreun obstacol.

În cele din urmă, încetini.

— L-am prins, şopti el şi împunse cu degetul prin aer, indicând latura dinspre sud a uzinei.

Am cârmit în directia aceea. Când ne-am apropiat de

colt, o siluetă se aplecă în afară din intrândul unei uşi, apoi se retrase rapid. Simon. O clipă mai târziu, Rae ieşi la vedere şi făcu semn cu mâna, disperată, înainte de a fi trasă înapoi, probabil de Simon.

Am alergat până acolo şi i-am găsit într-o nişă adâncă şi îngustă, care puţea a tutun şi arăta a intrare principală.

— Ce cauţi aici? şopti Rae, uitându-se lung la Derek, părând alarmată. Parcă trebuia să fii...

— Schimbare de plan.

— Mă bucur să te văd, frătioare, zise Simon, bătându-l pe Derek cu palma pe spate. Mă temeam că biata Chloe n-avea să ne găsească niciodată. E o grămadă de lume pe urmele noastre.

— Ştiu.

Simon se duse până la colt, se uită afară, apoi veni spre mine, întinzându-mi rucsacul.

— Eşti bine?

Am dat din cap, tinându-mi braţul rănit astfel încât să nu-l vadă.

— Au arme.

— Ce? făcu Rae ochii mari. Nu se poate. Niciodată, n-ar...

— Cu tranchilizante, adăugă Derek.

— Ah! dădu ea din cap, de parcă armele cu tranchilizante ar fi fost mijloacele standard de a urmări copiii fugari.

— Voi pe cine aţi văzut? îl întrebă Derek pe Simon.

— Van Dop, Davidoff şi, cred, Talbot, dar nu sunt sigur. Nici urmă de Gill.

— E în urmă, la sanatoriu, am zis eu. Dar sunt încă doi pe care nu i-am recunoscut. Un bărbat şi o femeie. M-am uitat la Derek. Poliţişti sub acoperire, ce crezi?

— Habar n-am. O să ne gândim la asta mai târziu. Deocamdată, suntem nişte ţinte vulnerabile. Trebuie să ieşim de aici.

Când Derek se duse să se uite afară, Simon se aplecă

şi-mi spuse la ureche:

— Mulţumesc. Pentru că l-ai găsit. A fost totul OK?

— Mai târziu, spuse Derek. Mai e un depozit ceva mai în spate, cu ferestre sparte. Abandonat, probabil. Dacă am putea ajunge până acolo...

— Chloe? zise Rae, holbându-se la braiul meu. Ce-ai pe toată mâneca? Arată ca... Pipăi ţesătura. Oh, Doamne. Sângerezi. Chiar sângerezi.

Simon îmi dădu ocol, până în dreptul braţului.

— E îmbibată toată. Ce...?

— Doar o tăietură, am zis eu.

— E adâncă, spuse Derek. Are nevoie de copci.

— Ba n-am...

— Are nevoie de copci, repetă el. O să mă gândesc eu la ceva. Dar acum... Înjură şi sări înapoi din cadrul uşii. Vin. Se uită în jur, încruntat. Asta e cea mai jalnică ascunzătoare posibilă...

— Ştiu, zise Simon. Am vrut să caut alta mai bună, dar...

O privire îndreptată spre Rae sugeră că ea refuzase să plece de acolo.

— Ce nu-i în regulă cu asta de-aici? zise ea şi se lipi cu spatele de perete. E absolut întunecată. N-or să mă vadă.

— Până nu te vor lumina cu lanterna.

— Ah.

Derek se duse la uşă, apucă mânerul şi trase puţin, de probă. Apoi se propti bine pe picioare, apucă mânerul cu ambele mâini şi trase până când i se umflară tendoanele de pe gât. Uşa tremură, apoi cedă deschizându-se brusc, cu un pocnet la fel de puternic ca un foc de armă.

Ne făcu disperat semn să intrăm.

— Găseşte o ascunzătoare! şopti el când am trecut în goană pe lângă el.

Am alergat pe un hol larg, flancat de uşi, unele deschise, altele închise. Rae s-a îndreptat către prima. Derek a împins-o mai departe.

— Mergi! şopti el.

I-o luă înainte şi ne conduse în al doilea hol. Acolo, ne făcu semn cerând linişte, ca să asculte, dar chiar fără supersimţuri, se auziră uşa zăngănind şi tropotul picioarelor.

— E deschis! răcni un bărbat. Au luat-o pe-aici.

— Trebuie să ieşim, şopti Derek. Ne despărţim. Găsiţi o ieşire. Orice ieşire. Apoi fluieraţi, dar încet. O să vă aud eu.

patruzeci şi patru

DUPĂ URMATORUL COLT, ne-am despărţit, căutând fiecare o ieşire.

Prima uşă pe care am încercat-o dădea într-o încăpere lungă, îngustă, plină cu bancuri de lucru. Nici urmă de iesire.

Înapoi în hol, puteam auzi voci, dar îndepărtate, căutând prin camerele de lângă intrare, presupunând că ne ascunseserăm în prima pe care o văzuserăm.

Grăbindu-mă către uşa următoare, am zărit o siluetă în camera de vizavi. M-am oprit scurt, dar era prea târziu. Deja stăteam în dreptul lui.

Când încercam să-mi cobor inima din gât, mi-am dat seama că omul era cu spatele la mine. Îmbrăcat în jeanşi şi o cămaşă în pătrăţele, era cam de aceeaşi înălţime cu bărbatul cu puşca şi avea acelaşi păr negru. Nu-mi aminteam de cămaşa în pătrăţele, dar atunci avusese o jachetă.

Stătea pe o platformă înaltă, ţinându-se cu mâinile de balustradă, uitându-se în jos la un ferăstrău mecanic uriaş. Părea captivat de ceva care îi atrăsese atenţia.

Am făcut, cu grijă, un pas înainte. Când omul s-a mişcat, am îngheţat, dar a părut că doar se apucă mai bine cu mâinile de balustradă. Am ridicat piciorul. Bărbatul a făcut acelaşi lucru — punându-l pe bara de jos a balustradei.

S-a urcat pe balustradă şi s-a lăsat pe vine acolo, ţinându-se în continuare de bară. Ceva s-a mişcat sub el şi privirea mea s-a îndreptat iute spre ferăstrău. Lamele se roteau — atât de repede, încât lumina îndepărtată a unei ieşiri de urgenţă se răsfrângea în ele ca un stroboscop. Dar nu se auzea nici un sunet, nici măcar zumzetul motorului.

Bărbatul îşi verifică priza pe balustradă. Apoi, deodată, se prăbuşi în faţă. L-am văzut lovind lamele, am vazut primul jet de sânge şi am căzut cu spatele de perete, ducându-mi mâna la gură, dar nu înainte de a scăpa cea dintâi notă a tipătului.

Ceva — o parte din el — a zburat din ferăstrău, aterizând în dreptul uşii cu un pleoscăit. Mi-am ferit privirea mai înainte să văd ce anume era, dându-mă înapoi, împleticit, în timp ce zgomotul paşilor în fugă răsuna în spatele meu.

Nişte brate m-au prins. Am auzit vocea lui Simon la urechea mea:

— Chloe?

— E-era un om. S-a...

Mi-am strâns tare pumnii, alungând imaginea din minte.

— O stafie. Un bărbat. S-a aruncat într-un ferăstrău.

Simon ma trase la pieptul lui, punându-şi mâna pe ceafa mea şi îngropându-mi fata la pieptul lui. Mirosea a balsam de rufe de vanilie cu o vagă urmă de transpiraţie, ciudat de liniştitoare. Am zăbovit putin, recăpătându-mi respiratia.

Derek veni în fugă de după colt.

— Ce s-a-ntâmplat?

— O stafie, am zis eu, desprinzându-mă de Simon. Îmi pare rău.

— Cineva a auzit. Trebuie să plecăm.

— Când m-am întors, am văzut din nou stafia, stând pe platformă. Derek mi-a urmărit privirea. Stafia stătea exact în aceeaşi pozitie, cu mâinile încleştate pe

balustradă. Apoi se urcă pe ea.

— S-se r-repetă. Ca o buclă de film. M-am scuturat. Lasă. Noi...

— Trebuie să plecăm, zise Derek, împingându-mă. Mişcă!

Pe când porneam pe hol, Rae a scos un fluierat asurditor.

— Am spus cumva încet? şuieră Derek.

Am cârmit în holul lui Rae şi am văzut-o stând la o uşă pe care scria IEŞIRE. Întinse mâna spre clanţă.

— Nu!

Derek trecu pe lângă ea şi crăpă binişor uşa, ascultând şi adulmecând înainte de a o deschide larg.

— Vedeţi depozitul ăla?

— Ăla de la, să zicem, o milă distantă de aici? întrebă Rae.

— Un sfert de milă, cel mult. Acum du-te! Suntem chiar în spatele... Ridică brusc capul, auzind un zgo- mot. Vin. Au auzit fluieratul. Voi plecaţi. Eu o să le distrag atenţia, apoi vin după voi.

— Nu-nu, zise Simon. Îţi apăr eu spatele. Chloe, ia-o pe Rae şi fugiţi.

Derek dădu să protesteze.

Simon îi tăie vorba:

— Vrei distrageri? Şopti o formulă magică şi flutură din mână, şi ceata începu să se ridice. Eu sunt cel de care ai nevoie. Se întoarse către mine: Duceti-vă. O să vă prindem din urmă.

Aş fi vrut să mă opun, dar, din nou, nu le puteam oferi nimic în schimb. Puterile mele deja se dovediseră mai curând o piedică decât un ajutor.

Rae era deja la douăzeci de paşi în faţă sărind în loc ca un boxer şi făcându-mi semn să mă grăbesc.

Când m-am tutors să plec, Derek îşi făcu loc cu umărul pe lângă Simon:

— Intraţi în depozit şi nu plecati de acolo. Timp de o oră, nici măcar nu aruncati un ochi afară. Dacă nu

apărem, găsiţi-vă un loc în care să vă ascundeţi. O să ne întoarcem.

Simon dădu din cap.

— Fii sigură de asta.

— Nu rămâneţi în depozit dacă e periculos, dar acela va fi punctul nostru de întâlnire. Verificaţi-l încontinuu. Dacă nu puteţi sta, găsiţi o cale să ne lăsaţi un bilet. O să ne întâlnim cu voi acolo. Ai priceput?

Am încuviinţat din cap.

— Trebuie să fie aici, în spate, strigă cineva. Căutaţi în fiecare încăpere.

Derek mă împinse pe uşă.

Simon se aplecă, spunând doar din buze: „Ne vedem curând”, cu un deget mare ridicat, apoi se întoarse către Derek:

— Să înceapă spectacolul.

Am luat-o la fugă.

patruzeci şi cinci

AM AŞTEPTAT ÎN DEPOZIT timp de o oră şi patruzeci minute.

— I-au prins, am şoptit.

Rae ridică din umeri.

— Poate că nu. Poate că li s-a ivit o şansă să plece şi au folosit-o.

Un protest mi se urcă pe buze, dar l-am înghiţit. Avea dreptate. Dacă ar fi avut prilejul să scape şi nici o cale uşoară de a ne preveni, îmi doream să-l fi folosit.

Mi-am ridicat fundul amorţit de pe cimentul rece ca gheaţa.

— O să mai aşteptăm aici încă puţin, apoi plecăm. Dacă ei au scăpat, or să se întoarcă după noi mai târziu.

Rae clătină din cap.

— N-aş conta pe asta, Chloe. E aşa cum ţi-am spus, felul în care acţionează, felul în care se poartă, creează întotdeauna distinctia noi contra lor, iar „noi„ înseamnă

ei doi. Şi nimeni altcineva, poate doar tatăl ăla al lor, dispărut. Îşi schimbă poziţia, lăsându-se pe vine. Ti-au dat măcar vreun indiciu despre unde cred că ar fi el? Sau de ce n-a venit după ei?

— Nu, dar...

— Nu contrazic, doar spun şi eu... Se târî până la deschizătură şi aruncă o privire afară. E ca anul trecut, and ieşeam cu un tip care făcea parte dintr-o gaşcă, la şcoală. „Puştii mişto.” Puse ghilimelele cu degetele prin aer. Şi, bineînţeles, îmi plăcea faptul că ajunsesem să mă învârt în cercul lor. Am crezut că asta mă făcea şi pe mine una de-a lor. Numai că n-a fost, aşa. Erau destul de drăguţi, însă ei erau prieteni de prin clasa a treia, mi se pare. Doar pentru că aveam o intrare nu însemna că aveam să fiu vreodată una de-a lor. Tu ai superputerile astea. Ele îţi dau credit pe lângă Simon şi Derek. Dar... Se întoarse către mine. Nu-i cunoşti decât de o stiptămână. Când presiunea începe să devină apăsătoare...

— Prioritatea lor numărul unu este celălalt. Stiu asta. Şi nu spun că greşeşti, numai că...

— Simon este drăguţ cu tine şi aşa mai departe, desigur. Asta văd şi eu. Dar... Îşi muşcă buza, apoi îşi ridică încet privirea, încrucişând-o cu a mea. Când erai încă acolo, căutându-l pe Derek, nu pentru tine îşi făcea Simon griji. Nici măcar n-a pomenit o dată despre tine. Nu se gândea decât la Derek.

Fireşte că îşi făcea griji pentru Derek. Derek era fratele lui; eu eram o fată pe care o întâlnise în urmă cu o săptămână. Dar tot m-a durut niţel că nu pomenise deloc de mine.

Mă pregătisem să-i spun lui Rae despre partea din plan pe care n-o ştia, cum că stabiliserăm depozitul ăsta ca punctul nostru permanent de întâlnire şi că trebuia să-l verificăm mereu. Dar acum n-ar fi sunat oare ca şi când aş fi încercat să-i dovedesc că băieţii nu-mi în- torseseră spatele? N-ar fi fost de toată jena?

Eu tot mai credeam că vor veni înapoi după ce lucrurile se vor linişti. Asta n-avea nimic de-a face cu faptul că Simon mă plăcea sau nu. Aveau să se întoarcă pentru că aşa era corect. Pentru că ei spuseseră că se vor întoarce. Şi poate că asta mă făcea să fiu o fată prostuţă, care văzuse prea multe filme în care tipul cel bun se întoarce întotdeauna ca să salveze situaţia. Dar eu asta credeam.

Ceea ce nu însemna, totuşi, că stăteam aici ca prietena eroului dintr-un film de acţiune, pierzând aiurea vremea şi aşteptând să fie salvată. Poate că eram naivă, dar nu eram proastă. Stabiliserăm un punct de întâlnire, prin urmare nu era nevoie să mai stau lipită în locul ăsta.

M-am târât afară din cotlonul nostru liniştit, m-am uitat, am ascultat. I-am făcut semn lui Rae să iasă.

— Primul lucru pe care trebuie să-l fac, am zis eu, este să scot bani. Îi am pe cei de la tata, dar s-ar putea să avem nevoie de mai multi. Există o limită de retragere zilnică şi probabil asta o să fie tot ce voi obţine, aşa că trebuie să acţionez repede, mai înainte să-mi pună ei contul sub urmărire sau să mi-l îngheţe. Derek a spus că bancomatul cel mai apropiat este...

— Ce faci? întrebă Rae.

— Ce?

Mă luă de brat şi-mi arătă sângele.

— Nu de bani ai nevoie, ci de un doctor.

Am clătinat din cap.

— Nu mă pot duce la un spital. Chiar dacă nu m-au dat încă în urmărire generală, sunt prea tânără. Ar suna-o pe mătuşa mea Lauren...

— La mătuşa ta Lauren mă refeream. E doctor, nu?

— N-nu. Nu pot. Ne-ar duce pur şi simplu înapoi...

— După ce-au tras în noi? Ştiu că eşti supărată pe ea în momentul ăsta, dar mi-ai spus cum îşi face întotdeauna griji pentru tine, şi se ocupă întotdeauna de tine, protejându-te. Dacă apari la uşa ei şi spui că Davidoff şi amicii lui au tras în tine, chiar şi cu

tranchilizante, chiar crezi că o să te trimită pachet înapoi la Sanatoriul Lyle?

— Asta depinde dacă mă crede sau nu. Acum o săptămână, da. Dar acum? Am clătinat din cap. Când a stat de vorbă cu mine despre Derek, s-a purtat de parcă eu nu mai eram tot Chloe. Sunt schizofrenică. Sunt paranoică şi am deliruri. N-o să mă creadă.

— Atunci spune-mi mie exact cum arătau arma şi săgeata cu tranchilizante şi am să-i spun că le-am văzut şi eu. Nu, stai! Săgeata. Derek a scos una din tricoul lui, nu-i aşa? Mai ştii pe unde este?

— C-cred că da.

Mi-am derulat episodul în minte, l-am văzut aruncând-o în intrândul pentru încărcare de marfă.

— Da, ştiu exact unde este.

— Atunci hai să mergem s-o luăm.

N-a fost chiar aşa de simplu. Din câte ştiam noi, curtea uzinei forfotea de poliţişti în căutarea a doi adolescenţi fugari. Dar când ne-am uitat, singurele persoane pe care le-am văzut au fost vreo şase muncitori care se îndreptau spre intrarea în uzină pentru a munci duminica, extra-program, râzând şi vorbind, legănându-şi cutiile cu mâncarea pentru prânz şi ţinând în mână cafele aburinde.

Mi-am scos bluza de trening muiată de sânge şi am schimbat-o cu hanoracul lui Liz. Apoi ne-am strecurat afară, mişcându-ne de la un loc adăpostit la altul. N-am văzut nici un semn că ne-ar fi căutat careva. Asta era destul de simplu de înţeles. Câţi adolescenţi fug de-acasă, în Buffalo, în fiecare zi? Chiar dacă evadaserăm dintr-un sanatoriu pentru copii cu tulburări mintale, nu se merita pomirea unei vânători la scară naţională.

Noaptea trecută, fuseseră probabil doar angajaţii Sanatoriului Lyle care ne urmăriseră. Poate membri ai consiliului de directori, ca mama lui Tori, mai îngrijoraţi pentru reputaţia instituţiei decât pentru siguranţa

noastră. Dacă voiau să nu stârnească valuri în jurul evadării noastre, ar fi trebuit să plece mai înainte de sosirea la lucru a vreunui angajat al uzinei. La ora asta se aflau probabil într-o şedinţă, hotărând ce să facă şi când să-i anunţe pe părinţii noştri — şi poliţia.

Am găsit săgeata aceea cu uşurinţă şi am pus-o în rucsacul meu. Apoi ne-am îndreptat către cartierul administrativ, ocolind pe la trei străzi distanţă Sanatoriul Lyle şi stând cu ochii în patru. Nu s-a întâmplat nimic. Am găsit o cabină telefonică, am sunat după un taxi şi i-am dat şoferului adresa mătuşii Lauren.

Mătuşa Lauren locuia într-un duplex, lângă universitate. Când am urcat scările spre apartamentul ei, Buffalo News mai era încă la intrare. L-am ridicat şi am sunat.

După vreun minut, o umbră a trecut prin spatele draperiei. Încuietorile au clănţănit şi uşa s-a deschis repede. Mătuşa Lauren stătea în prag, într-un halat scurt de baie, cu părul ud.

— Chloe? O, Doamne. Unde...

Deschise uşa larg.

— Ce cauţi aici? Eşti bine? E totul în regulă?

M-a tras înăuntru de braţul meu rănit şi am încercat să nu mă chircesc de durere. Privirea ei s-a îndreptat spre Rae.

— Mătuşă Lauren, ea e Rae. De la Sanatoriul Lyle. Trebuie să stăm de vorbă cu tine.

În timp ce intram, i-am făcut o introducere potrivită. Apoi i-am depănat toată povestea. Mă rog, versiunea redactată. Cu foarte mare atenţie redactată, fără aluzii la zombi, magie sau vârcolaci. Băieţii plănuiseră să fugă şi ne invitaseră şi pe noi. Noi am fi mers cu ei doar pentru distracţie — ca să ieşim, să facem mişcare şi apoi să ne întoarcem mai târziu. Ştiind că mătuşa Lauren n-o plăcea pe dr. Gill, am inclus partea cu atacul ei asupra mea în curte, cu acuzaţiile ei stranii. Apoi i-am spus despre

puşcă.

S-a uitat lung la săgeata pe care o aşezasem pe măsuţa ei de cafea, peste un teanc de reviste New Yorker. A ridicat-o, cu precauţie, de parcă s-ar fi putut detona, şi a răsucit-o în mână.

— Este o săgeată tranchilizantă, zise ea, cu vocea scăzută, aproape în şoaptă.

— Aşa ne-am gândit şi noi.

— Dar... Au tras cu asta în voi? În voi?

— În noi.

Se lăsă moale în fotoliu, pielea scârrtâind sub greutatea ei.

— Am fost şi eu de faţă, dr. Fellows, zise Rae. Chloe spune adevărul.

— Nu, eu... Îşi ridică ochii spre mine. Te cred, scumpo. Numai că nu pot să cred... Este atât de cornplet...

Clătină din cap.

— Unde ai găsit Sanatoriul Lyle? am întrebat-o eu. Ea clipi nedumerită.

— Unde l-am găsit?

— Cum l-ai ales pentru mine? Din Pagini aurii? La recomandarea cuiva?

— La recomandări foarte elogioase, Chloe. Foarte elogioase. Cineva de la spital mi-a spus despre el, iar eu am făcut cercetări. Procentul lor de recuperare a pacientilor este excelent şi au rapoarte favorabile de la pacienţi şi de la familiile lor. Nu pot să cred că s-a întâmplat asta.

Deci nu ajunsesem întâmplător la Sanatoriul Lyle. Îi fusese recomandat. Însemna asta ceva? M-am jucat cu degetele pe hanoracul lui Liz şi m-am gândit la noi — la noi toţi. Nici un sanatoriu normal nu şi-ar urmări evadaţii cu tranchilizante. Stafia avusese dreptate. Exista un motiv pentru care ajunseserăm la Sanatoriul Lyle, iar acum, ascunzând adevărul de mătuşa Lauren, poate că o puneam în pericol.

— Despre stafii..., am început eu.

— Te referi la ce a spus femeia aceea, Gill? Mătuşa Lauren trânti săgeata înapoi pe teancul de reviste cu atâta forţă, încât teancul se prăbuşi, revistele alunecând pe sticla măsuţei. În mod evident, femeia aia are nevoie ea însăşi de ajutor psihiatric. Să creadă că poţi comunica cu spiritele? Numai să şoptesc asta la o comisie de evaluare şi i se retrage licenta. O să aibă noroc dacă n-o să fie internată într-un ospiciu. Nici o persoană cu mintea întreagă nu crede că oamenii pot vorbi cu morţii.

Bine, să lăsăm deoparte mărturisirea...

Mătuşa Lauren se ridică.

— O să încep prin a-l suna pe tatăl tău, apoi pe avocatul meu, iar el o să poată contacta Sanatoriul Lyle.

— Dr. Fellows?

Mătuşa Lauren se întoarse către Rae.

— Înainte de asta, mai bine v-aţi uita puţin la braţul lui Chloe.

patruzeci şi şase

MĂTUŞA LAUREN ARUNCĂ O PRIVIRE şi se sperie îngrozitor. Aveam nevoie de copci, imediat. Ea nu avea în casă aşa ceva, iar mie îmi trebuia îngrijire medicală completă. Cine ştie ce-mi putusem secţiona sau ce mizerie de germeni ar fi putut fi pe ciobul acela? În vreme ce mă bandaja din nou, m-a pus să beau o sticlă de Gatorade, ca să-mi refacă rezerva de fluide pe care le pierdusem prin sângerare. În zece minute, Rae şi cu mine eram pe bancheta din spate a Mercedesului ei, ieşind în trombă din garaj.

Am aţipit înainte să ajungă la primul semafor. Presupun că toate nopţile acelea nedormite au avut şi ele un rol în treaba asta. Şi m-a mai ajutat şi faptul că mă aflam în maşina mătuşii Lauren, cu mirosul ei familiar de odorizant de fructe de pădure şi cu banchetele ei moi, din piele bej, şi cu pata albăstruie ştearsă, în locul unde vărsasem eu nişte sirop în urmă cu trei ani. Înapoi acasă. Înapoi la normal.

Ştiam că nu era atât de simplu. Nu eram înapoi la normal. Iar Derek şi Simon se aflau încă afară, pe undeva, iar eu îmi făceam griji pentru ei. Dar chiar şi acea îngrijorare părea să se dilueze în timp ce maşina gonea înainte, de parcă o lăsam în urma mea, într-o altă viaţă. O viaţă de vis. În parte coşmar, în parte... nu.

Să înviez morţii, să scap din ghearele unui doctor malefic, să-mi sfâşii carnea prin depozite abandonate, cu indivizi care trăgeau în mine.Totul părea atât de ireal în această maşină familiară, cu radioul fixat pe WJYE[30], cu mătuşa mea râzând la ceva ce spusese Rae despre gusturile ei în materie de muzică, adăugând că şi eu mă plângeam de ele. Atât de familiar. Atât de normal. Atât de plăcut.

Şi, cu toate acestea, chiar în momentul în care aţipeam, m-am agăţat de amintirile din cealaltă viaţă, unde morţii se reîntorc la viaţă, şi taţii dispar, şi vrăjitorii conduc experimente oribile şi îngroapă morţii sub casă, şi băieţii pot face să apară ceaţa doar pocnind din degete sau se transformă în lupi. Acum se sfârşise şi era de parcă m-aş fi trezit să descopăr că nu mai puteam vedea stafii. Sentimentul că am pierdut ceva care mi-ar fi făcut viaţa mai dură, dar în acelaşi timp diferită. O aventură. Specială.

M-am trezit când mătuşa Lauren m-a zgâlţâit.

— Ştiu că eşti obosită, scumpo. Dar hai să intrăm şi te poţi întoarce la somn.

M-am dat jos din maşină, împleticindu-mă. Ea m-a ţinut, iar Rae s-a repezit să ne ajute.

— E în regulă? o întrebă Rae pe mătuşa mea. A pierdut mult sânge.

— Este epuizată. Probabil amândouă sunteţi.

Când am dat de aerul rece, am căscat şi mi-am scuturat energic capul. Am putut desluşi clădirea din faţa mea. Am clipit des, şi am reuşit să mă concentrez. Un

[30] Post de radio din Buffalo, care transmite preponderent muzică soft rock şi ambiental contemporană.

dreptunghi galben de cărămidă, cu o singură uşă, pe care nu scria nimic

— Ăsta e un spital?

— Nu, e o clinică de prim-ajutor. Am sunat la Buffalo General şi la Mercy, dar secţiile lor de urgenţe sunt arhipline. 0 dimineaţă tipică de duminică. Cu rănile de împuşcături de sâmbătă noaptea şi şoferii beţi, e o adevărată grădină zoologică. Cunosc un doctor aici şi o să intri direct la el.

Şi-a ridicat privirea când o femeie măruntă, cu părul cărunt, a apărut de după colţ.

— O, iat-o pe Sue. Ea e soră medicală aici. Rae, Sue o să te conducă în sala de aşteptare, o să-ţi aducă un mic dejun şi o să te examineze.

M-am uitat lung la femeie, în timp ce încercam să mă adun. Mi se părea cunoscută. Când s-a oprit să stea de vorbă cu mătuşa mea, mi-am dat seama că trebuia să fie prietena ei. Dar chiar şi după ce a plecat, o legătură pe care nu puteam s-o fac a continuat să mă sâcâie, în creierul meu încetoşat.

Abia când am intrat în clădire mi-am amintit unde

O mai văzusem. Chiar noaptea trecută, agăţată de gardul de plasă, strigându-mă pe nume. M-am răsucit spre mătuşa Lauren.

— Femeia aia...

— Sue, da. Este soră aici. O să aibă grijă de...

— Nu! Am văzut-o azi-noapte, cu bărbatul care a tras în noi.

Faţa mătuşii Lauren se boţi şi ea îşi puse braţul pe după umerii mei.

— Nu, scumpa mea, nu-i aceeaşi femeie. Ai trecut prin multe şi eşti confuză...

Am împins-o la o parte.

— Nu sunt. Am văzut-o. Ea este cea care ţi-a recomandat Sanatoriul Lyle? Trebuie să ieşim de aici.

M-am ferit de ea şi-am dat fuga înapoi la uşă. Am apucat mânerul, dar ea m-a prins din urmă şi a ţinut uşa

închisă.

— Chloe, ascultă-mă. Tu trebuie să...

— Trebuie să ies. Am tras de mâner cu amândouă mâinile, dar ea a ţinut uşa. Te rog, mătuşă Lauren, nu înţelegi. Trebuie să ieşim de aici.

— S-o ajute cineva, vă rog, pe dr. Fellows! a răsunat o voce pe hol.

M-am întors şi l-am văzut pe dr. Davidoff, îndreptându-se cu paşi mari către noi.

Un bărbat a trecut în fugă pe lângă el, venind către mine cu o seringă.

— N-o să fie nevoie de asta, Marcel, a spus tăios mătuşa Lauren. Deja i-am dat eu ceva.

— Si pot vedea că-şi face efectul foarte bine. Bruce, sedeaz-o pe Chloe, te rog.

Mi-am ridicat privirile la mătuşa Lauren.

— M-m-ai drogat?

Braţele ei se încolăciră în jurul meu.

— O să fii bine, scumpo. Promit.

I-am dat peste mâini, lovind-o atât de tare că s-a împleticit, dându-se înapoi. Apoi s-a întors către dr. Davidoff.

— Ţi-am spus că nu asta era metoda de a o tine în frău. Ti-am spus s-o laşi pe mâna mea.

— Să lase ce pe mâna ta? am zis eu, făcând un pas lent înapoi şi lovindu-mă de uşă.

Ea dădu să mă atingă, dar mâinile mele au zburat în sus, tinând-o la distanţă.

— Să lase ce pe mâna ta?

Omul cu seringa mi-a prins braţul. Am încercat să mi-l smulg, dar acul a intrat în came. Mătuşa Lauren a făcut un pas spre mine, cu gura deschisă. Apoi o femeie a apărut în goană pe hol, strigând către dr. Davidoff:

— Echipa tocmai a sunat pentru un raport, domnule. Nu e nici urmă de cei doi băieţi.

— Ce surpriză! făcu mătuşa Lauren, întorcându-se către dr. Davidoff. Kit i-a învătat bine. Odată ce-au

plecat, or să continue să fugă. V-am prevenit.

— O să-i găsim.

— Ar fi mai bine, iar când o faceţi, mă aştept ca bruta aceea să fie tratată aşa cum ar fi trebuit să fie tratată de acum multi ani. Închideti-l ca pe un câine turbat. Staţi să vedeţi ce i-a făcut lui Chloe la brat.

— D-Derek? m-am zbătut împotriva sedativului. Nu Derek a făcut asta. M-am tăiat singură...

Mătuşa Lauren m-a prins pe când mă scurgeam pe lângă perete. Am încercat s-o împing la o parte, dar braţele nu mă mai ascultau. Ea a strigat la ei să se grăbească să vină cu targa, apoi s-a aplecat deasupra mea, ţinându-mă bine.

— Nu-i nevoie să-i iei apărarea, Chloe, a şoptit ea. Ştim ce este. Aruncă o privire grea către dr. Davidoff. Un monstru. Unul care nu avea ce căuta în...

Nu i-am mai auzit restul cuvintelor. Imaginea holu- lui a pâlpâit, stingându-se.

Când am deschis din nou ochii, i-am văzut faţa dea- supra mea.

— Dar n-o să-l lăsăm să-l rănească pe Simon, Chloe. Îţi promit eu. Când o să te trezeşti, o să ne ajuţi să-l găsim pe Simon şi să-l aducem acasă. Ştiu că este important pen- tru tine. Este important pentru not toţi. Toţi sunteţi. Tu, şi Rachelle, şi Simon, şi Victoria. Foarte speciali. Voi sun-tell...

Totul s-a întunecat.

patruzeci şi şapte

STĂTEAM ÎN PAT, TREAZĂ, uitându-mă la perete. Nu mă puteam hotărî să mă întorc pe-o parte şt să mă uit în jur. Nu puteam nici să mă ostenesc să-mi ridic capul de pe pernă. Puteam simţi efectul sedativului, ademenindu-mă înapoi în somn, dar imi ţineam ochii deschişi, fixând cu privirea peretele vopsit în verde.

Mătuşa Lauren mă trădase.

Când crezuse că-mi făcusem de cap cu Derek, mă simţisem trădată. Acum, mă gândeam la cat de furioasă fusesem şi mi se punea un nod în gât, în timp ce mă rugam să mă întorc din nou atunci, la ceea ce era cel mai rău lucru pe care mi-l puteam imagina vreodată că-l va face ea.

Totul era o minciună.

Ea era o minciună. Relatia noastră era o minciună.

Chiar atunci când eram copil şi vedeam baubau în pivniţă, ea ştiuse foarte bine că vedeam, de fapt, stafii. Şi mama ştiuse — de aceea stăruise să ne mutăm.

Mi-am trecut degetele peste pandantivul de la gât. Să fi fost acesta mai mult decât un simplu talisman prostesc, care să mă convingă de faptul că eram în siguranţă? Oare mama chiar crezuse că el mă va ocroti? Oare de aceea stăruise mătuşa Lauren să-l port la Sanatoriul Lyle? Simon spunea că necromanţia era ereditară. Dacă atât mama, cat şi mătuşa mea ştiuseră despre stafii, atunci trebuie să fi avut şi ele asta în sânge.

Oare tata ştia? Şi de aceea stătea departe de mine? Pentru că eram o ciudată?

M-am gândit iar la mama. La accident. Şoferul care îi lovise şi fugise de la locul accidentului nu fusese niciodată găsit. Chiar fusese un accident? Sau cineva o omorâse...?

Nu. Mi-am scos cu forta gândul din minte, strângând mai tare de pernă. Nu-mi puteam lăsa mintea să fantazeze aşa, altminteri aş fi înnebunit.

Nebună.

Mătuşa Lauren ştia că nu eram nebună şi mă lăsase să cred că eram. Mă internase într-un sanatoriu.

Un sanatoriu plin de copii supranaturali.

Când mătuşa Lauren spusese că eram foarte speciali, o inclusese şi pe Rae. Deci ea într-adevăr era unul dintre acei semidemoni. Dar Tori? Ea ce era? Oare mama ei ştia? Dacă mama ei lucra pentru ei, de bună seamă că

ştia, iar dacă ştia şi o învinuia pe Tori că nu se face mai bine...

Ce părinte ar fi făcut una ca asta?

Dar mătuşa mea nu făcuse oare acelaşi lucru? Numai că îndulcise situatia cu zâmbete şi îmbrătişări, ceea ce era chiar mai rău. În clipa asta cel putin, aşa o simteam.

La Sanatoriul Lyle ne trimiteau ei atunci când lucrurile începeau să scape de sub control? Ne internau acolo, ne îndopau cu medicamente şi încercau să ne spună că avem nişte boli mintale? Dar de ce? N-ar fi fost adevărul mult mai uşor? De ce nu ne spuneau de când eram mici, ca să ne pregătească, să ne învete cum să stăpânim situatia?

Din ceea ce spusese Simon, cam aşa se presupune că ar fi mers. Le spuneai copiilor tăi şi îi antrenai cum să-şi folosească şi cum să-şi ascundă puterile înainte să piardă controlul.

Ce era Sanatoriul Lyle?

Mi-am amintit ce spusese Simon despre tatăl lui.

A lucrat pentru o companie de cercetări, doctori supranaturali şi oameni de ştiinjă, încercând să facă lucrurile mai uşoare pentru ceilalti supranaturali.

Apoi am auzit spiritul vrăjitoarei ingropate în piv- nită.

Sam Lyle ne-a promis o vială mai uşoară. Asta vrem cu totii, nu-i aşa? Putere fâră platâ... Vezi tu, fetito, toate progresele ştiintifice necesită experimente, iar experimentele necesită subiecti, şi asta am fost noi, Michael şi cu mine. Cobai de laborator sacrifficaji pentru viziunea unui nebun.

Am sărit în capul oaselor, cu o durere de cap atât de puternică, încât abia puteam respira.

Mătuşa Lauren spusese că eram speciali. Toţi. Şi Rae, şi Simon, şi Tori, şi eu.

Dar nu Derek.

Mă aştept ca bruta aceea să fie tratată aşa cum ar fi trebuit să fie tratată de acum multi ani. Închideti-l ca pe un câine turbat.

Trebuia să-l găsesc pe Derek mai înainte să-l găsească ei.

Mi-am rotit capul, cercetând locul în jurul meu. Un pat dublu, cu perne şi cu o pilotă groasă. Covor pe podea. Un birou. Un fotoliu. O baie privată, întrezărită printr-o uşă întredeschisă. Ca o cameră de hotel cochetă.

În partea cealaltă a camerei era o uşă, vopsită în alb. Arăta ca orice altă uşă de interior, dar când m-am apropiat şi am pus mâinile pe ea, am simţit că era de oţel rece. O uşă groasă de oţel, fără nici o fereastră, nici măcar o vizetă.

Şi nici o clanţă.

Indiferent ce era, nu era un fals sanatoriu privat de unde puteam fugi prin casă şi prin curte, puteam face treburi gospodăreşti, ore de şcoală şi excursii pe teren. Eram în această cameră şi nu aveam să mai ies afară.

M-am întors în pat.

Eram captivă. N-aveam să mai scap niciodată, niciodată...

O, asta-i minunat. Ai fost trează cinci minute, ai aruncat o privire rapidă în jur şi te-ai dat bătută. De ce nu stai pur şi simplu întinsă pe spate şi să-i aştepti să vină şi să te lege de o masă? Ce-a zis vrăjitoarea aceea? Ceva despre impuns cu fire electrice până îşi reteza limba cu dintii?

Am scos un scâncet.

Şi cum rămăne cu Derek? Te-a scos din Sanatoriul Lyle şi acum tu nici măcar nu încerci să-l avertizezi? Îi laşi pur şi simplu să-l prindă? Să-l omoare?

Derek n-avea să fie prins. Era prea deştept pentru asta. Scăpase din Sanatoriul Lyle...

Te-a scos pe tine din Sanatoriul Lyle? Nu-şi propusese să plece. A fost o pură întâmplare. Mai ţii minte când dr. Davidoff a încercat să-lcheme înapoi? Aproape că cedase. Ce se va întâmpla dacă fac asta din nou? Poate că se va răzgândi, hotărând că într-adevăr este mai bine să fie ţinut închis.

Nu atâta vreme cât trebuie să-l protejeze pe Simon.

Ah, Simon. Derek nu-l va lăsa niciodată baltă pe Simon. Dar dacă el le distrage atenţia ca să poată Simon să scape, aşa cum a făcut pentru tine şi Rae? Dacă se gândeşte că, predându-se el, Simon va putea să scape, aşa va face. Ştii c-o va face.

Trebuia să-l previn. Dar ca să-l previn, trebuia să ies de aici. De data asta, nu puteam să stau pe spate şi să las pe altcineva să facă planurile. Trebuia s-o fac eu însămi.

Poate că eram încuiată aici numai temporar, dar aveau să mă elibereze în cele din urmă. Nu eram chiar un deţinut foarte periculos. Aveau să mă scoată afară — pentru exerciţiu fizic, ca să mănânc, ca să facă experimente pe mine...

Am încercat să nu mă gândesc la ultima variantă.

Chestiunea era că aveam să ies afară şi, când se întâmpla asta, trebuia să fiu gata de evadare. Mai întâi, totuşi, trebuia să mă uit bine în jur şi să-mi fac un plan. Dar cum să fac un plan, când eram încuiată în cameră? Să mă rog să găsesc o schiţă la îndemână, îndesată sub

saltea? Să mă proiectez astral în afara uşii şi să arunc o privire în jur?

M-am oprit şi m-am uitat încet la hanoracul pe care-l purtam. Hanoracul verde al lui Liz.

Dacă era moartă, poate că reuşeam s-o invoc, s-o fac să cerceteze clădirea şi...

Dacă era moartă? Aşadar, acum speri să fie moartă?

Mi-am încleştat mâinile în pilotă şi am tras adânc aer în piept. Zile în şir, refuzasem să cred că Liz murise. Indiferent câte dovezi aveam, nu putusem să cred pentru că însăşi ideea era dementă.

Dar acum, stand aici, încuiată în camera asta, trădată de mătuşa mea, aşteptând ca ei să-i ia urma lui Derek şi să-l ucidă ca pe un soi de animal...

Liz era moartă.

Ei o omorâseră.

Fusese un supranatural de nu ştiu care fel, iar puterile ei scăpaseră de sub control, aşa că o executaseră. Trebuie s-o fi inclus sau s-o fi avut şi pe ea pe lista asta. Şi cum rămânea cu Peter? Oare părinţii lui pretinseseră că-l iau acasă, doar ca să-i lase pe oamenii ăştia să-l ucidă? Sau pentru că el se făcuse mai bine, ieşise. Liz nu se făcuse mai bine... aşa că nu ieşise.

O mica parte din mine încă se mai agăţa de speranţa că greşeam îin privinţa lui Liz. Dar ştiam că nu era aşa.

Mi-am scos hanoracul. Mi-am văzut bratul, bandajat din nou. Prins în copci, cat fusesem fără cunoştintă. Dacă mă trataseră, asta însemna că măcar nu aveau de gând să mă ucidă, deocamdată.

M-am uitat fix la hanorac, gândindu-mă la Liz şi la moarte. La cum ar fi fost să fi murit la şaisprezece ani, cu restul zilelor tale pierdute pentru totdeauna...

Mi-am închis ochii străns. Nu era momentul pentru asta.

Căutasem prin cameră după camerele de supraveghere. N-am găsit nimic, dar asta nu însemna că nu exista vreuna. Dacă mă vedeau vorbind singură, aveau să ghicească ce anume făceam şi poate să decidă că puterile mele scăpaseră de sub control, ca ale lui Liz.

Ori o făceam, on nu. De mine depindea.

Am stat cu picioarele încrucişate pe pat, ţinând în mâini hanoracul lui Liz, şi am chemat-o aşa cum fâcusem şi cu celelalte spirite. Nu trebuia să-mi fac griji despre întrecut măsura şi înviat morţii. Aici nu existau cadavre. Sau cel puţin aşa speram eu. Dar nu aveam nici o idee ce era dincolo de uşa mea, poate un laborator, poate cadavrele celorlalte eşecuri, ca Liz...

Nu era momentul pentru asta.

Necromantul stafie spusese că Sanatoriul Lyle era protejat de un farmec care bloca spiritele. Asta însemna că şi locul acesta era, probabil, blocat, prin urmare aveam nevoie de toată extraputerea pe care spusese el că o posedam.

M-am concentrat atăt de tare încăt am început să mă doară tămplele, dar nu s-a întămplat nimic.

Mi-am închis ochii ca s-o vizualizez mai bine, dar am continuat să furişez căte o privire şi să-mi întrerup concentrarea. În'cele din urmă, i-am închis şi i-am ţinut închişi, punănd în acţiune tot ce aveam ca să mă imaginez scoţănd-o pe Liz din eter şi...

— Hei. Unde sunt?

Am deschis ochii, şi iat-o! Era acolo, încă purtănd cămaşa de noapte cu Minnie Mouse şi şosetele cu girafe.

Liz.

Nu, spiritul lui Liz.

— Hei? flutură ea o mână prin faţa ochilor mei. Ce s-a întâmplat, Chloe? Nu trebuie să-ţi fie frică de nimic. Ştiu, Sanatoriul Lyle nu este exact Disneyland, dar... Se uită în jur, încruntându-se. Aici nu suntem la Sanatoriul Lyle, nu-i aşa? Unde...? Oh, Doamne. Suntem în spital. Te-au adus şi pe tine aici. Când? Clipi des, clătinând din cap. Au nişte medici săriţi de pe fix aici. Eu tot dorm şi am visele astea, iar când mă trezesc, sunt total confuză. Ti-au dat şi ţie medicamente din astea?

Deci unde fusese Liz în tot răstimpul ăsta? Oprită în limb? Un singur lucru era clar. Ea nu ştia că era moartă. Iar acum, trebuia să i-o spun eu.

Să i-o spun? Exclus. Era fericită. Dacă nu ştia, era mai bine.

Şi cât timp crezi că va mai trece pănă ce va ghici? N-ar trebui să fii tu aceea care i-o spune?

Nu voiam. Chiar nu voiam, nu voiam. Dar aveam nevoie de ea să mă ajute să scap, şi s-o salvez pe Rae, şi să-i previn pe Simon şi pe Derek. Totul depindea de mine, de data asta, şi trebuia să fac ceva îngrozitor.

Cu degetele tremurânde, i-am strâns hanoracul la piept şi am tras adânc aer în piept.

— Liz? Trebuie să-ţi spun ceva.